Impresiile unui Toma-Didymus pelerin pe El Camino

Pseudo Jurnal de călătorie

20 iunie – 02 august
2017

Puțină istorie

Din păcate istoria acestui drum e oarecum neclară, dat fiind faptul că sursele istorice provin din manuscrisele religioase, iar acestea întotdeauna au avut tendința să modifice realitatea după cum era nevoie… Cu toate acestea, se știe de exemplu, că drumul acesta e mai vechi decât religia creștină, fiind extrem de popular și în vremurile antice, mai ales pentru celții druizi. Se spune, că exista un ritual special al druizilor, în care aceștia traversau toată coasta de nord a Spaniei, pâna la memorabilul – *Finis Terrae* (în traducere *Capătul Lumii,* dat fiind faptul că în acele vremuri se credea că pământul e plat), unde își ardeau o parte din lucrurile personale, eradicându-și astfel greșelile trecutului și construindu-și un nou început de la zero. Există legende multiple vizavi de acest ritual. Pe de altă parte, istoricii spun că acesta a fost unul dintre cele mai importante drumuri comerciale ale romanilor.

Legendele religioase spun că după crucificarea lui Hristos, in anii 40 E.N. , Apostolul Iacob, a ajuns pe coasta Spaniei, încercând să racoleze druizii la religia creștină. Legendele cu Sfântul Iacob sunt nenumărate, însă cea mai populară e aceea, în care se spune că, după ce Sfântul Iacob a fost decapitat la Ierusalim, discipolii săi din Finisterre și-au dorit să-l aducă în locurile unde Iacob și-a lăsat amprenta creștină, dar l-au pierdut dupa un incident în apele mării. Cu toate acestea, mai târziu, corpul Sfântului Iacob și-a făcut apariția la mal, învelit integral în scoici albe – de unde și simbolul pelerinajului – scoica albă.

În perioada medievală, Imperiul Roman în Spania se desființează, iar regiunea e cotropită mai întâi de barbari, apoi revine Imperiului Musulman Maur. Când a început Expansiunea Musulmană, conflictele interne dintre musulmani (mauri) creează o breșă, iar Carol cel Mare fiind invitat ca aliat de una dintre părți, decide să traverseze Perineii și reușește să cucerească o mare parte din regiune, trădându-și aliatul musulman. La întoarcere însă, e atacat de basci și are loc glorioasa *Bătălie de la Roncesvalles,* în frunte cu vestitul personaj Roland, care a născut legende și ode – printre care una dintre cele mai vechi opere franceze, cunoscută drept *Cântecul lui Roland.* Mai târziu, bătălia a devenit o odă a luptei dintre creștini și musulmani.

Legenda Sfântului Iacob reapare în anii 800 e.n., când Sfântul ajută la câștigarea unor bătălii din zonă învingând musulmanii în favoarea creștinilor, astfel în anii 900-1000 e.n. devine patronul protector al Spaniei fiind astfel și până în zilele noastre. Primele scrieri închinate pelerinajului spre Santiago, apar în aceeși perioadă, când Alfonso VI declară celor care fac pelerinajul spre Santiago – păcatele iertate. În 1075, Alfons VI începe construcțiile la Catedrala Santiago de Compostela, unde se păstrează rămășițele Sfântului Iacob și care devine capătul de pelerinaj pentru toți pelerinii creștini.

Sfântul Iacob, zdrobitoul maurilor, unul dintre cei mai viteji sfinți și cavaleri pe care i-a avut lumea vreodata… a fost dăruit de Dumnezeu Spaniei, ca patron și protector al cesteia.
În timpul secolelor 12-14, Santiago capătă un renume mondial, eclipsând drumurile de pelerinaj spre Roma și Ierusalim. Unul dintre cei mai mari promotori al acestui drum devine Papa Calixtus II, care introduce privilegiile *Anilor Sfinti (*ani în care dacă faci pelerinajul, toate păcatele sunt iertate). În această perioadă, face întreg pelerinajul – preotul francez Aymeric Picaud – scriitorul primului ghid pelerin pentru Camino de Santiago – celebrul Codex Calixtinus.

Succesul mare al acestui pelerinaj, atrage în secolul 12 ordinul Cavalerilor Templieri, care protejau pelerinii pe tot parcursul drumului. Influiența cavalerilor devine atât de puternică, încât Papa Gregory și Regele Filip al Franței, decid să-i nimicească, iar astfel apare conceptul de ghinion despre Vinerea, 13. Unul dintre cele mai faimoase castele ale Templierilor se află pe drumul de pelerinaj, la Ponferrada.

La începutul anilor 1900, renumele pelerinajului a început să scadă și drumul a intrat complet în umbră spre 1980. Acești ani, erau anii în care numărul de pelerini nu depășeau 10 persoane pe parcursul unui întreg an. Mai mult de atât, pe o parte din traseu s-au construit drumuri naționale și

autostrăzi, distrugând semnele străvechi de orientare a pelerinilor.

În anul 1986, Paulo Coehlo face pelerinajul, motiv pentru care găsește inspirația de a scrie o carte – Jurnalul unui Mag, iar în următorul an publică și *Alchimistul*. Celebritatea autorului ajută la răspândirea rapidă a informațiilor despre pelerinaj și readuce în atenție vechiul drum spre Capătul Lumii.

În 1987, *Drumul lui Iacob* a fost declarat Patrimoniu Mondial UNESCO. În anul 2000 apare și cartea actriței Shirley MacLaine – *Camino, Un Drum al Spiritului,* contribuind și ea la creșterea numărului mare de pelerini pe acest drum de pelerinaj.

Gata de plecare pe El Camino

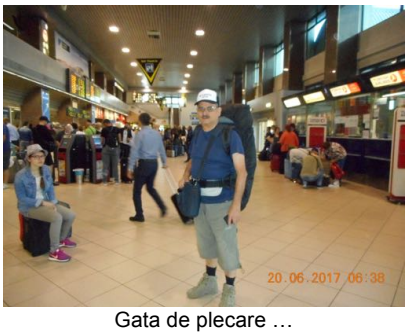

Gata de plecare …

… și gata de coborâre

Cuvânt înainte

Jurnalul acesta nu este un jurnal turistic, astfel de jurnale sunt o groază pe piață. Jurnalul acesta nu este deasemenea nici un roman siropos, când unul își întâlnește jumătatea pe traseu și îi jură credință veșnică în fața raclei cu moaștele Sf. Iacob, și așa ceva s-a mai scris. Acest jurnal e doar un însumare, un sum a ceea ce a simțit un discipol al lui Toma Didymus pe El Camino. De restul e piața plină. Citiți-l ca atare, fără să judecați autorul pentru sinceritatea lui. Acum, la sfârșit, îmi dau seama că în primele 4 – 5 zile am fost mai inhibat, dar după aceea am devenit liber. Lucrul acesta îl puteți observa din modul în care am descris emoțiile de pelerin, emoții pe care le-am pus pe hârtie așa cum le-am simțit, fără să le cenzurez, sau să le modific după încheierea experienței pe El Camino. Cum îmi place să spun, că totul a intrat în normal după ce ”am căzut din copac”, asta petrecându-se după primele zile din momentul în care am îmbrăcat haina de pelerin.

Succes la lectură.

Ziua 01 => București - St. Jean Pied (20 iunie 2017)

Cu toate că mi-am pus ceasul să sune la ora 5, m-am trezit singur la 4,55. Am ajuns la aeroport foarte devreme, unde am avut un ”șoc”. Rucsacul meu cântărea 11,8 kg, fără litrul de apă din dotare.

Sunt la gate și aștept îmbarcarea.
Nu am emoții, doar nerăbdare. … și iată-mă în sfârșit în avion.

Zborul a fost unul liniștit, fără evenimente care să îmi creeze un discomfort ce ar fi putut umbrii entuziasmul care m-a cuprins încă de la trecerea în portofoliul de proiecte a pelerinajului pe El Camino.

Am ajuns la Zaragoza. Aeroportul e mic, nu are coșuri de gunoi, dar e curat, semn că nu e încă ”contaminat” de lipsa de civilizație.
Din fața aeroportului se ia singurul autobuz, ce vine din ½ de oră în ½ de oră. Costul biletului este 1,87 €. Autobuzele sunt curate și au aer condiționat, iar oamenii civilizați (urcă numai prin față și coboară numai pe celelalte uși), asta pentru că trebuie să ia bilet de la șofer.

Așteptând autobuzul am întrebat niște romance, cu care călătorisem în

”Faimosul” autobuz de la aeroport

Gara din Zaragoza

Ăsta e vagonul trenului

… iar aceasta e autogara subterană

Prima mea cină de pelerin

… și prima noapte ca pelerin într-un pat ”jos”

avion, la ce stație trebuie să cobor pentru a lua trenul. Mi-au spus că la a doua stație sunt ”binevenit” să cobor. Vine autobuzul și întind șoferului o hârtie de 50 €, nu în mod sfidător, dar nu aveam alți bani. Șoferul îmi face semn că numai bancnote maxim de 10 € primește. Cobor să schimb și firește, autobuzul pleacă.

Nu am ce face și trebuie să iau următorul autobuz. Pe peron intru în vorbă cu alt român, ce aștepta și el autobuzul, tot fost ”coleg de zbor”. Norocul meu a fost că și el mergea tot la gară. Dar gara era la ultima stație, nu la a doua, adică după ce traversa practic tot orașul.

Iau trenul regional, curat, cu aerul condiționat funcționând, și plec spre Pamplona.
Ies din gară și mă așteptam ca autogara să fie și ea acolo, dar e în cu totul altă parte a orașului. Încerc să aflu cum pot ajunge acolo, dar toți cei ”intervievați” de mine nu știau decât spaniola. Mă simțeam ca atunci când, copil fiind, mergeam cu bunica mea la Sighișoara în piață: eu întrebam cât costă o legătură de ceapă verde, iar răspunsul era invariabil: ” Nem tudom románul”, după care intervenea salvator bunica mea în maghiară și plecam acasă cu ceapă verde.

Aflu în final că autobuzul nr. 9 este cel ce mă va scoate din această dilemă momentan fără ieșire, iau autobuzul indicat, plătesc 1,35 € biletul și cobor la stația Citadela. Mai merg cam 100 m și cobor în subteran, unde e terminalul de autobuze. Practic e vorba de un ”oraș” subteran cu tot ce îți poți dori, peroane imense pentru autobuze și bineînțeles aer condiționat care elimina inclusiv gazele de la eșapamentul autobuzelor care veneau și plecau cu o ritmicitate de invidiat pentru orice director de RATB. Totul e ”asortat” cu magazine și terase, asta dacă se poate spune că există terase în subteran.

Drumul până la St. Jean Pied, este o plăcere. Se trece peste Munții Pirinei, un drum plin cu serpentine și orășele cu numai o bandă de mers pentru mașini, de nu pot trece 2 mașini una pe lângă alta simultan. Case viu colorate și practic ”lipsite” de oameni, care erau, se pare, în plină siestă spaniolă la ora aceea, cu toate că sunt pe teritoriu francez.

Ajung la St. Jean Pied, îmi cumpăr pașaportul de pelerin (Credențialul), primesc scoica simbol al pelerinului, și doamna de acolo mă întreabă dacă vreau să dorm la adăpostul (albergue) bisericii, numit Maison oferindu-se să sune și să îmi rezerve loc. Ajung la adăpost tocmai când se servea cina, și plătesc 20 €, cam mult, dar intră și cina în preț. Știau că vine un danez (așa eram ”catalogat” după pașaportul cu care mă legitimasem), așa că atunci când apar încep să bată din palme, de bun venit. Mănânc copios, inclusiv vin la discreție, vin pe care din respectul cuvenit nu l-am mâncat ci l-am băut. Cina ia sfârșit cu desert, și primesc un pat în aceeași cameră cu un tânăr italian care îmi spune că e student la o școală catolică pentru a deveni diacon.

Noapte bună. Mâine deșteptarea la ora 5.
PS. La ora 22,00 precis s-a dat stingerea și nu am apucat să descriu cu lux de amănunte cina. Un lucru e cert, am făcut poze cu colegii pelerini participanți la acea cină laică.

Ziua 02 => St. Jean Pied - Roncesvalles (21 iunie 2017)

Poarta spaniolă, începutul aventurii

Azi e o zi de foc. Plec la ora 6,30 din St. Jean Pied, situat la o altitudine de 170 m, și urc până la 1450 m, după care cobor până la 960 m, la Roncesvalles. Refugiul aparține bisericii și cazarea costă 10 €, iar cina 12 €.

Plec în marea aventură curios, hotărât și mai ales dornic să demontez ”mitul El Camino”.

Trec pe sub Poarta Spaniolă de ieșire din oraș și o apuc pe varianta ”Drumul lui Napoleon”. Nu știu de ce îi spune așa, dar e clasic. Nu se concepe să spui cuiva că ai luat varianta ocolitoare. Numai neinspirații fac acest sacrilegiu adus noțiunii de pelerin.

În zare Pirineii

La început drumul urcă ușor printre pășuni, având în permanență la orizont Pirineii. Peisaj mirific, liniștitor și chiar romantic, atâta timp cât munții sunt la linia orizontului.

Pe drum nu sunt singur, chiar întâlnesc tovarăși de drum de ”calibrul” meu, adică bine făcuți. Asta îmi aduce aminte o vorbă a ardeleanului: ”uite maică ce gras și frumos este”. Primei părți îi corespund, pentru cea de a doua nu vreau să se zică că sunt subiectiv, așa că mă abțin. Fac poze din toate unghiurile posibile și imposibile, ca și când tot ce e în jurul meu mi-ar aparține.

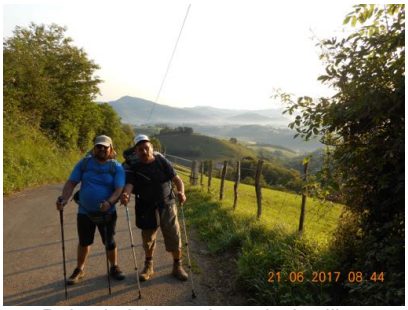

Doi pelerini cam de același calibru

Interesant e că chiar dacă urcușul a început să fie mai anevoios, încă nu simt greutatea rucsacului. Cred că putem vorbi de o stare de beatitudine indusă de peisaj. Să fie ăsta un efect al faptului că ești acceptat de ”Spiritul El Camino”? Cam mult prea repede cu concluzii. Ca un adevărat discipol al lui Toma Didymus trebuie să fiu vigilent. Deci la drum.

Drumul devine anevoios, gata cu romantismul, e de urcat și cu toate că am citit în cărți scrise de ”înaintași” că trebuie să îți drămuiești apa, mă trezesc că fac tocmai pe dos. Golesc iute sticla de 1 l și constat brusc că o sticlă goală nu poate să îți potolească setea, nici măcar prin inducție hipnoptică.

Albergue Orisson

Drumul e din ce în ce mai greu, ajung într-un sfârșit la Albergue Orisson, situat cam la 1100 m altitudine și 7,8 km de St. Jean Pied. O terasă cu deschidere spre văile ce converg spre vârful Pic d’Orisson, te face să începi din nou să visezi. Cum toată lumea lasă rucsacul din spate și se desfată cu o cafea și/sau bere, eu, modest cum mă știu din antichitate, servesc o cafea și un sandwich vegetarian. Pentru prima oară în viața mea, aflu că peștele ”tun” e o vegetală, poate prin analogie cu faptul că se hrănește și cu alge. Plătesc sandwichul, îl refuz și mă rezum la cafea. Chelnărița acceptă refuzul meu și păstrează banii, spre aducere aminte.

Panoramă superbă de pe terasă

Constat brusc că greutatea rucsacului a crescut cu 2-3 kg, dar acestea fiind datele problemei, îl așez voinicește pe umerii mei și pornesc la drum. Setea a dispărut, rezerva federală de apă a fost refăcută, așa că nu sunt motive serioase de abandon.

Începe urcușul

… și continuă urcușul

Coji de banane pe potecă

Cam acolo e granița cu Spania

Peste vârful din zare trebuie să trec

Înainte de a pleca, aflu că puteam lua un autobuz până la granița cu Spania, deci cam 8 km., dar autobuzul trecuse cu o ½ de oră înainte de a ajunge eu la albergue Orisson. Se pare că trebuia să iau la pas tot drumul, asta dacă vreau întradevăr să verific faptul că e doar ”cool” să te lauzi că ai fost pe El Camino, fără efecte spirituale.

Deci iau în piept urcușul care devine din ce în ce mai anevoios. Oboseala începe să își pună amprenta pe ”viteza de deplasare”. Merg cu popasuri din ce în ce mai dese, dar am învățat repede că nu e bine să dai rucsacul jos din spate, la popasuri, deoarece este un chin apoi să îl pui pe umeri.

În fața mea e o fată coreeancă, singură, dar nu îmi dau seama dacă e drăguță sau nu, căci ochii mei sunt ațintiți la bananele pe care le mănâncă. Ce bine mi-ar sta cu o banană în mână acum? Dar nu am, așa încât mă așed la o oarecare distanță de ea și savurez una dintre bananele pe care le mânca. Savurat e puțin spus, le simt gustul, mirosul și moliciunea, mă refer la banana pe care o mânca coreeanca, nu la ea. Cred că a durat mai bine de 20 de minute, timp în care au dispărut, din câmpul meu vizual, 3 din cele 4 banane pe care le avea, rămânând doar cojile. Se ridică, lasă resturile de banane în drum și pleacă. Când mă uit mai atent, lângă resturi era și o banană întreagă. ”Miracol”, chiar să fi fost atât de atent Universul la ”salivația” mea? Mai zăbovesc în repaus impus, până fata dispare după un dâmb. Mă ridic, recuperez banana și o mânânc, apoi recuperez și cojile de la bananele mâncate de coreeancă și le plasez într-un loc unde degradarea lor bio să se facă în liniște și siguranță. Plec satisfăcut de succesul cu care s-a încheiat ”operațiunea banana”, și în timp ce urc din ce în ce mai anevoios, îmi amintesc de întâmplarea cu coreeanca și bananele ei. Încep prin a îi mulțumi, în gând bineînțeles, apoi în fața ochilor mei apar cojile de banane lăsate în mijlocul potecii. O singură concluzie se conturează: nu depinde de rasă, etnie, grad de civilizație, de țara de baștină, etc. de a fi civilizat, ci doar de cei ”7 ani de acasă”. Acest episod mi-a lăsat un gust atât de amar în gură, încât a reușit să anihileze dulceața bananei.

Drumul șerpuiește pe lângă șoseaua asfaltată, perfect întreținută, care se îndreaptă spre Spania cred, căci în altă parte nu putea să ducă. La un moment dat trec pe lângă o familie de francezi care erau la o mică pauză. Coborâseră din mașină și ședeau pe iarbă. Plin de elan mă apropiu de ei și după clasicile prezentări, făcând apel la cele 8 cuvinte pe care mi le mai aminteam în franceză, întreb unde e granița dintre Franța și Spania. Domnul, un tip cam la 65 de ani, deci ”pușți” pe lângă mine, se ridică în picioare, ridică mâna în semn de cunoscător, și îmi răspunde cu o precizie de ceasornic elvețian: acolo. E clar că eram acum total edificat din punct de vedere geografic, privesc în direcția indicată cu atât discernământ și … nu observ nimic altceva decât niște culmi ce nu se deosebeau cu nimic de cele din jur. Edificat acum, fac o poză cu interlocutorul, și o iau din loc. Din acel punct poteca se desparte de șosea și o ia abrupt spre creastă. Drumul devine bolovănos și remarc un ins, cam de 55 de ani pe o bicicletă ce mă depășește. Îl întreb cum poate urca cu bicicleta și plin de entuziasm îmi arată că bicicleta are și tracțiune electrică.

Ha, ha, ha, iar am rămas fără apă, tocmai pe porțiunea cea mai dificilă.

Sunt pe drumul cel bun

Refacerea rezervelor federale de apă

Acum începe urcușul adevărat

Refugiu pentru pelerini

În zare e Spania

Numai la gândul că nu mai am apă și parcă setea devine mai cumplită.

Trec pe lângă o fată, cam de 23 – 25 de ani, care se odihnea sub unul din puținii pomi de pe traseu. Se odihnea și mânca fructe uscate. Trec pe lângă ea și cu o 1/6 de glas rostesc clasicul salut al pelerinilor: Bon Camino, ceea ce s-ar traduce prin românescul salut ”drum bun”. Îmi răspunde la fel, dar se pare că pe fața mea nu se citea nimic cu ceea ce ar fi însemnat drum bun, așa că îmi întinde pungulița să servesc o fructă uscată. Nu o cunoșteam, nu o mai văzusem, dar gestul ei m-a impresionat, asta înseamnă deci spiritul El Camino. Parcă ceva îi spunea lui Toma Didymusul din mine: vezi ce înseamnă să fi pelerin adevărat?

Numai din dorința de a nu refuza un gest atât de prietenos, iau o felie de măr glasurat, mulțumesc și plec mai departe. Poate fi doar o iluzie, dar parcă setea s-a mai domolit, cu toate că felia de măr era dulce.

Poate pentru mulți acest episod ar fi trecut la capitolul diverse, dar pentru mine a însemnat începutul unui proces de redimensionare a caracterului spiritual al acestui pelerinaj.

Sunt ortodox, nu sunt catolic, ca să se justifice acest pelerinaj, dar eu încep să cred că trebuie să ai o anumită chemare ca să te angajezi într-o asemenea ”aventură”. Sincer, pe fata aceea necunoscută, parcă Universul a pus-o acolo ca să-mi ofere un ajutor, pentru a îmi zdruncina ideea că a fi pelerin pe El Camino e doar ceva ”cool”.

De aici drumul devine tot mai abrupt, când iată că văd un izvor captat. Nu, nu e fata morgana, căci în jurul izvorului sunt și alți pelerini care își reînprospătează rezervele de apă. Nu strig ”evrika” căci tot nu ar fi înțeles nimeni strigătul meu de izbândă, mă apropii, beau cam 1,5 l de apă și îmi umplu sticla.

Panta pe care drumul o urcă mă cam pune pe gânduri. Rucsacul se cam bălăngăne în spate, semn că oboseala a ajuns la cote alarmante pentru sistemul meu de menținere a balansului, peste care se adaugă prăpastia ce se deschidea în dreapta, total neprietenoasă. Nu am cum să închid ochii, căci ar fi dus implicit la imposibilitatea de a participa la festivitățile de pe 25 iulie la Santiago de Compostela. Așa că înfrunt provocarea cu ochii larg deschiși și cu credința că Universul vrea să particip la aceste festivități. Trec de zona cu pricina, fără incidente și intru în zona alpină, o șa deschisă, bătută de vânt, cu prăpăstii de ambele părți, dar destul de lată ca să nu creeze probleme. Chiar pe creasta acestei șei, se ridică un refugiu mic pentru cei prinși de furtună pe șaua deschisă. Sunt pe Col de Lepoeder, la 1450 m. altitudine. Mă opresc pentru a îmi trage sufletul și intru în vorbă cu o familie de polonezi, el fiind militar. Înțeleg că ceea ce a fost mai greu a trecut, sunt pe punctul cel mai înalt al ”Drumului lui Napoleon” și de aici începe coborâtul.

Sărman pelerin, mă refer bineînțeles la mine, tocmai tu care ai fost ghid montan cu patalama de la BTT să crezi asta? Coborâtul e la un unghi de cca. 35 grade pe un drum cu bolovăniș.

Asta e, încep fără nici măcar un pic de entuziasm coborârea și trec pe

În zare, jos, se vede Roncesvalles

Albergue Colegiata

Dormitorul de la etajul 2

Biserica mănăstirii

Tineri socializând

lângă un grup de tineri coreeni, două fete și un băiat. La început am folosit serpentinele, dar ocolișul era enorm, așa că accept propunerea uneia dintre fete, să o luăm pe scurtătură. Mi se explică că ea era a doua oară pe acest traseu și cunoștea scurtăturile. Mă supun căci orice urmă de voință dispăruse. După ce că panta ce urma serpentinele era atât de abruptă, a o apuca pe scurtătură era similară cu sinuciderea. Dar și de această dată, entitatea responsabilă cu ”securitatea” pelerinilor, a fost la post.

La un moment dat, când tocmai se zărea Roncesvalles, departe undeva jos, cedez ”moral” și mă opresc să îmi trag sufletul. Companionii mei o iau înainte, așa că practic rămân singur pe panta muntelui. Interesant e că nu zăresc pe nimeni să mai coboare versantul. Cu un ultim strop de voință, îmi iau rucsacul și o pornesc spre punctul care cu fiecare pas parcă se îndepărta și mai mult. În sfârșit ajung la loc drept, dar bucuria mi-a fost de scurtă durată. Un indicator mă atenționa că mai aveam de mers cam 3 km până la adăpost, cam încă o oră de mers.

Trec peste pârâuri ce coboară din munte și nu mai nimeresc bârnele înguste, trec deci prin apă, noroc cu bocancii mei impermeabili. Într-un târziu ajung la adăpost.

Adăpostul Colegiata e organizat într-o fostă mănăstire și are 184 de locuri. Ajung în fața intrării unde ”socializau” mulți tineri, asta îmi explică de ce în urma mea nu mai venea nimeni. Eu eram ultimul ”mohican” ce ajungea la adăpost. Fericirea a fost scurtă, deoarece la recepție sunt informat că patul meu se află la nivelul 2 al clădirii. Acest adevăr, spus cu atâta cruzime, a generat o cădere de încredere în puterile proprii, astfel că sunt servit cu un pahar de apă și unul dintre gazdele de serviciu îmi înșfacă rucsacul să mă ajute. Citesc pe chipul lui deznădejdea în momentul în care a realizat cât de greu e, dar … clădirea are lift, așa că disperarea mea a fost inutilă. Prețul e rezonabil, doar 10 euro.

Identific patul, las la ușă bocancii pe un rastel și bețele, regulă de fapt la toate adăposturile cred, fac un duș recomfortant și cobor la masă. Fiind o fostă mănăstire, nu se poate servi masa în incintă, așa că mă îndrept către restaurantul din afara incintei mănăstirii, unde am înțeles că se servește meniul pelerinului, un fel de meniu fix.

Contra celor 12 €, am participat deci la o cină deosebită. Și de această dată a fost vin roșu (tinto) la discreție. Meniul bogat, la aperitiv a fost cremă de ciuperci, apoi friptură de pui sau pește, iar mie mi-au dat o porție imensă de ghiveci de zarzavat cu cartofi pai și deja clasicul vin roșu. La desert a fost iaurt cu fructe.

După o zi atât de bogată în impresii mă culc căci mâine am iar 22 km.

Noapte bună.

PS. Pe drum am descoperit ceva interesant: nu mă mai interesează nici măcar cine e prim ministru în România, iar greierii spanioli cântă aceeași melodie ca și greierii românești. Se pare că unii traci care au migrat în peninsula Iberică, au luat cu ei, voit sau nu, cel puțin o familie

… și din nou la drum

Loc ideal pentru micul dejun

Repaos bine meritat

Tonete mobile cu băuturi răcoritoare

Rio Arga, copiii făcând baie și albergue

de greieri autohtoni, care, în timp, i-au învățat pe greierii spanioli melodii românești.

Ziua 03 => Roncesvalles - Zubiri (22 iunie 2017)

Plec la ora 6,45 din Roncesvalles cu direcția Zibiri, 21,9 km. și ajung la ora 14,15.

Drumul e prietenos pentru o oră atât de matinală. Parcurg o zonă împădurită, în care păsărelele își fac de cap. Mergi și ai sentimentul că te afli în lojă la Ateneu. Uiți că pășești, uiți de greutatea pe care o porți în spate, uiți că exiști. Concertul e gratis și variat.

Ca de obicei iau masa în oraș la Espinal, orășel pitoresc cu străzi înguste și cu case pline de flori, orășel tipic spaniol.

Micul dejun e deja clasic: sandwich vegetarian, fără tun, cafea și un juice de portocale stors pe loc.

De aici urc până la 955 m altitudine, de unde se deschide o priveliște de basm. Priveliște de basm privind în zare, și de groază privind în jos la coborâșul pe care trebuia să îl parcurg, până la râul Erro.

Pe traseu întâlnesc deja clasicele tonete cu fructe, cafea, apă și juice proaspăt stors, destinate pelerinilor. Se pare că spaniolii au dezvoltat o adevărată industrie turistică legată de acest pelerinaj. Îmi beau cafeaua și sucul, mă odihnesc puțin și o iau din loc.

Drumul urcă din nou până la 810 m, până la vârful Alto Erro, după care începe un coborâș abrupt. Un indicator îmi relevă faptul că până la destinație mai am 3,4 km. Un fleac ar spune cineva, dar cam dificil de parcurs. Noroc că mi-am redescoperit talentul de a cânta. Poate antrenându-mă constant pot trece de preselecția concursului ”Românii au talent”, sau de ce nu ”Vocea României”. Dar până atunci mai am de coborât 3,4 km.

Ajung în sfârșit la râul Rio Arga, râu liniștit, nu adânc în care copii fac baie. Ce n-aș da să pot fi și eu ”copil”, dar cum sunt în haine de ”pelerin”, renunț așadar la această idee și caut un albergue.

Per total drumul a fost dificil în ultima parte, cca. 7 km., deoarece a fost o coborâre abruptă prin bolovăniș.

Nu trebuie să caut prea mult, căci la baza podului peste râu este albergue Rio Arga Ibaia, un adăpost puțin mai scump (15 €) dar cu confort de ”4 spre 5 stele”, unde găsesc un loc jos, adică nu la un pat suprapus.

Așa cum deja a devenit o rutină, fac dușul ”ritualic” și … alunec în cabina de duș, cad și mă lovesc la umărul stâng. Așa că mă văd nevoit să merg la farmacie și să cumpăr un unguent împotriva durerii. Să văd dacă ajută.
Farmacista, o doamnă cam de 40 de ani, drăguță, vorbind o engleză cu un pronunțat accent chinez, îmi recomandă un unguent care, după

Eu, acompaniat de 2 doze de bere îmi scriu amintirile în barul Valentino

O cină perfectă

Totul e plin de flori

Comisia de primire adhoc

Prietenul meu italian de la St. Jean Pied

aprecierea ei îmi va alina toate durerile. Dornic să scap cât mai repede de ele, o rog să îmi aplice ea primul strat, deoarece eu nu puteam să mă ung singur. Brusc engleza cu pronunțat accent chinez dispare și este înlocuită de o perfectă limbă spaniolă, ce parcă prevestea o coridă. ***NU***, este răspunsul farmacistei, nu intră în sarcina mea de serviciu, traduc eu liber. Așa că iau unguentul și ies, înainte de a fi declanșată corida. Pe drum mă gândeam, unde e spiritul bunului samaritean? Unde e iubirea față de aproapele în suferință? Asta e, mă resemnez și mă întorc la albergue.

Ies în oraș ca să scriu în jurnal și să mănânc ceva, căci e timpul. Am găsit un bar, ”Barul Valentin”, unde golesc 2 beri spaniole San Miguel, bune rău. Fac notări sumare în jurnal și plec să găsesc un loc unde să cinez. Caut o terasă unde să mănânc ”Meniul pelerinului” și apoi mă voi duce să mă culc.

Berea la Barul Valentino a costat 4 € pentru litrul pe care l-am făcut să dispară în scurta ședere la bar, un preț rezonabil, mai ales că era și rece.

La meniul pelerinului, numai mâncare cu carne, așa că am luat o pizza vegetariană superbă cu 12,5 €. Pizza a fost extra, așa că mă pot duce la culcare satisfăcut, dar nu înainte de a mă doftoricii.

Mâine am un drum de 20,9 km, până la Pamplona, adică orașul de unde luasem cu 3 zile în urmă autobuzul spre Franța, către St. Jean Pied. Interesant nu? Sper ca mâine să nu mă mai doară umărul.

Acum mă culc căci sunt cam obosit.

Noapte bună.

Ziua 04 => Zubiri - Pamplona (23 iunie 2017)

Azi am fost puturos. Am plecat la ora 7,40 și am ajuns la destinație la ora 14,05.

Drumul a fost puțin dificil, mai ales la sfârșit, unde a fost plat și te bătea soarele în cap.

La cca. 3 km., de Zubiri, am trecut pe lângă niște gâște care s-au organizat adhoc într-un comitet de primire, și mi-au urat în cor ”Bon Camino”, bineînțeles pe limba lor.

După 3 zile pe El Camino, nu sunt convins că trebuie să te aștepți la miracole răsunătoare. Eu cred că miracolul final se compune din mici miracole. Mergând pe drum, am depășit o fată cu dimensiuni fizice uriașe și mă gândeam, cum poate o asemenea persoană să se încumete la un asemenea drum? Când am ajuns în dreptul ei, am salutat-o și și-a întors capul spre mine să îmi răspundă. Am fost plăcut surprins de ochii ei și de fața ei care era numai lumină. A fost pentru mine o dovadă clară că nu trebuie să judeci pe cineva după aspectul exterior. A fost și ăsta, cred, un mini miracol.

Rio Arga

Invitat la o cafea

Popas La Parada

O fetiță dulce foc, și ea e ”pelerină”

Eu și cu Papa John (73 de ani)

Drumul urcă destul de liniștit, trece pe lângă o carieră de piatră, și iată-mă la Illaratz. Aici îmi împrospătez rezerva de apă și vizitez o fostă biserică a unei vechi mănăstiri, care azi nu mai există. Spre surprinderea mea întâlnesc pe prietenul meu italian, student la diaconie. Mergem împreună o bucată de drum, suficientă pentru a îmi expune punctul de vedere legat de religii și de dogmele lor. Observ pe fața interlocutorului meu cum stările sufletești iau forme din ce în ce mai agravante, plecând de la o ascultare pasivă și ajungând la revoltă. Se pare că atinsesem punctul în care ”călcam cu bocancii de pelerin” peste credințele și crezurile lui. Bunul simț îl face să nu reacționeze așa precum gândea, moment în care constat că vorbeam singur. Cum să spui unui om care se pregătea să devină preot lucruri pe care ușor pot fi catalogate ca bastfemii. Recunosc, e vina mea că s-a ajuns la o asemenea situație, și se pare că amândoi așteptam un moment prielnic de a ne despărții.

Drumul șerpuiește pe lângă râul Arga, se văd copacii oglindiți în apă, păsărelele cântă, iar prietenul meu rămăsese în urmă, motivând că ia o scurtă pauză, cu promisiunea că mă va ajunge din urmă.

Continui drumul pe malul stâng al râului, prin păduri umbroase, populate de păsărele care se întrec în interpretarea unor uverturi celebre din repertoriul lor.

Intru în orășelul Larrasoana, localitate mică dar frumoasă, cu case îngrijite și pline de flori. Prietenul meu se pare că a fost atât de ”obosit” încât a avut nevoie de o pauză mai lungă, dar totuși a ajuns înaintea mea.

Stupoare, îl reîntâlnesc aici pe prietenul meu, dar care era într-o aprinsă conversație cu alt pelerin. Ne salutăm prietenește și plec să găsesc un loc în care să îmi beau cafeaua.

Trec pe lângă un geam deschis de unde răzbăteau râsete. Mă uit mai atent și văd la o masă 4 tineri discutând aprins în fața unor cești cu cafea aburindă. La un moment dat se apropie de fereastră (dinspre interior) un domn cam între două vârste, și mă invită înăuntru la o cafea. Cum să refuz o asemenea invitație? Intru și sunt invitat să mă așed la o masă cu tinerii pe care îi zărisem pe geam. Gazdele sunt doi bărbați care, aflu ulterior, se întâlniseră ca pelerini la Leon și hotărâseră să deschidă o pensiune pentru pelerini. Atmosfera e plăcută, pe o etajeră este întinsă o ghirlandă cu mici steguleț daneze. E clar că și vikingii au fost pelerini pe El Camino. Cafeaua e delicioasă, discuțiile sunt purtate într-un ton de voioșie, dar cum orice plăcere are limita ei, plătesc cafeaua, facem o poză de grup și o iau din loc. Prietenul meu italianul e tot acolo și discută destul de pasionat, așa că îl salut și plec.
Drumul continuă pe malul stâng al râului pe o potecă îngustă, presărată cu săritori peste bolovani mari. Într-un târziu ajung la popasul ”La Parada”, popas plin de pelerini ce își sorbeau satisfăcuți cafeaua, sau după caz berea. Eu intru în prima categorie, îmi sorb cafeaua și îmi beau juice-ul de portocale. Popasul e pitoresc, așezat pe malul apei.

După o bine meritata odihnă, o pornesc din nou la drum, un drum

E nevoie și de repaosuri

Albergue Casa Paderborn cu patronul german pe bancă

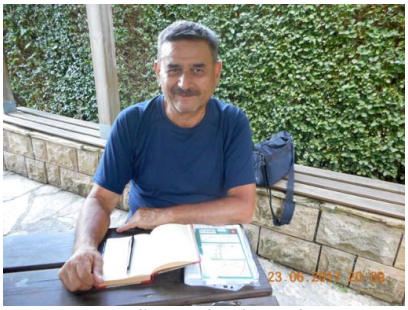

… din nou intelectual

Liftul ce duce gratis la orașul de sus

Cină la barul șahiștilor

destul de lejer, dar continuând să urmărească cursul râului.

La un moment dat, drumul se bifurcă, pe ce drum să o apuc? Unul e mai prietenos, celălalt mai abrupt.

Stând așa și evaluând părțile bune și cele mai puțin bune ale fiecărei variante, atenția îmi e atrasă de o fetiță deosebit de frumușică, care se juca cu frățiorul ei, sub privirile tatălui lor, un polonez. Fetița este de o frumusețe deosebită, cu ochii albaștrii. M-au servit cu o prăjiturică. Tatăl e polițist și îndrăgostit de drumeție. Erau cu mașina, și așteptau ca mama copiilor să sosească, deoarece ea plecase pe jos de la ultimul popas. Ca să vezi cum El Camino atrage oameni de diferite vârste și condiții sociale. E clar că acest drum are un ”magnetism” aparte.

Tot acolo, la ieșirea din vale, l-am întâlnit pe Franc, un tânăr cam de 30 de ani, care era împreună cu tatăl lui, Johan (zis Papa John), de 73 de ani. Johan s-a născut la Petci, în Ungaria, unde fuseseră deportați părinții lui. El trăiește acum în Germania, așa că nu sunt cel mai bătrân de pe El Camino. Ne împrietenim, mai ales când Papa John află că sunt român. Ceva parcă ne leagă.

Iau o decizie istorică pentru acel moment și hotărăsc să urmez varianta mai puțin spectaculoasă, care mă conducea spre podul Sf. Magdalena.

Intru în parcul aflat la marginea orașului Pamplona, parc imens, cu terenuri de sport, și cărucioare împinse de părinți ce parcă nu aveau nici-o treabă, părinți care își plimbau copiii în plină zi, într-un parc ce ulterior am constatat că era cam departe de oraș.

Drumul trece printr-o zonă cu grădini, unde ”orășenii” cultivau zarzavaturi pentru uz propriu. Și iată-mă în Pamplona, un oraș liniștit și ospitalier. Cu ospitalitatea orașului am făcut cunoștință atunci când am hotărât să mă adăpostesc la albergue ”Casa Paderborn”, a cărui patron este un neamț, voinic, cu o barbă albă imensă, copie fidelă a lui Bismark. Militărește, intru sub jurisdicția lui și mi se repartizează un pat într-o cameră cu 6 paturi.

Mi se comunică programul alberguei, stingerea la ora 22 și deșteptarea precis la ora 6. Acestea fiind spuse și ”consemnate” de mine, trec la dușul ritualic și mă așez pe pat ca să mă odihnesc puțin.

M-am odihnit 3 ore și am pornit să văd orașul.

De la nivelul de unde eram, până la orașul vechi sunt 50 m diferență de nivel. Un lift urcă însă rapid până sus. Orașul e frumos, mai ales că 3 beri (1,5 l) și o pizza m-au costat 7 €.

Urc cu liftul care funcționează non stop și e gratis. Sus orașul e plin de lume. Trec pe lângă arena unde se țin coride și văd oameni care stau la coadă să cumpere bilete. Interesant cum această barbarie este încă apreciată și în 2017. Asta e. Sub arenă este construită o parcare subterană pentru spectatori. Mai jos se face la dreapta o stradă ce seamănă izbitor cu Lipscaniul bucureștean. Tarabe și totul în alb și

roșu, culorile tradiționale.

Bântui prin oraș și mă opresc la un bar al șahiștilor amatori, unde îmi iau cina, stropită cu deja tradiționala bere. Pe mese sunt aranjate piesele de șah, gata pentru o partidă.

Mănânc și mă mai vântur prin oraș, căci e o seară plăcută și parcă o liniște plutește peste orașul care e plin totuși de forfota oamenilor. Intru într-un bar cu intenția să scriu în jurnal, acompaniat de o bere mare, dar nu apuc decât să beau berea. Într-un târziu cobor cu liftul, mă strecor pe lângă râul care trece pe lângă albergue și unde copiii fac baie. Mă așez în grădinița albergue și pun pe hârtie cele câteva rânduri legate de impresile zilei, de data asta nefiind însoțit de clasica doză de bere San. Michael.

Acum mă duc să mă culc, căci mâine mă așteaptă un drum de 23,8 km., cu o diferență de nivel de 350 m.

Noapte bună.

Au și ei Lipscanul lor

Spatele albergului

Orașul încă doarme

Biserica Ordinului de Malta

Eu cu Sang, cea care știa scurtăturile la coborârea de pe Pirinei

Ziua 05 => Pamplona - Puente la Reina (24 iunie 2017)

Azi noapte nu am dormit bine, gălăgie pe stradă și căldură. Geamul dormitorului dădea direct pe trotuarul din fața albergue.

La ora 6 dimineața, precis, o voce ca un tunet, începe să cânte ceva ce aducea cu cântecele specifice Junkerilor anilor 1944. Cei care nu se scoală de bunăvoie, sunt gâdilați în talpă. Din cele 6 paturi din camera unde dormeam, doar unul a beneficiat de acest tratament.

Deci scularea, micul dejun și la ora 6,30 plec, iar sosirea la Puente la Reina la ora 14,30.

Orașul doarme, o atmosferă plină de mister și suspans plutește peste oraș. Ici colo oameni grăbiți refac stocurile magazinelor ce se vor deschide în curând.

Reușesc să ”fentez” un pic drumul, deoarece o iau prin oraș, urc cu liftul cel de 50 m. înălțime, cobor prin oraș până la Universitate și intru în traseul normal.
În felul acesta am scurtat cam cu 2 km. traseul.

În aerul proaspăt de dimineață oameni de toate vârstele fac jogging, lucru demn de admirat. Mă uit la ei, sunt oameni asupra cărora parcă nu apasă grijile cotidiene, sunt oameni desprinși parcă dintr-o lume paralelă cu cea pe care o cunoșteam.

Intru pe un drum la început ușor, apoi încep să urc serios. Trebuie să trec un munte de 750 m altitudine, ”Alto del Perdon, pe un traseu cam abrupt, nu pe serpentine. E răcoare, vârful e acoperit de nori, dar sper să nu mă ploaie. Urcușul e pieptiș, sus pe creastă se văd mori de vânt, așa că am drept reper aceste mori eoliene. Sunt cam sus plasate, dar asta e. Stau și mă întreb: de ce Sf. Jacob nu a luat autobuzul și a ales să meargă pe jos?

O viață fericită de câine ...

Grup special de pelerini

Prietenul meu coreeanul

Am ajuns în vârf, acum începe coborârea

Un coborâș mai puțin prietenos cu mine

Interesant e că întâlnesc persoane cunoscute după figură, însă nu le știu numele. Ele mă salută prietenește: ”salut Danemarca”, asta deoarece nu îmi rețin nici ei numele, ca și mine de altfel.

Aici pelerinii nu merg în grup decât cei care au venit în grup, în rest fiecare merge pe cont propriu și în ritmul în care poate merge.

Ajung la Cizur Menor, vechi loc marcat de Ordinul de Malta. O biserică imensă străjuie colina pe care se găsește localitatea. Se pare că Ordinul de Malta a avut aici o mare influiență a vieții locale.

Continui drumul ce trece prin Cizur Maior. La un popas întâlnesc grupul de coreeni (creștini) și pe Sang, care îmi face semn cu prietenie să mă așed lângă ele. Intersant e cât de joviali pot fi coreenii, în raport cu alții întâlniți pe drum? Fac poze cu ele și plec mai departe. Sang e cea care era a 2-a oare pe El Camino și care știa scurtăturile la coborâre.

În zare apar nori negrii prevestitori de ploaie. Parcă nu îmi vine să scot pelerina, așa că iuțesc pasul. Și ca să fie tacâmul complet, sub cerul deja negru de nori, se întrezărește Alto del Peron cu cei 790 m ai săi. Cam dezolantă perspectivă, dar cât se poate de reală.

Drumul trece printre lanuri de secară și începe ușor să urce. Trec pe lângă un mic lac în care un câine (nu pot folosi diminutivul cățel, deoarece era ditamai dulăul) se juca în apă. Stăpânul de pe mal arunca un băț în apă și patrupedul sărea și îl aducea înapoi.

Tot felul de ciudățenii. Pe drum depășesc o familie cu 3 copii, din care cel mai mic are doar 8 luni și parcurge drumul în cărucior. Le cer permisiunea să le fac o poză și îmi continui ascensiunea.

Intru în localitatea Zariquigui, locul de unde începe ascensiunea propriuzisă. La popasul din localitate reîntâlnesc familia cu cei 3 copii, care și ei se pregătesc de urcuș. Mare curaj trebuie să ai ca să pleci la un asemenea drum cu un copil de 8 luni. Curaj sau inconștiență? Indiferent de cauză, ei sunt pe El Camino. Și ăsta ar putea fi considerat un mic miracol, știind că asupra pelerinilor veghează ”Spiritul El Camino”, spirit pe care nu îl poți înțelege decât dacă ai păsit pe acest drum.

Ajung în vârf unde bate un vânt puternic. Fac poze cu monumentul pelerinului și încep coborârea. Dacă la urcat a fost anevoios, la coborâre e demențial. Se coboară pe o potecă plină de bolovăniș, mult prea abruptă pentru gustul meu.

Constat în continuare că km spanioli sunt ”dublii” decât cei românești. Depășesc pelerini. Sau mă depășesc ei pe mine și mă salută cordial cu formula: ”Hola Danemarca”, adică: ”salut DK”.

Poteca continuă să coboare și intru în localitatea Uterga, nici nu pot spune sat, comună sau orășel, important că se respectă regula de aur: la 5 case o biserică.

Zi de sărbătoare

Albergue Jakue

O halbă e deja goală, cealaltă ”se pregătește”

O cină pe cinste

Coborâșul pe grohotiș se transformă brusc într-un coborâș pe pantă mai lină, și ajung în orășelul Obanos, care își sărbătorea ziua. Fanfara cântă cântece tradiționale, iar oamenii sunt îmbrăcați în portul național navarez.

Spre deosebire de mulți alți pelerini, care nefiind adepți ai lui Toma Didymus, eu identific locația și mă apropiu de fanfara care cântă o melodie nostimă.

Să nu uit, pe drumul prin orașul Pamplona, un spaniol m-a însoțit până la Universitatea din Pamplona și mi-a spus că pe 6 iulie va fi o coridă mare în oraș, de aceea stăteau oamenii la coadă la bilete.

După un drum parcă nesfârșit, ajung la adăpostul ”Jakue” din Puente la Reina, un adăpost de ”lux”, unde mă recompensez cu 2 (atenție 2) beri mari.
Costul e 12 € dormitul și 13 € cina, bufet ”spaniol”, adică mănânci cât poți. Și ca să fie răsfățul total, cu 6 € îmi spăl și usuc lucrurile, deoarece începuseră să cam miroase a stătut, cu toate că le-am spălat în fiecare seară.

Văd că nu s-au oprit mulți la acest adăpost, dar eu cred că merită investiția.
Aștept să se facă ora 19 ca să merg la cină și apoi am să mă culc. Sunt convins că voi dormi bine.

Din punct de vedere spritual, pot spune că am reușit să ”golesc” capul de gânduri, iar niște gânduri care m-au obsedat în ultimii 47 de ani, nu mă mai deranjează, au devenit inofensive. Nu le-am uitat, dar nu mă mai deranjează absolut de loc.

Mâine plec spre Estella, 22 km ”spanioli”, și o diferență de nivel de la 350 la 425 m, așa că nu ar trebui să fie o problemă.

M-am întors de la masă și mă simt ca o căpușă, după ce am mâncat ca un mistreț, cu vin la alegere și la discreție.

Noapte bună.

Ziua 06 => Puente de Reina - Estella (25 iunie 2017)

Am plecat la ora 7,15 și am ajuns la Estella la ora 14,45.

Drumul a fost foarte obositor, lung, și cu mult pietriș.

La sculare, mi s-a pus întrebarea de complezență: ”cum ai dormit”? Răspunsul a fost în același registru: ”bine”.

Plec pe drum, depășesc prietenii mei coreeni, și ajung din urmă pe ”Papa John”, cu grupul lui. La un moment dat, îmi revine în minte întrebarea: ”cum ai dormit”? Sincer să fiu, cred că nu am dormit deloc, dar m-am trezit odihnit. Curios, am simțit că toată noaptea am fost treaz, am ”circulat” nu știu pe unde, am fost activ, așa îmi amintesc. Important e că m-am trezit odihnit, de aceea nu am prea pus preț pe ce am făcut azi noapte. Acum cred că într-adevăr am fost ”plecat” cu

Trec pe lângă biserici în ruină

Loc pentru turniruri, dar nu pentru acum

Podul de peste Rio Arga

Locul unde m-a apucat un studiu aplicat de anatomie umană

Orașul Cirauqui

treabă, deoarece îmi aduc aminte că am rezolvat o problemă. Ce problemă? Nu știu, dar era vitală. Pentru cine? Iar nu știu, dar important e faptul că am rezolvat-o cu succes, lucru de care am fost la sculare mândru.

Bine că nu sunt singur pe drum, se pare că și alți pelerini ”au fost cu treburi” azi noapte și s-au sculat mai târziu.

Trec pe lângă o piațetă unde în vechime aveau loc turniruri cavalerești și ies din oraș pe podul peste râul Rio Arga, un râu liniștit, destul de lat, ce șerpuiește printre lanuri încă nesecerate.

Drumul îmi poartă pașii pe lângă ruinele Monasterio Bogota, și intru victorios în Maneru, o localitate mică dar pitorească. Străzi înguste și multe biserici mari din piatră, semn peste timp a unei vieți religioase intense. Ies din oraș și începe un nou urcuș printre bolovăniș.

Urc și mă depășește o damă de vreo 45 – 50 de ani, bină făcută din toate punctele de vedere, fără rucsac în spate, deci localnică, cel puțin așa cred. Mă depășește și dintr-o dată, uit de visul meu de azi noapte și încep să studiez persoana din fața mea. Pot spune că ar fi trezit chiar și imaginația unui impotent cu certificat la mână.

În plină contemplare a urmașei lui Eva, brusc, pierd din altitudine și constat că sunt paralel cu cărarea plină de pietriș, plus o julitură zdravănă la genunchiul drept. Se pare că emisesem în timpul modificării intempestive a poziției mele fizice, un scurt, dar convingător semnal SOS, așa că subiectul meu de studiu se întoarce, remarcă pe cineva aflat într-o poziție cam anormală pentru o persoană care nu consumase alcool. Face 2 pași înapoi, mă înșfacă de antebrat și dintr-o singură mișcare, demnă de orice sensei cu centură neagră cu 7 dane, mă pune, în mai puțin de 1 secundă, în aceeași poziție pe care o avusesem cu numai 2 secunde înainte. Murdar și eu și rucsacul, mulțumesc, și ne continuăm fiecare drumul. Acesta cred că a fost primul contact cu ”Spiritul El Camino”.

Pe drum am povestit întâmplarea tuturor celor pe care îi cunoșteam. Concluzia împărtășită de mine tuturor era una clară: ” On El Camino, not women, not girls, just the way”. A fost un avertisment, poate legat de faptul că acesta e un drum spiritual, nu un concediu. E clar că a fost un avertisment, dacă asta e explicația, vom vedea.

Trec de Cirauqui, orășel construit pe o culme de deal, un fel de ”căciulă” de piatră pe o coamă de deal. Aici totul e în pantă cam mare, iar mașinile, și mai ales șoferii lor parcă nu bagă de seamă. Rămân mirat de faptul că aproximativ 85% dintre șoferi, nu sunt șoferi ci șoferițe. Urcă pantele străzilor înguste pe care numai o mașină poate trece, virează, parchează, deci tot tacâmul șoferesc.

Rămân mirat de faptul că toate inscripțiile sunt bilingve, în spaniolă și catalană. Deci au și ei ”secuimea” lor. E interesant faptul că catalanii sunt un popor pe care spaniolii nu au reușit să îi integreze pe tot cursul istoriei, un popor mândru de portul și obiceiurile străvechi, un popor pe care istoria nu a reușit să îi ”încovoaie”.

”Cel mai bun moment al zilei este în cea mai rea parte a drumului”

barul unde mi-a lăsat gura apă după un juice

Eu Frank și Papa John

Nu toți au loc sub umbrar

Regrupare cu grupul lui Papa John

O gustare ce cred că va ține și de cină

Părăsesc orașul și din nou trebuie să urc, și bineînțeles, trebuie din nou să cobor. Și parcă ca o cofirmare a situației, pe marginea drumului întâlnesc o cugetare a unui înaintaș în ale pelerinajului: ” The best moment of the day is in the worst part of the way”, așa că întradevăr: ” Cel mai bun moment al zilei este în cea mai rea parte a drumului”. Deci cu entuziasm înainte.

Trec printr-o pădurice de măslini, și ajung la un popas. Intru și văd niște spanioli bând juice proaspăt stors. Parcă îmi lasă gura apă văzându-i cum se răcoreau, fiind de altfel o zi foarte călduroasă. Încerc să explic barmanei că îmi doresc și eu un juice, ca cel pe care îl savurau ceilalți, dar a fost imposibil să mă fac înțeles, așa că abandonez conversația ce se anunța inutilă, cumpăr o sticlă de apă și plec. Pe drum stăteam (așa e expresia, căci eu mergeam de fapt) și mă gândeam: oare cum trebuia să mă adresez, neștiind o boabă catalană, iar barmana nici-o boabă engleză? Cum răspunsul întârzia să apară, schimb subiectul gândurilor mele și mă întorc la scopul pentru care mă aflam aici, la pelerinaj și la ”deconspirarea” sindromului ”El Camino”, căci doar eram un discipol a lui Toma Didymus, nu?

Așa ajung în localitatea Lorca, o localitate tipic catalană, cu clasicele 5 case și o biserică arondată. În mijlocul satului, la un bar, întâlnesc pe Papa John cu Frank care stăteau de vorbă cu un ins în vârstă, cu barbă și mustăți albe uriașe, îmbrăcat într-o ”rochie” albă, ceva ce semăna a cavaler teuton. Aflu de la Frank e de origine germană și că trăiește cam de 8 ani în orășel. E pitoresc să îl vezi costumat astfel, și mai pitoresc fiind faptul că e neamț ”aclimatizat”.

Papa John rămâne în urmă să mai vorbească cu ”neamțul costumat în cavaler sau pelerin”, asta fiind greu de apreciat la prima vedere și plec. Drumul șerpuiește pe lângă o pădure, un drum cu bolovăniș, dar bine că nu urcă. Și așa ajung la Villatuerta, un orășel nostim, cu case frumoase cu multe flori. Popas la care mă ajunge din urmă Papa John cu Frank și grupul lor. Schimb de impresii cu Papa John și grupul, din care fac și eu parte acum, și grupul se pune în mișcare. Drumul devine din nou plin de bolovăniș, iar soarele generos de altfel, parcă dorește să ne testeze calitățile fizice. Trecem peste râul Ega și zărim în zare Estella, punctul terminus pentru ziua de astăzi.

În sfârșit ajung la Estella, adăpost ieftin (5 €), așa că mi-am permis o porție de cartofi prăjiți și 2 beri.

În grupul lui Papa John este o fată care la un moment dat a început să șchiopăteze. După ce mănânc sunt solicitat să îi fac un tratament la genunchi. Să văd dacă o pot ajuta.

Sunt pe terasă cu familia cu 2 copii, 3 și 4 ani. Sunt foarte vioi copiii, părinții mai puțin.
Cred că după porția asta imensă de cartofi, nu mai cotizez la ora 19 și mă culc.

Mâine am iar 22 km de mers și trebuie să urc la 1040 m. altitudine. Cam nasol. Doar primii 10 km. urc, restul cobor.

Stau într-un dormitor comun cu 60 de paturi suprapuse, și am prins pat

Podul pe care am căzut în fund (al 2-lea avertisment serios)

Loc perfect pentru consiliere personală

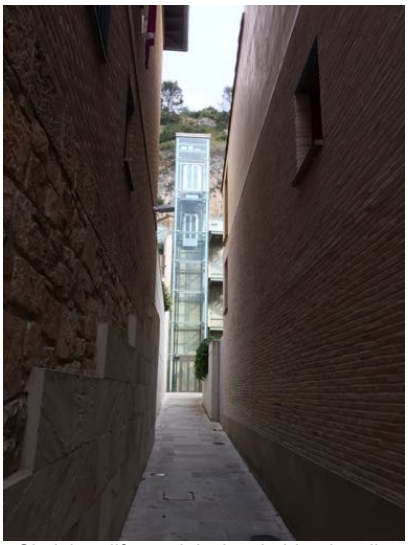

Și aici au lift stradal până la biserica din deal

Un semafor ce reglementează un trafic inexistent

jos, așa că nu trebuie să mă cațăr la noapte.

Seara o închei cu 3 ”lungiri” de picioare, inclusiv a lui Papa John, care avea cu 2 cm. mai scurt unul. Satisfacție deplină.

Până la culcare fac o plimbare prin oraș și pe un pod înalt, alunec cu șlapii și cad în fund. Pentru că m-am sprijinit în cădere pe mâna stângă, mă doare umărul cumplit. Cum o să merg mâine? Să fie și ăsta un avertisment al ”Spiritului El Camino”? Care ar fi motivul? Doar am respectat regula: ” On El Camino, not women, not girls, just the way”. În cădere lovesc aparatul foto, care refuză să mai funcționeze. Intru într-un magazin să întreb de unde pot cumpăra un alt aparat foto, dar uit că e duminică dupămasa.

Acolo întâlnesc un tânăr care aflu că e din Madrid. Din proprie inițiativă îmi spune că e diabetic și are cam 30 de ani.De ce m-a abordat nu știu. Încep să îi povestesc teoria mea despre diabet, îi dau ca exemplu pe mine care am fost diagnosticat din 2005 cu așa ceva, dar am ignorat total diagnosticul. Se pare că tânărul a înțeles mesajul și am reușit să îl conving că diabetul e boala controlată de industria farmaceutică.

Bem o bere la o terasă și reușim să ne facem înțeleși cel puțin în ceea ce privește cauzele diabetului.

Și Estella are un lift similar cu cel din Pamplona, care duce sus la biserica construită pe un deal înalt. Orașul se vede minunat de la nivelul bisericii din deal, orașul fiind grupat de o parte și de alta al râului. Biserica din deal e de fapt o biserică imensă, la care se poate ajunge și urmând mai multe serpentine.

Cu aceste completări mă culc aruncând aparatul foto defect în rucsac, după ce am mai încercat de câteva ori să îl resuscitez, apelând chiar și la forță.

Noapte bună.

Ziua 07 => Estella - Los Arcos (26 iunie 2017)

Plec la 6,50 și ajung la Los Arcos la 13,05.

Noaptea a fost interesantă. Am dormit bușteан, asta folosind un termen consacrat deja. Deci am stat toată noaptea cu ochii închiși, dar am auzit cum a plouat toată noaptea, parcă am simțit și mirosul de ploaie, am verificat mental că nu am lăsat afară la uscat haine, am identificat 2 persoane care au mers la toaletă în timpul nopții (un bărbat și o femeie care a tras apa repede) și mi-am pus problema ce voi face a doua zi dacă plouă. Așa cum era și de așteptat, m-am sculat odihnit. Mister, nu înțeleg cum e posibil așa ceva?

Mă pregătesc de plecare când observ la recepție o serie de rucsacuri cu etichete pe ele. Ciudat, nu există grupuri mari. Când colo, poți lăsa rucsacul și îl duce la destinație o companie de transport pentru suma de 5 €. Acum îmi explic de ce în zilele anterioare zburdau pe lângă

Bodega Irache

Pe ce variantă o fi luat-o Sf. Iacob?

Și pelerinii au umor

mine inși fără nimic în spate, pe post de pelerini. Las și eu rucsacul și cei 5 € și plec plin de entuziasm. Pe drum încerc așa într-o doară aparatul foto, fiind convins totuși că trebuie să cumpăr altul. Surpriză, aparatul funcționează. Îi mulțumesc lui Luci pentru ajutor și o iau serios la picior, căci fără rucsac parcă e altceva. Sper că el mă va aștepta la destinație.

Orașul e pustiu, doar pelerini grăbiți mai pot fi întâlniți pe străzi. Singurul semafor reglementează o circulație inexistentă. Serviciul e servici, așa că dirijează ceva ce nu există.

Fără dificultăți ajung la Irache, un sătuc uitat de lume, dar străjuit de 2 biserici impozante. O bodegă (Bodegas Irache) te îmbie să zăbovești puțin. E prea devreme pentru micul dejun. Ies din orășel trec de Monasterio Irache, o mănăstire mare, alături de un depozit de vin unde se pot organiza degustări. Cam devreme pentru așa ceva, așa că ridic privirea spre linia orizontului și brusc entuziasmul dispare. În zare se conturează printre nori vârful Castillo de 910 m. Mirific peisaj, bine că nu mai car cele 12 kg din rucsac.

Prima parte a drumului e ușoară. Ajung la un indicator cu două direcții. Cel din stânga era cu 1 km. mai scurt decât cel din dreapta. Dilemă, scot pendulul și îl întreb pe ce drum ar fi mers Sf. Jacob, căci nu putea să fi mers pe amândouă concomitent. Dau cu pendulul și Sf. Jacob îmi ”comunică” că cel din dreapta e mai indicat chiar dacă e mai lung cu 1 km. Urc și apoi cobor, pe drum sunt singur și la un moment dat realizez unde sunt eu în acest moment. Realizez ce sacrificiu enorm și cât m-a iubit Luci de a acceptat să plece numai ca eu să fiu ”liber” să pot continua să merg pe drumul pe care pornisem amândoi. Luci a fost și este un om deosebit de devotat și de bun. Așa cum am scris și pe crucea ei: ”*a fost un înger pe pământ și acum e un înger în cer*”. Spun asta deoarece m-a adus în acel punct în care ea a simțit, în subconștient, că e momentul să mă lase să mă dezvolt singur și atunci s-a ”sacrificat” pentru ca eu să continui drumul început împreună. Așa simt eu acum. Nu știu câți ar fi în stare de un asemenea sacrificiu. Numai o ”soră” pentru ”fratele” ei ar fi făcut așa ceva. Poate pare un scenariu SF, dar dl. Zamfiroiu, singurul care a știut că plecăm fără să ne mai întoarcem, în 1990, ne-a spus la plecare: ”copii aveți grijă unul de celălalt căci ați fost frați într-o viață anterioară”, iar el ne-a fost tată. Dl. Zamfiroiu a fost secretarul particular al Dlui Scarlat Demetrescu, un om de o bunătate și blândețe ieșite din comun.
Atunci nu cred că am realizat ce ne-a spus, dar acum toate se ”leagă”, iar cel de al doilea ”sacrificiu” pe care l-a făcut Luci, a fost reîncarnarea în fetița lui Bogdan, ca să fie aproape de cei pe care i-a iubit atât de mult. Astea sunt ”revelațiile” pe care El Camino mi le-a dezvăluit mergând singur cu mine însumi. Luci, în bunătatea ei, a părăsit locul unde e numai iubire și lumină, ca să fie din nou alături de noi.

Problema care m-a chinuit, falsă în esență, dar pe care am avut-o față de ea, a dispărut, iar în locul ei este Luci care ne iubește mai mult decât pe ea, așa cum a fost de fapt toată viața ei.

Drumul continuă destul de greu, dar e perfect fără rucsac în spate. Urc, cobor, urc și cobor din nou, totul e însă OK.

Asta zic și eu panoramă

Bar mobil

Da, acum pot bea un juice

Los Arcos centru

Albergue Hospital de Peregrinos

Trec pe lângă plantații imense de vie și îmi promit să nu mai beau bere, doar vin, mai ales când vinul e curat și ieftin aici. Să văd dacă mă și țin de promisiune?

Într-un cătun mă intersectez cu o doamnă care vorbea la telefon cu o altă persoană, într-o limbă românească cu accent specific unei anumite zone geografice din România. Din discuția pe care nu pot să o reproduc fără să nu am probleme cu CNA-ul, rezulta că partenerul ei din seara precedentă, a nemulțumit-o total, și ea era convinsă că chiar dacă ar fi luat în prealabil 100 de tablete ”ajutătoare”, tot nu ar fi făcut față cerințelor. O opresc și o întreb ”dacă crede că va ploua azi”, într-o românească cât am putut mai curat gramaticală. Șoc, blocare totală. Îmi răspunde în spaniolă că nu știe, pauză ”publicitară” și ne continuăm drumul fiecare. Ea continuă discuția telefonică, făcând remarca, la telefon, că era un român care vorbea românește, ca și cum un român care vorbește românește ar fi o excepție.

Trec prin Azqueta, fără să mă opresc căci sunt deabia la jumătatea drumului. Pe drum sunt mulți pelerini de diverse vârste dar care parcă sunt scoși din context, sunt veseli și foarte prietenoși.

Mai am 13,4 km până la destinație și 1,5 km până la Villamayor de Monjardin. Acolo voi lua micul dejun, căci luîndu-mă cu gândurile, am uitat să mă opresc să mănânc micul dejun. Revelația legată de Lucica îmi stăruie în minte. E fantastic să poți să înțelegi lucruri pe care nu poți să le spui nimănui, fără riscul de a pune mâna pe telefon și să sune la 112. E foarte greu să poți găsi explicații la întrebări încă nerostite.

Villamayor de Monjardin e o localitate de munte cu străzi în pantă și înconjurat de plantații imense de vie. Drumul coboară printre vii, apoi printre lanuri încă necoapte.

Ajung la un ”bar mobil” făcut dintr-o rulotă, poziționat strategic pe drum. Dacă cu o zi înainte mi-am dorit un suc proaspăt de portocale (ce costa 3 €) stors pe loc și nu am reușit să mă înțeleg cu cea de la tejghea, plecând cu o părere de rău imensă, ajung la acest bar improvizat și văd o storcătoare de portocale care presează mecanic portocala și costă doar 2 €. Așa că profit de ocazie și beau un pahar plin de juice de portocale, presat pe loc.

Drumul e monoton, numai bun pentru a solfegia. Reiau repertoriul patriotic din dotare și parcă drumul e mai ușor când cânți. De ce? Nu știu, dar în felul acesta îți golești capul de gânduri, unele mai năstrujnice decât altele.

Ajung în Los Arcos, un orășel tipic spaniol cu străzi înguste și practic o biserică la fiecare colț de stradă. Aici, în fiecare cătun (la 5 case) este cel puțin o biserică din piatră, deci cel puțin un preot. O industrie profitabilă de ”făcut popi”.

Mă cazez la albergue ”Hospital de Peregrinos”, ieftin doar 5 €, recuperez rucsacul, fac dușul ritualic, îmi spăl ciorapii și bluza și ies prin oraș. Nu mă abțin și beau o bere, apoi vin roșu (tinto) ”Muro

Din nou în ”haine” de intelectual

Biserica Santa Maria de los Arcos

Sfârșit de zi. Sunt cu 2 francezi la o bere

Un răsărit de soare superb

”Pădure” de măslini

Miguel Angel”, stau în fața bisericii și mă relaxez. De remarcat e faptul că aici vinul e mai ieftin ca berea. Și mâine pot trimite înainte rucsacul, așa că sunt liniștit din punctul ăsta de vedere.

După 1 oră apare și familia cu cei 2 copii în cărucior. Ne salutăm și sporovăim puțin.
Mâine plec spre Logrono, 27,8 km., urcând iar până la 570 m., dar fără rucsac nu e nici-o problemă.

La ora 15,55 apare și Franc, băiatul lui Papa John.
Așa fără rucsac, El Camino a devenit o plăcere, și pentru asta îi mulțumesc lui Luci și copiilor care m-au susținut.
Promit din nou că nu voi mai bea bere, doar vin, cât voi sta în Spania. Îmi voi ține promisiunea? Asta rămâne de văzut.

Am intrat în catedrală și am simțit o liniște imensă. Biserica Santa Maria de los Arcos este o catedrală imensă. Nu contează că ești ortodox, catolic, protestant, musulman sau budist, liniștea nu poate fi descrisă. Interesant este faptul că icoana Fecioarei Maria din această biserică, are ceva ce aduce a budism.

În drum spre albergue (adăpost), am făcut poze cu prietenii coreeni, care m-au invitat la o bere, bineînțeles că nu i-am refuzat, căci nu e frumos să refuzi o invitație, asta cu toate că am băut destulă bere pentru azi.

Acum mă culc.

Noapte bună.

Ziua 08 => Los Arcos - Logrono (27 iunie 2017)

Azi noapte am avut un vis ciudat. Eram cu 3 colegi de servici și am rămas fără mâncare! M-au trimis pe mine, nu știu de ce tocmai pe mine, la biserica din apropiere, în ideea că poate o bătrânică îmi va da 1 leu (atenție 1 leu, nu 1 euro), ca să cumpăr pâine. Ajung la biserică și lumea plecase deja. În fața bisericii era doar un taxi cu o șoferiță. O întreb dacă lumea a plecat pentru că îl găsise pe Dumnezeu, iar ea îmi răspunde că fiecare caută ce vrea. După figură parcă o cunoșteam, la fel și ea pe mine. Apoi îi pun amândouă mâinile mele pe fiecare umăr al ei, și îi spun: ”*Nu e nevoie să mergi undeva să îl cauți pe Dumnezeu. Privește la stânga sau la dreapta ta și ai să îl vezi. Întinde-i mâna și faceți cunoștiință. El nu va fi niciodată în fața sau în spatele tău. El va fi întotdeauna companionul tău. Din momentul în care ai făcut cunoștiință, nu îl vei mai vedea, deoarece el e în tine și tu în el”.* Cu asta m-am trezit și visul m-a obsedat – sper să nu o fi luat razna cu asemenea vise, pe care să ți le și amintești apoi.

Așa că la 1,30 când m-am trezit din vis și până dimineața m-a obsedat simbolistica celor 3 momente:

- trimiterea mea la biserică
- taximetrista
- punerea mâinilor pe umerii ei

Barul Sansol …

… și micul dejun

Torres del Rio

In memoriam

Cereri de ajutor adresate Universului

E foarte posibil să fi fost sub impresia catedralei din Los Arcos, dar ceva îmi spune că poate fi și altceva la mijloc. Eu cred că trimiterea mea la o biserică goală ar însemna că e timpul să apară o nouă formă de spiritualitate, taximetrista fiind cea care intrând în contact cu oamenii, ar trebui să răspândească ideea, iar punerea mâinilor pe umerii ei, ar simboliza că e împuternicită să facă asta. În loc să dorm și să mă odihnesc, uite cu ce mă ocup, cu simbolistică. Așa îmi trebuie dacă în loc să dorm, visez.
Am uitat să mai menționez faptul că i-am spus taximetristei că biserica greșește atunci când spune să îl urmezi pe Dumnezeu sau pe Isus. Asta înseamnă că el e înainte, ori asta nu e posibil din moment ce noi am devenit una cu El, din moment ce El e în noi.

Sunt obosit de atâta ”simbolistică”, dar trebuie să mă pregătesc de plecare.

E ora 6,15, plec și ajung la Logrono la ora 13,45.

Los Arcos doarme. Luminile din turnul catedralei sunt aprinse, dând un aer de maiestuazitate catedralei. Drumul e lejer, iar am scăpat de rucsac, așa că zburd. Totuși în zare se zăresc crestele unor înălțimi cam puțin prietenoase.

Mă gândesc la visul de azi noapte. Ce o fi însemnând? Totul a fost atât de clar și dialogul cu șoferița atât de coerent, încât mă pune pe gânduri starea mea de sănătate psihică. Nu mai avusesem nici-o dată asemenea vise și modul în care evenimentele din vis s-au derulat, mă cam îngrijorează. E clar că se întâmplă ceva pe acest drum al redescoperiri propriei identități, dar vorba aceea: ”nici chiar așa”. Merg și rememorez evenimentele din vis, ce să însemne toate astea? Să fie o premoniție cu bătaie lungă? OK, să vedem ce se va întâmpla în viitor.

Drumul pare prietenos, cu toate că e cam frig. E drept că am pornit cu ”noaptea în cap”, grație problemelor avute cu visul în care am fost protagonist, dar soarele își arată primele raze de după un deal, așa că sunt șanse să se amorțească temperatura. Măcar rucsacul mai ținea de cald, așa ... trebuie să mă împac cu gândul că în curând va fi cald.

Trec printr-o mică pădure de măslini, fără măsline, și parcă mă încearcă o foame. E de fapt timpul pentru micul dejun. În zare deslușesc casele din Sansol, e clar că acolo se va petrece operațiunea ”sandwich vegetarian fără tun cu cafea și juice”.

Sandwichul e fost pe măsura așteptărilor, imens și gustos. În timp ce mâncam apar și prietenii mei coreeni, ne salutăm ”tovărășește”, dar ei nu se opresc aici, semn că mâncaseră înainte. Stând la masă mă gândeam la coreeni, cât de multă credință au acumulat de veacuri, încât să plece din peninsula lor pentru El Camino? Sunt sigur că pentru ei, El Camino e un adevărat pelerinaj, chiar dacă în exterior sunt exuberanți ca orice tânăr de vârsta lor.

Pornesc la drum și fără să îmi dau seama ajung la Torres del Rio. Oraș mic, cu specific arhitectonic spaniol, străzi înguste în pantă și dotate din belșug cu biserici, terase pline cu flori ... și mese pentru

E clar că ”Spiritul” El Camino are grijă de toți pelerini

Moment liric cu donații

Case în ruină

Selfie

Biserica Santa Maria

pelerini.

Părăsesc orășelul cu un sentiment de regret, dar drumul e lung, așa că trebuie să iuțesc pasul. Pe marginea drumului întâlnesc o cruce ce marchează sfârșitul pământesc al unui pelerin pe El Camino. Pelerinii au marcat locul și au pus diverse obiecte specifice unui pelerin, semn de prețuire pentru cel care a dorit și nu a reușit să ajungă la Santiago de Compostela.

Drumul urcă din nou și aproape de vârf intru într-o zonă care mă șochează, oare să fie pelerinii atât de necivilizați încât toți să arunce hârtii pe jos? Mă apropii și constat că acele hârtii erau bilețele cu dorințe pe care pelerinii le scriau și le puneau sub pietre. Fiecare își scria dorințele în limba lui, fiind convinși că ”Universul” le va citi și le va îndeplini. Sunt mii de bilețele scrise pe colțuri de ziare, pe chitanțe, pe orice suport pe care se putea scrie. Am fost tentat să mă aplec și să citesc unele dintre bilețele, dar asta ar însemna indiscreție, iar Universul nu ar privi cu ochi buni o asemenea faptă. Așa că arunc cu coada ochiului la mormanul de bilețele și îmi continui drumul.

Și din nou urc și din nou cobor. Drumul e bolovănos, un drum de care, impropiu spus ”de care”, căci doar tractoare am văzut până acum. Interesant, trec pe lângă un adăpost construit din pietre pentru a adăposti pelerini pe timp de furtună. Nu cred că pot intra mai mult de 4 pelerini, asta cu bunăvoință.

Pe drum întâlnesc o fată singură, cam la 25 de ani, din Canada, dar a cărei dimensiuni, văzute din spate, sunt uriașe. Faptul că e singură și că de abia merge, nu o împiedică să meargă pe El Camino, și asta pentru că ”Spiritul El Camino” are grijă de toți cei care cu sufletul pornesc la drum. Să fie asta o revelație, sau doar o constatare? Adevărul este ca atunci când am ajuns-o din urmă și am salutat-o, a întors capul să îmi răspundă și am descoperit în fața mea o persoană a cărei chip radia de o liniște și lumină deosebită. Avea un zâmbet care te încânta, un zâmbet în care regăseai simfonia unei primăveri. Am rămas câteva momente blocat de diferența dintre fata aceea uriașă și fata care îmi răspundea la salut cu o căldură sufletească pe care nu o mai întâlnisem până atunci. Schimbăm câteva vorbe, facem poze și fiecare își reia drumul în ritmul lui.

La finalul unui coborâș abrupt, moment liric. Un spaniol cânta la chitară, înconjurat de pelerini. Printre ei regăsesc familia cu cei 2 copii în cărucior. E o atmosferă destinsă, mai ales și datorită faptului că cei mai mulți pelerini onorau momentul liric cu ”donații” în bani.

Trec mai departe și îi las în urmă pe cei care deveniseră spectatori adhoc, căci mai am 13,3 km până la Logrono. Drumul e presărat cu ruine de case vechi de piatră, surpate pe alocuri, case care odată au fost martore la bucuriile și tristețile celor care le-au locuit, dar care acum stau neputincioase, neputând povesti nimănui lucrurile la care au fost martore. Trec pe lângă ele și realizez cât de multă energie irosim cu materialul vieții pe care o trăim, cu grijile pe care ni le facem, cu judecățile la care suntem părtași, cu atâtea lucruri care nu ne sunt de folos. Oare câți oameni, din cei care au locuit în aceste ruine pe vremea când acestea erau case prospere, au realizat că zbuciumul lor

Podul de peste râul Ebro

Biserica Santiago

Biserica Santiago

O cină cu falafel la o terasă arăbească

cotidian e doar o iluzie? Cu aceste gânduri nerostite mă apropi de Viana, orășel tipic spaniol. Îmi fac un selfie și iuțesc pasul. E normal, fără rucsac.

Viana e un loc plin de vechi și nou. Dacă în alte localități, la clădirile vechi se consolidează fațada și se renovează din temelie restul edificiului, aici, la Viana, am descoperit că se și demolează clădiri. Orășelul e în plină modernizare și restaurare. Aceleași străzi înguste, aceleași case cu flori, aceleași fețe de oameni liniștiți, parcă împietriți în timp, fără griji și mai ales fără temeri. Vizitez biserica Santa Maria, o frumoasă și impunătoare biserică. De fapt fiecare biserică este practic oglinda bogăției și a prosperității localității. Aici se află și o placă comemorativă în memoria lui Cesar Borgia, Generalisimo de Los Ejercitos de Navarra mort aici pe câmpul de bătălie. Biserica e imensă, o adevărată operă arhitectonică dăltuită în piatră.

Părăsesc orașul cu gândul la viața religioasă a acelor timpuri când această biserică era plină de credincioși care își puneau speranțele în divinitate, dar credeau cu tărie că pentru a sta de vorbă cu Dumnezeu, au nevoie de ”intermediari”, intermediari care au știut să cultive această ”dependență” în folosul lor.

Trec pe lângă grădini de zarzavaturi, plasate în afara orașului, unde se mai găsește câte o palmă de sol fără bolovani.

Mai am 6,8 km și din nou ”km spanioli” sunt parcă dubli decât cei normali. Atunci când vezi la orizont locul unde știi că e final de etapă, parcă spațiul se dilată. Întotdeauna sunt mai grei ultimii km, și brusc simți cum oboseala pune stăpânire pe tine. Brusc drumul devine total neprietenos, numai bolovăniș ce crează un discomfort enorm. Bine că mai am numai cca. 1 km de grohotiș, după care solul devine argilos. Mă întreb, oare cum ar fi fost acest drum pe timp de ploaie? Cam neplăcut gând, așa că mulțumesc ”Spiritului El Camino”, că m-a ferit de o asemenea experiență până acum. Vezi discipol al lui Toma Didymus că există un înger al pelerinilor pe El Camino?

În sfârșit râul Ebro. În zare turlele catedralei și impunătorul pod peste râu întregește panorama. Deci sunt la Logrono.

Drumul a fost lung și obositor, 32 km. Pe drum am ascultat muzică cântată de mine însumi, cântece de pe vremea când eram pionier, sau elev la Liceul Militar, asta pentru că altele nu știu.

Intru în Biserica Santiago, o biserică impozantă plină de istorie și de speranțe. Hai că azi iar am căzut în melancolie. Da, au fost ”strigăte” de disperare pe care le-a auzit, în timp, acești pereți de piatră încremenită, strigă-te de deznădejde ale unor oameni disperați, dar care au crezut într-o dogmă care le era potrivnică. Oricum, nu trebuie judecați greșit, acei oameni s-au născut și au trăit în vremuri în care preoții erau ”împuterniciții” lui Dumnezeu pe pământ, un fel de Guvernatori religioși peste un popor credul, ca să nu zic manipulat. Nu știu cum ar fi mai corect să spun?

Găsesc cu greu albergue în care mă aștepta rucsacul. Întreb niște polițai, erau 2, unul mai tânăr îmi cere să întreb în spaniolă, noroc cu

cel mai în vârstă care mă îndrumă. Ca să vezi cum e și cu tineretul de azi. Catalanii sunt catalani. Asta e. Mă cazez la Entresuenos, unde plătesc 12,5 €. E un albergue situat pe strada principală din centrul orașului. Dușul ritualic și la drum prin oraș.

Cina a fost destul de consistentă, udată din belșug cu bere și vin, după care o plimbare prin oraș a fost un adevărat festin.

Mâine urc din nou la 670 m. altitudine și am de parcurs 33 de km.

Mă duc să mă culc. Sunt curios ce voi visa la noapte.

Ziua 09 => Logrono - Najera (28 iunie 2017)

Noaptea a fost liniștită. La micul dejun am devorat ultimele 150 g de cașcaval, așa că rucsacul e mai ușor.

Plec cam târziu, pe la 7,50, drum lung cu multe urcușuri și coborâșuri. Asta e.

Orașul e pustiu, doar cei de la salubrizare și bineînțeles pelerinii animă străzile.

Logrono, parcul orașului

Monument închinat Sf. Maria

Apar primii palmieri în parcurile din oraș, palmieri care mă fascinează pur și simplu, așa că le dedic o groază de poze din diverse unghiuri și ipostaze. Parcul de la marginea orașului e superb, alei curate, un lac în care se agită rățuște, semn că nu au avut încă ghinionul să dea ochi cu o categorie de oameni cu un deosebit ”simț turistic”, turiști proveniți din țara de unde vin și eu, turiști care de altfel, nefiind pelerini, pot fi întâlniți la intrarea în mai toate bisericile din orașele mai răsărite. Exclud cu această ocazie faptul că un fanatism religios profund îi animă pe acești concetățeni deghizați în turiști.

Lebedele sunt la ele acasă

Parcul mă relaxează și îmi crează o stare de comfort psihic deosebit. Întâlnești mici monumente dedicate Sf. Maria, și verdeață, multă verdeață și liniște.

Am recuperat o parte din timpul pierdut cu plecarea. În acest parc imens localnicii, indiferent de vârstă, fac jogging. Cu ocazia asta, întâlnind diferiți oameni, am descoperit și pus la punct o nouă metodă de indentificare a stării de spirit momentană cât și a caracterului prin analiza răspunsului la salut (inclusiv a timbrului vocii). Interesant este faptul că după ce ai făcut determinarea, te uiți la fața celui studiat și 80% trăsăturile fețelor subiecților studiați coincid cu rezultatul analizei.

Trec podul și mă afund într-o lume de vis

În parc parcă te afli într-o altă lume, o lume parcă paralelă cu tumultul cotidian.

La tot ”colțul” sunt ”monumente” închinate Sf. Maria pe care toți spaniolii o venerează. E interesant că sunt flori naturale proaspete, pe care se pare că cineva le îngrijește.

La marginea parcului (Parque Granjera) e un lac imens cu lebede și rațe sălbatice, astea pe apă, iar în copaci păsările gălăgioase. E o

Monumentul taurului

Pelerin înhămat la un cărucior

Ruinele Antiguo Hospital de Peregrinos

Podgorie

Eu cu umbrela înainte de a o lua vântul

atmosferă ireală într-o lume plină de zgomot și grabă. Aici totul e sub semnul unei liniști profunde, unde și gândurile parcă stau pe loc și se bucură de pace. Stau câteva minute să respir lumina care îmbracă acest decor de basm, o lumină parcă îngemănată cu iubire. Chiar pe chipul oamenilor care împart la această oră cu mine parcul, parcă poți citi pacea interioară care îi definesc în aceste momente. Timpul parcă a stat în loc, totul e împietrit în veșnicie, doar păsărelele sunt prezente cu ciripitul lor, animând feeria din jur. Aș mai sta, dar mă mai așteaptă azi un drum lung, cu urcușuri și coborâșuri.

La marginea parcului se află un alt lac, mare de data asta, un fel de rezervație naturală, unde pescuitul și scăldatul sunt interzise. Lebede, rățuște pe apă, păsările în copaci sunt într-o armonie desăvârșită. Trec pe un podeț de lemn și brusc drumul devine bolovănos, trecând printre plantații de vie.

Dintr-o dată poteca iese din plantații și merge paralel cu autostrada. În zare se vede monumentul taurului care străjuiește de pe o culme orașul. Trec pe lângă o platformă industrială care valorifică deșeurile de lemn. O moară uriașă ”înghite” orice deșeu lemnos transformându-l în rumeguș, și asta sub privirile aspre ale taurului ce veghează de pe înaltul vârfului de deal. Trec pe lângă o doamnă, pelerin și ea, ”înhămată” la un cărucior pe care se găsea rucsacul, e drept că era un rucsac imens, mai mare decât al meu. Ce o fi având în el, căci altfel pare o ființă destul de plăpândă. Părăsesc șoseaua și o apuc din nou pe un drum cu bolovăniș, printre viță de vie. Drumul se abate de la șosea și trec pe lângă ruinele unui fost spital pentru pelerini ”Antiguo Hospital de Peregrinos San Juan de Acre”, spital unde primeau îngrijiri pelerinii ce treceau pe aici. De fapt sunt multe localități care se cheamă ”Hospital”, denumire provenită din vremea în care existau locuri de întrajutorare a pelerinilor, căci pe vremea aceea nu erau adăposturi și marcaje, era un adevărat pelerinaj, drum de penitență și pioșenie.

Depășesc ruinele ”San Juan de Acre” și văd în zare orașul Navarrete. Străzi înguste, pietruite, pline de pelerini, oraș aflat cam la jumătatea drumului dintre Logrono și Najera. Biserica e monumentală și se pot vedea expuse și haine preoțești de epocă.

Încep să urc și după cca. 8 km ajung la Alto Grajera (520 m), loc de unde se deschide o priveliște de vis. Mă apropii de vârful dealului pe care se ridică un monument reprezentând un taur. E grandioasă priveliștea cu taurul care domină valea din înălțimea lui.

Drumul se abate printr-o podgorie, plouase de cu seară în zonă și se adunase aluviuni pe drum. Un buldozer însă curăța drumul, un drum de țată, practicat doar de lucrătorii din vie și de pelerini. Practic e doar un drum departe de oraș, departe de așezări locuite, un drum de țară, dar întreținut. M-a impresionat lucrul acesta deoarece vin dintr-o țară unde chiar drumurile din localități sunt lăsate în ”voia soartei”.
Și cum pelerinului îi șade bine cu drumul, ajung la Navarette, orășel frumos, cochet, cu biserici mari, așa cum îi stă bine unui oraș spaniol. Drumul continuă prin podgorii, pe un drum cu pământ roșcat și argilos. Urc un delușor destul de abrupt și ajung în sfârșit la Ventosa, un sătuc pe o coamă de deal. Mă așez la o masă pentru a îmi bea deja

Sistem de irigație comandat prin radio

O iminentă ploaie

În sfârșit ajung la albergue

… asta ca să treacă timpul în mod plăcut

Scările unde am primit cel de al 3-a avertisment serios

tradiționala cafea și juice. Deodată o pală de vânt ia pe sus umbrela sub care mă aflam, incident pentru care chelnerul își cere mii de scuze, cu toate că nu avea nici-o vină. Accept scuzele, că ce era să fac, și continui să ”iau în piept” clasicul deja drum cu un sol roșu intens, specific zonei. Trec astfel pe lângă un ”Resort” de 16 stele, dar aș fi foarte curios să știu cine vine până aici? Cu această întrebare, rămasă tot la nivel de întrebare, continui drumul printre culturi de viță de vie, alternată cu plantații de măslini.

Interesant e sistemul de udare a viței de vie. Sunt săpate puțuri din loc în loc în care sunt montate hidrofoare cuplate la un sistem de țevi așezate la nivelul tulpinelor de viță, de-a lungul fiecărui rând. La fiecare puț cu hidrofor este montată o antenă ce deservește un receptor radio, alimentat de la celule solare. Interesant e faptul că nu se fură instalația ... încă. Prin radio se dă comanda de udare și hidrofoarele intră în funcțiune.

La un moment dat, pe drum se văd în zare nori negrii, puțin prietenoși, și o perdea de ploaie ce se deplasa repede. Având în dotare cunoștințe temeinice legate de testul kineziologic, pun întrebarea dacă să mă adăpostesc? Pun apoi întrebarea dacă ajung ud la destinație? Răspunsurile fiind negative, adică NU, la ambele întrebări, mă avânt bărbătește înainte.

Nu merg un km și o răpăială mă lovește din plin. Perdeaua de ploaie își schimbase brusc direcția. A fost atât de intensă, ca o rupere de nori. De fapt nici nu aveam unde să mă adăpostesc, căci pe drum era un singur copac sub care se adăposteau deja 8 – 10 pelerini, așa că țin cont de decizia de a nu mă adăposti, și plec mai departe. Ploaia încetează brusc, dar a fost suficientă ca să mă ude până și ”sub piele”. Rămâne acum să văd dacă răspunsul la întrebarea dacă voi ajunge ud, e și el greșit. După rafala de ploaie iese un soare atât de puternic, ca în ”vremurile bune”, așa că la destinație ajung uscat complet. Atenție deci cum se pun întrebările.

Ajung la Najera la ora 15,05 plecând foarte târziu la 7,50. Găsesc într-un târziu albergue și când să trec la dușul ritualic, constat că mi-am uitat papucii la ultimul adăpost, așa că amân dușul până când se deschid magazinele, căci suntem în plină siestă spaniolă ce se întinde precis între 13,30 și 17, timp în care nici frunzele din copaci nu se mișcă. Mă opresc la o terasă ca să pird vremea până la deschiderea magazinelor și folosesc ocazia creată pentru a mânca o porție de cartofi prăjiți.

Cumpăr în sfârșit o pereche de sandale intitulate ”sandale camino”, asta ca să fiu în ton cu acțiunea la care particip și mă îndrept către o terasă să ud sandalele. Coborând niște scări, alunec cu noile sandale și cad lovindu-mă rău cu spatele de trepte. Durerea a fost groaznică, dar bine că nu mi-am fracturat șira spinării. Mă așez cu chiu cu vai pe un scaun la o terasă și comand un juice. Chelnerul mă întreabă dacă sunt român, se pare că fizionomia și mai ales culoarea pielii trădează originea mea. Aflu cu această ocazie că e din Constanța și că e aici de 2 ani. Ca să îmi alin durerea, care e din ce în ce mai mare, încerc să încropesc o discuție cu chelnerul. Mă întreabă ce caut prin acele locuri, iar eu îl întreb ce vârstă am. Cum el mă complimentează cu o

Cina a fost OK de data asta

Din nou la drum

Micul dejun devine ceva imens

Monumente închinate Sf. Maria peste tot

Vânzător ambulant

vârstă în jur de 50 de ani, hotărăsc în unanimitate cu mine însumi să îi las drept bonus (în traducere liberă ciubuc) 1 euro.

Servesc cina, o masă copioasă, marcată însă de durerea cumplită din spate. Mă întreb cum am să pot merge mâine, dar sper ca ”Spiritul El Camino” să mă ajute.

Acum mă duc să mă culc căci mâine iar am un drum lung și s-a anunțat ploaie și furtună. Sper să fie o atenționare greșită.

Noapte bună.

Ziua 10 => Najera – Santo Domingo de la Calzada (29 iunie 2017)

Mă scol târziu, ca de obicei, și reușesc să plec doar pe la ora 7,20 spre Santo Domingo.

Afară e senin, așa că avertismentele meteo, ca și la noi, sunt ”facultative”. E senin dar afară bate un vânt groaznic. Pe alocuri trebuie să mă sprijin în bețe ca să nu mă doboare vântul. Drumul urcă și coboară. Mult pietriș și mă gândesc cu plăcere la momentul în care îmi voi recupera rucsacul unde sunt sandalele mele cele noi.

Drumul trece printr-o zonă viticolă unde strugurii cresc și pe marginea drumului, și așa, pas după pas ajung în localitatea Azofra, o comună mică, dar numai bună pentru un mic popas. Și cum e ora pentru micul dejun, mă opresc la un bar și comand un sandwich vegetarian fără tun. Curând mă trezesc în față cu un sandwich cu o imensă omletă acompaniată de cafeaua și juice-ul de rigoare. Cam mult pentru un mic dejun, așa că din nou convoc o celulă de criză și hotărăsc în unanimitate ca o parte din sandwich să o iau la pachet.

Drumul continuă printre lanuri aproape coapte, alternând cu zone de vie.

În cap revăd cele 3 ”căzături”, care au avut o intensitate din ce mai mare, fără însă să mă oprească din drum. Sunt singur pe drum, și nu înțeleg cauza, doar am fost atent pe unde am mers, mai puțin episodul cu studiul anatomic al pelerinei din fața mea. Și totuși par avertismente, nu simple întâmplări. Merg și ceva îmi spune că totuși am greșit cu ceva. Dar ce?

Încerc să recapitulez evenimentele de la plecare și până acum. E din ce în ce mai clar că Universul îmi trimite avertismente din ce în ce mai clare. Să recapitulăm, ce am făcut înainte de El Camino și ce am făcut în cele 9 zile de mers? Ceva am schimbat, dar ce?

Și brusc se face lumină în capul meu. Înainte de a pleca, cam cu o lună, am luat hotărârea de a nu mai bea bere, asta datorită faptului că ajunsesem să o folosesc pe post de apă. E drept că o lună înainte de plecare, nu am mai pus bere în gură ... și acum, pe El Camino am redescoperit existența berii, în cantități apreciabile. Asta să fie oare cauza? Vom vedea.

Altă familie cu copii mici pe El Camino

Altă metodă de irigare

Umor spaniol

Am găsit și albergue și rucsacul în final

Lângă desert e plicul în care pui 5 € pentru transport

Urmează un urcuș destul de serios, dar parcă mă simt mai ușurat după analiza făcută.

Mă apropiu de Ciruena, în zare se zăresc siluetele orașului.

Sus în vârful dealului o mică tarabă cu fructe, cafea, apă. Sunt destinate pelerinilor, care le pot primi, fără să plătească, doar dând mici donații. Este o formă de ”grijă” pentru pelerini, ”grijă” mai bănoasă decât dacă ar fi pus preț, căci fiecare donează destul de substanțial. Oricum constat că toneta e plasată strategic, adică după un urcuș ce te face să scoți limba de oboseală. Donațiile sunt pe măsură, deoarece pelerinii dau cu plăcere bani celor care știu să îi ”servească dezinteresat”.

Pe drum întâlnesc o familie cu 2 cărucioare. Lângă un bărbat, care intuiesc că era capul familiei, mergea o fetiță frumoasă foc. Mă opresc și fetița îmi spune așa de dulce: ”Bon Camino”. Întreb câți ani are și aflu că are 2 ani. Îi felicit și dau să plec, când observ că în cărucior mai e un copil, un bebeluș de 8 luni. Cer părinților permisiunea de a face o poză cu ei, acceptă, fac pozele și când să plec, observ că din urmă veneau alergând alți 2 copii, un băiat de 4 ani și o fetiță de 3 anișori. Erau tot ai lor, felicitări părinților care s-au încumetat cu 4 copii să pornească pe El Camino.

Sunt sus la Ciruena, la 745 m, și de aici se deschide o priveliște minunată. Nu îmi iese din cap chestia cu căzăturile. Dacă cauza este cea pe care o intuiam eu, înseamnă că ”Spiritul El Camino” există și ”funcționează”. Motivul mi se pare cam ”subțire”, dar să vedem.

Drumul continuă și reintru iar într-o zonă viticolă. Datorită faptului că vița de vie e plantată în pantă, irigarea se face în alt mod. Sunt amenajate mici elești în care sunt plasate sorburi de pompe acționate de tractoare. Interesant e faptul că tractoarele sunt pornite, pompează apă și nimeni nu le supraveghează. Îți dai seama ce rai ar fi aici pentru unii concetățeni? E drept că țevile sunt de aluminiu, dar tractoarele mergând și nesupravegheate, undeva în plin câmp ...? Trec pe lângă o plantație de hamei, singura plantație văzută până acum și zăresc în zare un orășel. Să fie oare destinația pentru astăzi? Ar fi prea frumos.

Urc un delușor și cobor, în fața mea e orășul pe care îl văzusem în zare. Mă cam doare spatele de la ultima căzătură, dar merg înainte.

Mă opresc la primul albergue, intru și dau cu ochii la recepție peste un tip înalt, slab, o copie fidelă a lui Don Quijote. Îl întreb, se pare deosebit de candid, câți km mai sunt până la Santo Domingo? Se așterne un moment de tăcere, cam lung, prevestitor de o informație dureroasă pentru mine. După cca. 2 – 3 minute, ”Don Quijote” îmi răspunde cu o jumătate de glas: ”*E aici*”. Ajunsesem deci la destinație. Acum îmi dau seama că ”frământarea” mea legată de cauza căzăturilor mele, m-a ”ținut în priză” și am uitat practic de mers. E oare și ăsta un ”miracol” al El Camino? Cu siguranță că da. A avea posibilitatea de a te rupe de lumea înconjurătoare și de a te analiza, este după mine un dar imens pe care ți-l poți oferi. El Camino funcționează, o spune cu mâna pe inimă un discipol contemporan a lui

O stradă specific spaniolă

Toma Didymus.

E ora 12,30, mă cazez la albergue Casa de la Cofradia del Santo, preț destul de acceptabil 7 €, și ies în oraș în încercarea de a găsi un kebab, dar nu indian, un kebab unde să mănânc falafel. Mă răcoresc înainte cu un pahar de vin roșu (tinto), căci la arabi nu se servesc băuturi alcoolice, iar bere am promis că nu mai beau.

Albergue e splendid, curat și modern. Paturi curate dar un recepționist puțin ”mult prea constipat” cu pelerinii care tranzitau albergue. Un tinerel pe a cărui față citeai lesne că ceea ce face, face cu silă. Oricum asta e treaba lui.

Orașul e frumos, multe biserici, multe case cu flori. Mâine plec spre Belorado, așa că mă îndrept către albergue. Mai am 562 km până la Santiago.

Sunt în cameră cu coreeanca Sang, dar pe Papa John și Frank nu i-am mai văzut de 2 zile. O fi rămas în urmă.

Se dă stingerea, așa că noapte bună.

Ziua 11 => Santo Domingo de la Calzada – Belorado (30 iunie 2017)

Părăsesc orașul adormit

Graniță dintre Catalania și Castillia

Noaptea a fost liniștită, dar cu un vis ciudat. Nu îl povestesc deoarece e mult prea SF ca să îl pot crede chiar eu. Oricum ... hai să povestesc totuși ... se făcea că treceam pe lângă un altar în aer liber. Doi puști se tot agitau pe lângă altar, iar unul dintre ei a pus ceva pe altar, nu știu ce, dar acest fapt m-a determinat să le atrag atenția ca să se potolească, deoarece erau în prejma unui loc divin. La atenționarea mea, a venit, din partea lor, o serie de cuvinte urâte la adresa mea, după care s-au așezat pe o bancă ce era pe o latură a altarului. Atunci m-am ridicat și am mers la altar ca să iau ceea ce pusese puștiul, cu intenția de a îi admonesta aspru. Iau acel ceva și mă așez pe bancă alături de cel care pusese obiectul pe altar. Atunci băiatul își schimbă total atitudinea și își cere iertare pentru ceea ce făcuse, afirmând că inițial nu știa cine sunt, dar văzându-mă la altar, a înțeles că sunt cel care împrăștie lumină (cred că mai potrivit ar fi să folosesc în loc de cuvântul ”lumină”, cuvântul ”energie”, asta ca un semn de modestie în narațiune). Îmi cer și eu iertare pentru admonestări și plec. Vis interesant, dar fără vreo legătură cu realitatea în care eram ancorat în aceste momente.

Durerea de spate a mai scăzut din intensitate

Orașul doarme, pe stradă grupuri, grupuri de pelerini, unii cu chipuri pline de optimism, alții cu fețele încă somnoroase, dar toți hotărâți să pășească spre Santiago de Compostela.

Intru pe traseu la ora 6,54, afară sunt 9 grade și bate un vânt puternic. Eu îmi pusesem scurta în rucsacul lăsat la albergue, având pe mine doar o bluză cu mânecă scurtă. Burnițează ușor, iar frigul face să îți înghețe mâinile pe bețe. Unde o fi scurta mea? De întors nu am cum

Loc ideal pentru micul dejun la Granon

Spaniolii se pare că toți au studii hidro

Biserica Nuestra Senorade la Calle

Doar poarta mai dăinuie peste timp

Biserica Nuestra Senora de la Asuncion

să mă întorc căci după ce iese cineva din albergue, ușa se închide și numai pe dinăuntru se mai poate deschide. Riscam dacă m-aș fi întors să stau în fața ușii până pe la ora 9 când ar fi venit cineva la recepție. Între ora 22 și a doua zi ora 9, în albergue nu este nimeni la recepție. Poți pleca dimineața cu ce voiai, căci nu este nimeni la recepție, dar nu am auzit ca cineva să facă așa ceva. De fapt în albergue nu era primit decât cel ce prezintă credențialul de pelerin, pe care la recepție se pune ștampila și ești înregistrat.

Trec prin câteva cătune de tipul 5 case o biserică de piatră. Mă opresc la Granon pentru micul dejun, o cafea și juice, la care mai adaug un ceai fierbinte ca să mă mai încălzesc.

Inutilă speranță, când frigul îți intră în oase, un ceai e ca o frecție cu Diana pe picior de lemn. Drumul continuă printre plantații de viță de vie, unde constat că metoda udatului cu ”tractorul” pornit și nesupravegheat e o metodă intrată în patrimoniul locului. Mă despart de bravii catalani, cu coridele lor și intru în regiunea Castilla y Leon.

Drumul trece printre lanuri imense de secară, coapte, ce așteaptă răbdătosre secerișul. La orizont munții, în rest o liniște ce uneori devine apăsătoare, așa că reîncep să fredonez, cântece ”de mult uitate”. Constat că și în cap e parcă o pauză de publicitate, pauză în care practic nu se fac reclame. Parcă e un vid de gânduri, un vid care pentru cineva învățat cu agitația zilnică, te copleșește pe de o parte, iar pe de alta te face să te simți stingher în propria-ți postură.

Cu această stare de imponderabilitate psihică, ajung la Redecilla del Camino. Orașul are parcă alt aer după ce am părăsit Catalonia. Parcă sunt și alți oameni, mai prietenoși, mai ospitalieri și mai toleranți cu pelerinii.

Vizitez biserica Nuestra Senorade la Calle, o biserică romană cu influiențe arabe, din sec XII. Edificiu impozant, mărturie a unor vremuri de mult apuse, vremuri în care puterea bisericii era uriașă.

Trec râul Rio Relachigo și intru în Castildelgado, un sătuc parcă uitat de lume. Interesant mi se pare faptul că un imens teren în ruină, este ”păzit” de o poartă majestoasă, veche, dar încă în picioare, simbol al timpului în care proprietatea era un domeniu prosper.

Din nou lanuri coapte, din nou un drum cu bolovani, din nou un soare arzător, ce parcă a făcut să dispară frigul de dimineață, așa că am făcut bine că am lăsat scurta în rucsac.

Urcușurile sunt mai domoale, iar coborâșurile mai line. În zare se văd turnurile bisericii din Viloria de Rioja. Viloria de Rioja este un sătuc mic, cu aceleși străzi înguste, dar mai puțin bogat arhitectonic. O biserică datând din sec. XI, străjuie străzile pustii ale sătucului. Biserica Nuestra Senora de la Asuncion este impozantă în interior, având o importanță legată de Santo Domingo de la Calzada, cel care a impulsionat pelerinajul spre Santiago de Compostela.

La ieșirea din sătuc trec pe lângă cimitir, un loc foarte interesant. Imediat la intrare în cimitir este amenajat un loc de joacă pentru copii,

Loc de joacă la intrarea unui cimitir

Da, Camino e o speranță

Nostimă creație: ”bocanc cu acadea”

Albergue cu piscină

Ce să fac … aștept să se facă ora 13

cu leagăne și topogane. Practic, în timp ce părinții se ”întrețineau” cu cei plecați, copii se puteau juca în voie. Fantastică soluție, nici părinții nu erau deranjați de copii, și nici copiii nu se plictiseau.

Continui să acompaniez lanuri nesfârșite de grâne, și deodată, pe marginea drumului cineva a scris: ”Camino is HOPE”, da, Camino este o speranță. Marcajele sunt bine poziționate, dar și umorul pelerinilor nu se lasă mai prejos. Pe un marcaj, cineva a pus un bocanc rupt, în care, printe altele a așezat și o acadea semn de mare prețuire pentru cei ce vor trece. Interesant e faptul că nimeni nu distruge aceste ”opere de artă” modernistă. Drumul intersectează șoseaua și se continuă tot pe un drum bolovănos, dar acceptabil. Intersectez din nou șoseaua, care face o curbă largă. Pe scurtătură ajungem la un albergue cu piscină, lux la un preț acceptabil. Ce să mai faci în piscină după un drum atât de lung? În sfârșit intru în orășelul Belorado. Albergue unde trimisem rucsacul este Santa Maria, dar ghinion, se deschide doar la ora 13, iar acum e ora 11,42. De fapt așa e regula, albergue sunt închise între ora 8 și 12 (uneori 13), asta pentru a se face curățenie. Cam lungă așteptarea. În general nu e indicat ca în cazul în care ajungi prea devreme, să pleci și să revi la ora respectivă, deoarece vin alții care se așează la rând și când capacitatea de cazare se umple, rămâi pe afară. Știind astea, iau un loc în fața albergue, care e lipit de biserică și aștept răbdător. Pe turla bisericii sunt 3 cuiburi de berze, care au pui. Oricum e un dute vino, așa că bănuiesc că adulții sunt trimiși la ”cumpărături”. Interesant mi se pare faptul că atunci când bat clopotele, berzele nici nu se sinchisesc.

Biserica e frumoasă, atât în interior, cât și pe afară. În dealul din spatele bisericii sunt săpate niște mici chilii. Intru în legătură cu o localnică (nu că aș avea vreo predilecție la femei, dar era singura care vorbea engleza) și aflu că respectivele ”chilii” sunt de fapt locuințe. Întregul complex fusese cumpărat de cineva, și fiind domeniu privat, nu se putea vizita.

Mă îndrept spre albergue Santa Maria. Prețul e onorabil, doar 5 €. Mă așez pe un scaun în fața intrării și aștept. Acum 10 min. a ieșit cineva din albergue ca să arunce gunoiul. Sunt singurul care așteaptă. Văd prin ușa lăsată întredeschisă, că rucsacul meu a sosit, așa că m-am liniștit. La întoarcere îl întreb pe cel ce ieșise cu gunoiul, dacă găsesc un pat jos. Idioată întrebare, adăpostul are 26 de locuri și eu sunt primul și singurul pretendent până la acest moment. Între timp au mai venit și alții, așa că suntem 11 acum, dar tot eu sunt primul.

În sfârșit, albergul se deschide, intru primul, cum era și de așteptat și primesc un pat jos. Execut dușul ritualic, îmi oblojesc picioarele și ies în oraș ca să mănânc ceva.

ATENȚIE, să nu intrați în baruri deservite de negrii, mulatrii, arabi sau indieni, căci ieși păcălit. Am încercat să mă plimb puțin, dar burnițează și sunt 10 grade, cam răcoare. Mă învârt totuși prin oraș, așa ca să treacă timpul. Orașul e mic, are cam 2000 de locuitori și conform siestei spaniole, totul e închis între orele 13 și 17, așa că singurul lucru pe care îl pot face în aceste condiții, este să mă culc, doar e siestă, nu?

Biserica Santa Maria cu albergue alăturat

Locuințe rupestre private

Tomberoane vopsite haios

O cină deosebit de gustoasă

Peste tot sunt numai ”pelerini”

Grupul de pelerini la Misa

Am dormit cam 1,30 ore, dar de teamă să nu pierd slujba de la ora 19 și rugăciunea pentru pelerini, am dormit prost. Aici am aflat că în fiecare oraș se ținea o slujbă de împărtășanie (Misa) urmată de o rugăciune pentru binecuvântarea pelerinilor. Aici, după 11 zile pe El Camino, am auzit prima dată de aceste slujbe.

Așa că mi-am luat inima în dinți și am ieșit să cumpăr ceva de la supermarket, napolitane și 1 kg de caise coapte, pe care în următoarea jumătate de oră, le-am dat gata, mă refer la caise. Satisfăcut, mă întorc la albergue, nu de alta dar e un frig de te pătrunde până la oase, pun telefonul la încărcat și aștept ora la care va începe slujba.

Intru în biserică, e impunătoare. Este ridicată la poalele ruinelor vechiului castel, în același loc în care a fost amplasat micul templu numit Santa María de la Capilla, din care doar altarul a rămas.
A fost construită în stil gotic târziu în secolul al XVI-lea și este proiectată în conformitate cu modelul bisericii vechi. Este formată din trei nave pe coloane și are o cupolă susținută de patru pendenți și este acoperită cu o cupolă mică. Pereții ei sunt construiți din bolovani prinși cu mortar. Partea centrală a fațadei principale este realizată din piatră de ashlar. Altarul principal este realizat în stil baroc de la sfârșitul secolului al XVII-lea sau începutul secolului al XVIII-lea și al XVI-lea. În centru este imaginea Fecioarei, lucrarea aparținând goticului din ultima treime a secolului al XIII-lea. Această sculptură este flancată de sculpturile Sfântului Ioan Botezătorul și Sf. San Lorenzo. Pe nișa Fecioarei puteți vedea o carte cu o vaza de crini, un motiv care se va repeta și în alte locuri ale templului și care este simbolul al Maicii Domnului. Există și o capelă dedicată Imaculatului, alta pentru Virgen de los Dolores și a treiea din Mendoza- Salazar, din a doua jumătate a secolului al XVI-lea. Deasemenea există și o capelă dedicată lui San Nicolás din Bari precum și o mică capelă care ar trebui să fie dedicată lui San Juan de Ortega. Sunt de asemenea interesante o capelă Baptisterială, sacristie, și un mic Christos de fildeș, precum și Calvarul cu cele trei figuri, din fildeș și niște picturi.
Capela din Santiago, este în fața bisericii, lângă presbiter și lângă epistolă. Este delimitată de barele notabile de stil renascentist din secolul al XVI-lea, ale cărui bare și inele sunt însoțite de niște basoreliefuri cu fața Domnului nostru și emblema familiei fondatorului capelei, avocatul Gonzalo Monte de Marrón. La cap sunt două coloane de piatră care delimitează o nișă largă, de asemenea din piatră, cu sculpturile Răstigniri, ale Sfintei Fecioare și ale Sfântului Ioan Evangelistul. În această nișă este încadrată o frumoasă piesă de altar din lemn, realizată în stil romanistic, din anul 1570. Coloanele sunt striate cu un capitel ionic primul corp și în stil corintin cel de-al doilea; iar nava are arhitectură compusă din friză și cornișă.
În primul dintre corpurile de pe nava centrală este imaginea lui Santiago Peregrino cu aspect masculin de frumusețe unică, însoțită pe navele laterale de sculpturi din San Blas și San Atilano. În centrul navei secunde, în relief, se află o altă efigie a unui sfânt cunoscut sub numele de Santiago Matamoros, flancat de două basoreliefuri separate reprezintând martiriul Sfântului, iar celălalt un pelerin implorând ajutorul lui. Podul altarului este configurat de un timpan cu reprezentarea antropomorfă a Părintelui etern.
În pânza de pe marginea epistolei acestei capele sunt două arcozole

Altarul bisericii Santa Maria

Preotul în ”civil” la albergue

Eu cu bunicul coreean venit cu nepotul

funerare, cu emblema fondatorului deasupra ambelor. Mă întorc la albergue ca să mă îmbrac și să ies în oraș ca să cinez, deoarece după slujbă mă voi duce direct la albergue, căci sunt cam obosit.

Gata, am fost la slujbă. În anunț se preciza că Misa va fi la ora 19, dar această slujbă nu are absolut nici-o legătură cu Bivolaru, fiind o slujbă de împărtășanie, desfășurată după ritualul catolic, total diferită de slujbele ortodoxe. Cam cu 15 min, înainte de începerea slujbei, două persoane (în cazul de față o femeie și un bărbat) se roagă Fecioarei Maria, în timp ce preotul se plimba prin biserică, așteptând să se termine rugăciunea. Apoi un mirean citește un pasaj din biblie, după care preotul binecuvântează pâinea (un fel de foițe transparente și fără gust) și bineînțeles vinul. Aici apare nedumerirea mea, preotul bea vinul singur, iar enoriașilor le dă doar feliuța aceea transparentă. Cam așa se desfășoară slujba.

După slujbă sunt invitați pelerinii în altă aripă a bisericii unde se citește în diferite limbi o rugăciune, un fel de legământ al pelerinului. Se cântă în diferite limbi cântece din țara fiecărui pelerin, eu sărind peste acest număr dintr-o totală și profundă modestie, deoarece nu cred că se potriveau cântecele patriotice pe care le aveam în repertoriu, cu momentul solemn ce era în desfășurare. Suntem stropiți cu apă sfințită fiecare, după care pentru cine voia (și eu am vrut), preotul rostea o rugăciune ”personalizată”, urmată de binecuvântarea de rigoare. Ceremonia se încheie cu poza de grup și se pleacă. Mai zăbovesc puțin prin biserică, și când ajung la albergue (care e lipit de biserică), dau de preotul care slujise, îmbrăcat în civil stând de vorbă cu pelerinii spanioli din grup. Fac o poză cu el și cu grupul, după care preotul cântă cântece patriotice catalane. Se pare că populația catalană vrea să se declare independentă de Spania. Am fost total uimit cum un preot poate fi atât de naționalist încât să cânte melodii catalane cu un atât de puternic caracter naționalist, față de niște străini, căci pentru el eram de fapt niște trecători.

E foarte interesant un lucru legat de cultura generală a tineretului. Preotul a întrebat ce înseamnă ”Compostela”? Nimeni nu a știut că ”Compo” vine de la câmp iar ”stela” vine de la ”stele”, deci Compostela este ”Câmpul de stele”. M-am mirat mult de nivelul de cultură generală deosebit redus la tineretul de azi. Dacă ar fi fost vorba de Lady Gaga, ar fi putut vorbi de ea ore întregi. Această constatare mi-a lăsat un gust amar, căci acești tineri, care mâine vor fi conducători, sunt în totalitate rupți de cultură.

Seara la albergue fac cunoștință cu un corean în vârstă, care venise pe El Camino însoțit de nepotul lui, bineînțeles tot corean și el. Urc în dormitor, afară e tot frig, și las în sala de mese pe preot discutând aprins politică cu alți spanioli din grup.

Acum mă bag în pat să mă culc căci mâine am de parcurs 27 km, un drum cu multe urcușuri. Mă gândesc la bunicul coreean, câtă dorință de a merge pe El Camino are de și-a luat nepotul și a plecat ca pelerin. Eu sincer îl admir pentru voința de care a dat dovadă. E fantastic să întâlnești astfel de oameni.

Noapte bună.

Ziua 12 => Belorado – San Juan de Ortega (1 iulie 2017)

Micul dejun la albergue

Doar pelerinii nu dorm la ora asta

Trec podul de peste Rio Tiron

În sfârșit, apă din belșug

Pe asta nu cred că o mai renovează

O noapte liniștită, fără vise SF. M-am acoperit cu un pled (mánta pe spaniolă) de lână gros și am dormit de la ora 21 până la 6,05. Am mâncat ușor, după care am lălăit-o până la 7,20 când în sfârșit am pornit la drum. Temperatura 9 grade, vânt moderat, frig. Uraaa, de data asta am luat pe mine scurta, așa că e un pas important față de situația în care am fost ieri.

Micul dejun luat la albergue a fost unul suficient, dar nu îndestulător, așa încât voi aduce pe drum completările necesare. Străzile sunt pustii, doar pelerini răzleți mai animă orășelul. Marea majoritate a pornit mult mai dimineață, așa încât am rămas doar noi cei comozi, asta ca să folosesc un termen mai academic. Nu știu cum fac, dar mereu sunt printre ultimii care pleacă la drum.

Trec podul peste râul Rio Tiron, un pod impozant, de piatră, parcă de pe vremea când romanii se chinuiau să cucerească Spania.

Drumul continuă printre lanuri coapte dar nesecerate și curând intru în sătucul Tasantos, un mic sătuc, uitat parcă de timp, dar cu o biserică așezată în fața unui deal în care se zăresc intrările unor chilii săpate în deal.

În sătuc este amenajat un albergue care este deschis din aprilie până în octombrie și găzduiește până la 50 de pelerini pe noapte.

Acum 800 de ani, se spune, o femeie, cunoscută sub numele de La Ermita, a locuit într-o peșteră în stâncile de deasupra Tosantos și a slujit pelerinii care treceau. În peștera aceea a fost construită ulterior o capelă și, o dată pe an, în ziua Fiestei, locuitorii din Tosantos organizează o procesiune prin oraș, pe drumul spre peșteră și îi mulțumesc lui Dumnezeu, Sfintei Maria și lui La Ermita pentru binecuvântarea orașului.

Poteca șerpuiește din nou printre lanuri, urcând ușor. În zare se văd turlele bisericii din Villambistia. Apa e din nou pe sfârșite, noroc că în mijlocul sătucului e o fântână, așa că profit de ocazie și reânprospătez rezerva de apă. Biserica din sat este în renovare. O renovare cam ciudată. Au zidit ușa de la intrare. Sper să nu fi rămas cineva înăuntru. ... Sau poate a fost zidită ușa dinspre interior. O fi auzit de legenda Meșterului Manole, sau e vre-o tradiție autohtonă? Oricum e nostim să renovezi o biserică ridicând schele pe dinafară și să zidești ușa de la intrare.

Nu apuc să ies bine din sătuc că o tânără cam de vre-o 20 de ani, din Ungaria, așa susținea ea, rămăsese fără bani și îi era foame. Prietenul ei plecase în sat să facă rost de ceva de mâncare. Mă uit la ea, vorbește bine engleza, are rucsac și practic toată dotarea unui pelerin. Mă opresc, îi dau 20 €, îmi mulțumește și plec. Mă gândesc oare ce s-a întâmplat cu biata fată? Regretam că nu i-am dat mai mult. Părea sinceră.

Timpul e relativ frumos, puțin înorat, dar frig. Tot drumul e presărat cu

troițe închinate Fecioarei Maria, unele vechi, altele mai noi. În jur lanuri, lanuri și iar lanuri. Dacă în Catalania predomina vița de vie și măslinii, aici suntem în ”țara cerealelor”. Intru în Villafranca Montes de Oca. Mă opresc la Nuevo Meson Alba, un bar la intrarea în sătuc. Îmi beau cafeaua și juice-ul, și o iau din nou la drum. S-a răcorit bine, așa că urmez pilda altor pelerini și pun pe mine scurta. Trec pe lângă sediul asociației de pensionari (Asociacion de Jubilados y Pensionistas ”San Indalecio”), pompoasă titulatură, dar poate că merită, stiu eu? Sătucul e străbătut de șoseaua principală, plină de tiruri, așa că trebuie să mă uit când traversez.

Ăștia s-au inspirat din legenda meșterului Manole?

Localitatea a fost inițial cunoscută sub numele de Oca și a fost sediul unei episcopii (catolice latine), precursor al prezentei Arhiepiscopii romano-catolice din Burgos. Localitatea a fost înființată mai târziu de anul 589, când episcopul Asterio a participat la al treilea Consiliu din Toledo , dar relatări mai vagi o pot urmări încă din secolul al III-lea d.Hr. Viața monahală a înflorit aici în timpul Regatului catolicii vizigotice din Toledo (secolele VI-VIII).

Un juice presat la rece la Villafranca

Cu toate acestea, în secolul al VIII-lea, invadatorii musulmani arabi au distrus Oca, alungând episcopii săi. După această succintă pastilă de istorie, ”ghicită” și tradusă liber de subsemnatul, mă înscriu pe un drum care urcă destul de abrupt, mai întâi pe lângă un lan, apoi pieptiș prin pădure. Poteca mă poartă pe lângă pășuni montane.

E o zonă liniștită, ce te îmbie parcă la retrospecție. Ajung la Fuente de Mojapan, un fel de rezervație naturală, un loc cu o deschidere splendidă peste înălțimile și văile din jur.

Eu cu danezoaicele

La un moment dat, ajung din urmă două tinere care vorbeau între ele în daneză. Intru în vorbă, și aflu că sunt din Aarhus, că sunt studente și au doar 10 zile la dispoziție pentru El Camino. Au intrat pe traseu la Pamplona și se vor opri la Burgos. Un lucru care mă cam indispune, daneza mea pe care o vorbeam curent, a început să aibă influiențe englezești. Unele cuvinte din engleză au început să ”populeze” daneza mea. Nu îmi dau seama cât de nostim e, dar pentru mine a fost cam jenant. Așa că facem poze cu noi și cu Monumentul a los Caidos ridicat în 1936, și închinat lui Francisco Franco, fostul dictator spaniol și lider al războiului civil spaniol. Cu toate că Franco a fost o pată neagră în istoria Spaniei, monumentul a rămas în picioare.

Monumentul închinat lui Franco

M-am despărțit de danezoaice și de monumentul lui Franco și poteca mă scoate într-o pajiște ireală, parcă sunt în țara Babei Cloanțe. O mulțime de figurine sculptate în lemn, diferite măști care mai de care mai hidoase, sunt plasate de o parte și alta a drumului. Nici nu știi la care să te oprești, viu colorate sunt un contrast armonios cu verdele pădurii. Oare câți pelerini au trudit la realizarea acestei ”opere de artă” impresionist contemporană? Mă gândesc la Săpânța transpusă în altă tematică.

Ating înălțimea de 1120 m., și încep să cobor. Un coborâș prin pădure destul de anevoios. E plăcut să mergi prin pădure. Păcat că e o pădure de rășinoase și păsărelele sunt în turneu. E o liniște desăvârșită și un miros puternic de rășină, asta pentru că se fac tăieri de copaci în zonă. Mă uit la utilajele parcate și constat că nu sunt

Pe tărâmul Babei Cloanța

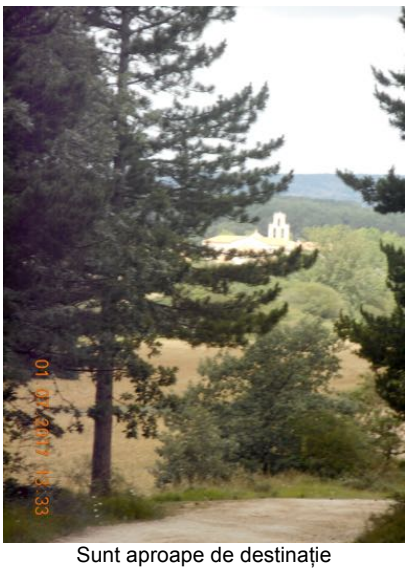
Sunt aproape de destinație

Am ajuns la albergue

Și am tot pat jos

Cu un tinto la ora de scris

austriece. Dar mai sti? Poate sunt sub camuflaj spaniol. Deodată printr-un luminiș se zăresc turlele unei biserici. Sper să fie turlele mănăstirii San Juan de Ortega.

Evrika, sunt întradevăr turlele mănăstirii San Juan de Ortega. Cum am ajuns destul de devreme, găsesc un pat jos, rezervat de fapt din timp de Lucica, achit cazarea 10 € și cina 9 € și mă îndrept spre locul unde îmi voi petrece noaptea. Execut cu sfințenie ritualul deja consacrat: duș, uns picioarele cu ”vaselina pelerinului” și plec la barul din capătul opus bisericii, ca să îmi scriu memoriile. Cu paharul de vin deja standard, cu cafeaua alături, încerc să notez impresiile drumului de azi.

Spre deosebire de alte zile, constat că în incinta mea craniană a fost un vid absolut de gânduri. Totul a decurs ca și parcă eram un spectator, un ins care privea din sală peripețiile mele care eram în același timp și pe scenă. O senzație stranie pentru cineva care era obișnuit cu un trafic intens de gânduri pe unitatea de timp. Hai că îmi place comparația asta cu traficul.

Mai am timp până la masă, așa că intru în biserică, căci la ora 18 începe Misa și nu vreau să ratez ceremonia și unde preotul ”egoist” va bea iar singur vinul. Biserica mănăstirii este o adevărată operă arhitectonică, ceva imens, cu o acustică demnă de invidiat.
Se crede că mănăstirea a fost construită chiar de Sfântul Juan de Ortega, cu ajutorul prietenului său Sfântului Domingo de la Calzada, în jurul anului 1142, mănăstirea funcționa ca punct de sprijin pentru pelerinii care mergeau spre Santiago de Compostela. Inițial Mănăstirea a fost formată dintr-o comunitate de călugări augustinieni, ea aparținând ulterior Ordinului Los Jerónimos din 1432 până în 1835, când mănăstirea a fost desființată și redată circuitului turistic în 1980.

La echinocții, la ora 17 are loc un fenomen fascinant. Lumina zilei, este crează un spectacol care este cunoscut sub numele de „fenomen sau miracol de lumină“. Datorită unui fascicul de lumină care luminează turla Buna Vestire, unde Fecioara, cu mâinile împreunate, primește această lumină de seară, în semn de prețuire. Fără îndoială, contemplarea acestui fenomen care se repetă în mod similar în Santa Marta de Tera este fascinant și emoționant, amestecând efecte artistice, religioase si astronomice.

Fără îndoială, această mănăstire medievală este unul dintre punctele cele mai emblematice ale Camino de Santiago. De mai bine de 800 de ani a servit și servește pelerinii care merg în căutarea Catedralei Compostela.

Tot în interior se găsește mormântul lui San Juan de Ortega. Acesta fusese păstrat în criptă, dar când a fost inundat, el a fost mutat alături de absida epistolei. Este o bijuterie sculpturală a ultimului stil romano spaniol.

Stând pe o băncuță afară, așteptând să înceapă slujba, am descoperit cât de perfectă e creația. O vrăbiuță a găsit o pană de porumbel pe care a vrut să o ducă în cuib. 4 min., cu ceasul în mână, a studiat de la un cap la altul, unde este centrul de greutate al penei. Când l-a găsit, a

Cina la albergue

La început un drum prietenos

Pe unde o fi luat-o Sf. Iacob? Mister

Practic, adăpătoare la locul de muncă …

Cam mare înghesuială

luat pana în cioc și a zburat cu ea spre cuib, ... și noi care ne dăm rotunzi că suntem atotștiutori!

De data asta ceremonia va fi mai scurtă, se va încheia la 18,30, după care urmează masa.
Și de această dată, așa cum bănuisem, preotul a servit singur vinul de împărtășanie. În rest aproximativ aceeași slujbă, sub o formă mai condensată. În jumătatea de oră a intrat și binecuvântarea pelerinilor, așa că mă îndrept acum spre masă.

Meniul pelerinului se compune din 3 feluri. La primul fel, paste, cu astea m-au ucis, dar restul a fost ok. Nu vin la discreție, decât cumpărat separat. Eu cum îmi luasem deja porția, am trecut peste acest amănunt.

Mă duc la culcare căci mâine am 28 km până la Burgos, drum relativ ușor, puțin urcuș și mult coborâș.

Noapte bună.

Ziua 13 => San Juan de Ortega - Burgos (2 iulie 2017)

M-am sculat la ora 6,40 fără vise SF. Ciudat dar la ora 7,20 eram deja pe drum. O adevărată performanță. Se luminase de mult, dar e încă răcoare.

”Mănăstirea” încă doarme, doar câțiva pelerini animă piața din fața mănăstirii, grăbiți să ajungă la Burgos. Intru în traseu plin de un elan debordant. Azi voi fi oaspetele catedralei din Burgos.

Drumul prin pădure e plăcut chiar dacă e cam abrupt. Deodată sunt din nou pus în fața unei dileme. Un idicator arată ca drumul spre Burgos continuă și pe stânga și pe dreapta. Diferența e de ½ km. Cam prea devreme cu asemenea semne de întrebare, așa că folosesc intuiția, pe care nu o mai folosisem de mult, aleg varianta ”stânga”, adică cea cu ½ km mai lungă. Fericit de rapiditatea cu care luam decizii cruciale în dimineața asta, pornesc spre necunoscut. Ajung într-o poieniță în care o văcuță păștea liniștită pe o buză de râpă. În primul moment simt o strângere de inimă, dacă bietul animal alunecă în hăul ce se deschidea în imediata ei apropiere, dar îmi revin repede, zicându-mi: a mai fost pe aici și cunoaște locul. Uitându-mă mai atent, constat că ceea ce eu am crezut că e o văcuță, e de fapt un tăuraș, deci ”sexul tare”, așa că nu trebuie să mă impacientez. De unde credeam că e un animal rătăcit, ajung la o poiană în care se găsea o adăpătoare în toată regula. Pe platforma unei remorci era pusă o cisternă. Animalele veneau și se adăpau. Bănuiesc că periodic venea proprietarul, lua remorca, cobora în sat unde o reumplea și o aducea la loc. La ieșirea din poiană, pe drum era plasat un grilaj de fier cu distanța mare intre traverse, astfel ca animalele să nu poată trece.Cu acest nou bagaj de cunoștințe îmi continui drumul. În zare se conturează siluetele satului Ages.

Sătucul e un loc plin de istorie, cu mici dar cochete baruri și albergue-uri la tot pasul. Pentru că ceasul plantat în stomacul meu îmi spune că

Muzeu în aer liber

Un precursor al pelerinilor

Ăsta da urcuș …

e timpul să mănânc, intru într-un bar și comand clasicul sandwich vegetarian, cafea și juice. Mănânc în liniște și dau să ies, când cu cine mă întâlnesc? Cu familia cu cei 2 copii în cărucior, erau și ei gata de plecare. Ne salutăm și dau să plec. Dar pe unde? Nu văd nici-un indicator. Întreb un localnic, folosind întregul meu arsenal de pantomimă, dar nu reușesc. Nu știu dacă insuccesul se datorează mie, sau am de a face cu un dezinteres local pentru forme alternative de comunicare. Așa că singura mea șansă este să iau străduță cu străduță la pas.

Bineînțeles că indicatorul se găsea imediat pe peretele străduței din spatele meu, dar eu fiind atât de prins în ”spectacolul” ce aducea mai mult cu un exercițiu de gimnastică aerobică decât cu o întrebare, nu l-am văzut.

Drumul pe care merg este asfaltat, dar nu înțeleg de ce e marcat cu linie albă întreruptă pe extremitățile zonei asfaltate, deoarece în imediata proximitate a șoselei sunt doar șanțuri. Ideea cu benzile de marcaj întrerupte îți conferă deci permisiunea că dacă vrei cu tot înadinsul să ”poposești” cu mașina în șanț, ai acceptul municipalității.

Bine că nu bate soarele, e cald e plăcut și pașii sunt în armonie cu cântecul greierilor. Se pare că repertuarul melodic al greierilor spanioli a fost foarte repede adaptat liniii melodice practicată de greierii românești. Ideea asta mă amuză, e nostimă, mai ales că e singura care îmi bântuie prin minte acum. Constat o liniște totală în capul meu, lucru care uneori mă pune pe gânduri. Unde or fi zburat toate gândurile care cu o săptămână în urmă zburdau haotic prin capul meu. E clar că El Camino e de vină.

La un moment dat, pe partea stângă a drumului, pe o pajiște, sunt plantați în pământ stânci, ca niște vârfuri de suliță pe care sunt prinse plăcuțe, pe care ulterior bănuiesc că sunt legate de situl arheologic de la Atapuerca.

Un drum spre dreapta desprins din șoseaua principală duce la situl argeologic protejat UNESCO. Semnificația arheologică a zonei a devenit din ce în ce mai evidentă în timpul construcției unei linii de cale ferată, deoarece șanțurile adânci au fost tăiate prin rocile și sedimentele de pe situl Gran Dolina, Galería Elefante și la Sima de los Huesos, ocazie cu care au fost descoperite artefacte antropice și fosile umane ale unor grupuri de vânători-culegători din epoca bronzului timpuriu. Acum nu mai trebuie să îmi bat capul cu semnificația textelor de pe stâncile plantate ca într-un muzeu în aer liber.

Las în urmă momentele de istorie și iuțesc pasul spre sătucul Atapuerca. Localitatea este mică, parcă fără viață, doar pelerinii mai animă străzile pustii. Ies din sătuc și încep să urc. Urcușul e din ce în ce mai greu, am început să gâfâi, dar nu mă dau bătut. Fânețe în dreapta, pășuni ce urcă, staul de oi pe stânga, cam ăsta e peisajul prin care trec de mai bine de 4 km. Drumul seamănă cu un drum forestier, plin de bolovăniș destul de mare, pe care trebuie să faci echilibristică printre bolovani și săritori înalte. Bine că nu am rucsacul la mine.

În sfârșit sunt sus pe vârf la 1080 m altitudine, pe vârful Cruz de

Vârful Cruz de Matagrande (1080 m)

După o asemenea ascensiune, un repaos

Copiii par odihniți, tatăl în schimb nu prea

Am intrat în Burgos

La început am crezut că e o statuie, dar e totuși om

Matagrande. Îmi fac o poză cu imensa cruce ce se află pe vârf și mă pregătesc de coborâre. O coborâre de coșmar, pe același tip de sol, printre bolovani total neprietenoși. Dintrodată drumul devine mai lin, chiar asfalt pe alocuri. În această atmosferă de relaxare intru în satul Cardenuela Riopico. Mă opresc la intrarea în sat la un bar. Sunt în compania multor pelerini care după un efort fizic unanim recunoscut, s-au oprit și ei ca și mine să se răcorească. Pentru prima dată am văzut juice de pepene verde, stors pe loc. Trebuie să recunosc că nu e rău deloc.

Trec prin Orbaneja, o localitate mică dar cu case frumoase și pline de flori. Stau și îmi pun o legitimă întrebare: de unde au oamenii aceștia bani să construiască și să întrețină asemenea mastodonți de case, când în zonă nu e pic de industrie, iar agricultura nu ar aduce asemenea venituri? Oricum e treaba lor, bine că își pot permite să aibă asemenea vile, în condițiile în care, așa am înțeles, locuiește o singură familie în fiecare casă.

Drumul a devenit o adevărată șosea, iar după trafic, Castanares e un adevărat orășel. De fapt e la doar cca. 5 km de Burgos, așa că se simte ”mirosul” de metropolă din apropiere. Poteca merge paralel cu șoseaua, așa că liniștea de până acum s-a cam dus. Se simte tumultul unui oraș mare, în care viața clocotește.

La un moment dat un indicator cu săgeata galbenă îmi apare în față. O iau voinicește la picior, cu toate că observasem mai mulți pelerini că se opriseră derutați în fața indicatorului. Cum însă distanța până la ei era destul de mare, nu am putut observa decizia lor. Eu, hotărât și consecvent, o iau înainte, cu toate că aveam impresia că ei o luaseră la stânga. Merg eu așa cam 2 km, trec pe lângă gardul aeroportului din Burgos, și încerc să dau de un nou marcaj. Mă uit în urmă, nici picior de pelerin. Convoc de urgență o nouă celulă de criză, analizez datele existente și iau, în unanimitate cu mine însumi, decizia de a mă întoarce până la indicatorul buclucaș. Alți 2 km și ajung în sfârșit la indicatorul cu pricina. Uitându-mă mai atent, mai era un indicator mai jos, care indica, în contradicție cu cel mare de pe panou, și o variantă la stânga. Se pare că indicatorul avea destinație dublă, săgeata mică la stânga este pentru pelerini, în timp ce săgeata mare e destinată piloților aflați la mansa avioanelor ce trebuiau să aterizeze la Burgos.

De data asta mă conformez săgeții pentru pelerini și urmez o potecă ce trece tot pe lângă gardul aeroportului. Nu văd alte indicatoare, dar văd pelerini în fața mea, așa că sunt pe drumul bun. Pe drum ajung din urmă familia cu cei 2 copii în cărucior, fac poze cu ei și îmi continui drumul. Trec printre niște case cam sărăcăcioase și intru în Villayuda o la Ventilla, o suburbie a Burgosului. Aici familia cu copii se oprește, poate era deja prea mult pentru copii, eu continuând drumul.

Intru în oraș, și furat de peisaj, pierd din nou marcajul. Întreb unde e Municipal Albergue și mi se arată invariabil înainte. Bulevarde largi, blocuri, parcuri, un adevărat oraș cu peste 180.000 de locuitori. Merg cam 4 km și începe panica să pună stăpânire pe mine. Renunț la orientarea după ”steaua polară” și întreb din nou unde e catedrala, deoarece știam că albergue e plasat lângă catedrală. Sunt îndrumat cu o precizie de invidiat, în spaniolă, lucru care mă dezavantajează. La un

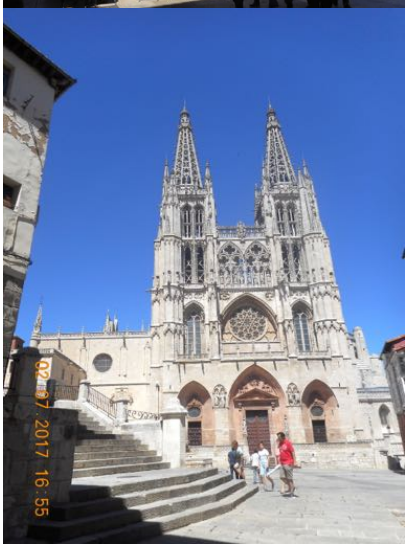

Iată și Catedrala

… și iată și albergue

… și patul meu tot jos

moment dat întreb o doamnă cam de leat cu mine cum ajung la Catedrală. Aceasta mă întreabă dacă vreau să ajung pe jos, sau cu autobuzul. Bineînțeles că mi s-a părut întrebarea tendențioasă, doar se vedea de la o poștă că sunt pelerin cu acte în regulă, așa că decid să o iau pe jos în direcția indicată de doamna cu pricina. După 1 km convoc din nou celula de criză și hotărăsc să iau totuși autobuzul, care tocmai venea. Am mers cu el 7 stații lungi și am ajuns în sfârșit la Catedrală. Impunătoare, superbă și majestoasă, clădirea e un vis arhitectonic. Găsesc și Municipal albergue care e bine dotat. Rastele glisante pentru bocanci, câte un dulap pe roți pentru fiecare etaj, rastele ce te ducea cu gândul la o arhivă. Plătesc cei 5 €, costul pentru pelerini și mai mult de atât găsesc și un pat jos. Cu 2 € îmi spăl lucrurile, iar uscatul nu mă costă deoarece m-am asociat cu 3 pelerini. Eu am plătit spălatul, ei uscatul. Adevărat business. Duș, etc., etc., și plec prin oraș ca să găsesc undeva să mănânc. Program de voie până la ora 19,30 când e Misa pentru pelerini în Catedrală.

Sunt mulțumit de parcursul meu de azi. Cu toți cei 4 km ”irosiți” din cauza mea de fapt, am ajuns totuși la ora 13,35, deci am toate motivele să mă felicit și să cinstesc performanța.

Ies din albergue cu gândul de a vizita orașul. Descopăr că se poate face un tur de oraș cu un ”trenuleț” și iau decizia să uzez de această oportunitate. De fapt ”trenulețul” nu e trenuleț, e un tractoraș la care s-au atașat vagoane, oricum tot a trenuleț seamănă. Turul durează cca. 40 min, timp în care văd cele mai importante obiective turistice. La un moment dat constat că SD-ul aparatului foto e full. Trec la soluția de avarie și continui să fac poze cu telefonul. Orașul medieval e minunat, bine întreținut și în ciuda fluxului de turiști, este și curat.

Urmează acum momentul principal al zilei, vizitarea Catedralei. Pentru a avea acces, trebuie să cumperi un bilet de intrare, cam scump pentru bugetul meu. Aflu însă că legitimându-mă cu Credențialul de pelerin, primesc o reducere de 50%, e și asta ceva. Achit și intru într-o imensitate din piatră. E ceva gigantic și totuși prietenesc.

Catedrala Burgos a fost ridicată în cinstea Fecioarei Maria și este faimoasă pentru dimensiunea ei și stilul gotic unic. Construcția catedralei a început în anul 1221 și s-a încheiat în 1567. Lucrările au fost începute la inițiativa Episcopului Mauricio, în timpul domniei regelui Ferdinand cel Sfânt, iar prima fază a proiectului s-a încheiat în anul 1293. Planul catedralei se bazează pe o cruce latină cu proporții armonioase. Catedrala din Burgos are 3 etaje, iar bolțile și linia ferestrelor sunt strâns legate de modelele contemporane ale catedralelor din nordul Franței. Portalurile secțiunii transversale, reprezentate de Poarta Sarmental spre sud si Poarta Coroneria spre nord, pot de asemenea fi comparate cu grandioasele ansambluri sculptate ale domeniului regal francez, în timp ce mormântul de aramă al Episcopului Mauricio seamănă cu lucrările realizate de maestrul aurar Limoges. Realizată după construcția catedralei, mănăstirea cu doua etaje, ale cărei construcții au fost finalizate în 1280, înca se înscrie în cadrul stilului gotic francez.

După o pauză de aproximativ 200 de ani, lucrările de construcție la Catedrala din Burgos au fost reluate la mijlocul secolului al XV-lea și

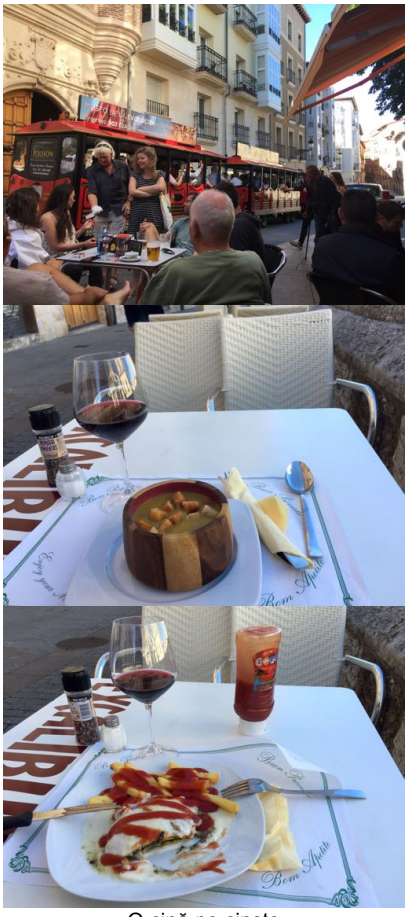

O cină pe cinste

După o cină tip răsfăț, o Misa prinde bine

au continuat timp de peste 100 de ani. În această perioadă catedrala a fost decorata cu ornamente de o frumusețe neegalată, care au asigurat renumele mondial al acestui edificiu. Echipa de artisti care a lucrat la crearea acestor ornamente era compusă din personalități internaționale, printre cei mai faimosi aflându-se: Juan de Colonia și fiul sau, Simon (responsabili pentru turnurile și spiralele fațadei, capela Comisarului si capela Sfintei Ana) și Felipe de Borgona împreună cu colaboratorii săi (responsabili pentru strana corului, cupola și turnul felinar de deasupra secțiunii transversale).

În 1567, când arhitecții Juan de Vallejo și Juan de Castaneda au terminat construcția cupolei cu bolțile sale înstelate, Catedrala din Burgos putea să se laude cu faptul că încorpora una din cele mai minunate colecții de capodopere din această ultimă fază a stilului gotic.

Ulterior, Catedrala din Burgos a continuat sa fie un monument favorizat de arte, aici fiind găzduite noi elemente adăugate în secolul al XVIII-lea, printre care: altarul renascentist al Marii Capele realizat de Rodrigo și Martin de la Haya, mormântul lui Enrique de Peralta y Cardenas din capela Sfantului Enrique, capela Sfintei Tecla și strana corului. La inceputul secolului XX-lea, unele construcții semi detașate de catedrală au fost eliminate (de exemplu Palatul Arhiepiscopal și etajul superior al mănăstirii). În 1919 catedrala a devenit locul de odihnă al lui Rodrigo Diaz de Vivar (supranumit El Cid) și al soției sale, Dona Jimena.

Rodrigo, Diaz, a fost conducătorul Reconquistei, mişcare care a încheiat cei 700 de ani de ocupaţie a Peninsulei Iberice de către mauri. Ruy Diaz, cunoscut de prieteni dar şi de duşmani drept El Cid (Cidul), Lordul sau El Compeador s-a născut la Vivar, în apropiere de Burgos, Castilia, în 1040. Un soldat profesionist, nemilos, el a intrat în legendă drept erou, salvatorul ţării sale. Cidul a murit în 1099, la Valencia, care era sub asediu. Conştient că vestea morţii sale ar putea să slăbească moralul oştilor sale şi să încurajeze duşmanul, a dat ultimul său ordin. Acesta era ca trupul sau să fie legat în şaua lui Babieca calul său, cu armura strânsă şi sabia ridicată în mâna fără viaţă, el a condus în linişte călăreţii săi în afara oraşului, spre tabăra maurilor, chiar la miezul nopţii. Cavalerii erau îmbrăcaţi toţi în alb, purtând steaguri albe, şi se spune că faţa Cidului a strălucit prin vizorul deschis al coifului său, cu o „lumina nepământească“. Apariţia fantomatică pe calul alb, galopând în fruntea oştilor tăcute, i-a pus pe fugă pe mauri care strigau că Cidul a înviat din morţi. Spaniolii i-au nimicit fără milă. Cidul a fost înmormântat la Mănăstirea San Pedro de Cardena, lângă Burgos, cu toate că trupul său a fost mutat la Catedrala Burgos.

Aceste amănunte cred că e util a fi prezentate, din simpla dorință de a incita curiozitatea celor care doresc să intre în contact cu operele de artă ale geniului uman. Toate aceste amănunte pot fi ”auzite” în ghidul audio primit la intrare. Recunosc că mi-a luat ceva timp să ”memorez” în scris cele de mai sus.

După această incursiune în istoria Burgosului, ies din Catedrală în dorința ”nestrămutată” de a mânca ceva. Am găsit la o terasă, cremă de ciuperci, lasania cu spanac și cartofi prăjiți și bineînțeles vin roșu,

Trafic 0, semafoarele funcționează

Nici măcar berzele nu s-au dezmeticit

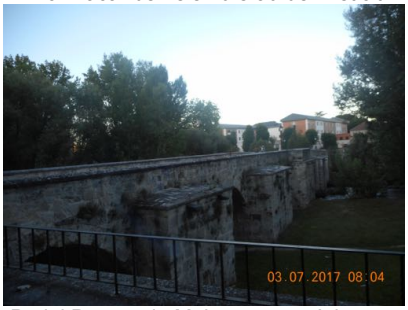

Podul Puente de Malatos peste Arlanzon

Sunt și pelerini pe biciclete

Se refac rezervele federale de apă

O mică pauză bine meritată

tinto. Mulțumit mă îndrept spre albergue. A fost o zi lungă plină de impresii, dar mai ales, plină de o pace sufletească. Alo Didymuz, efectul El Camino există și chiar funcționează. Important este să fi deschis la micile miracole zilnice.

Noapte bună.

Ziua 14 => Burgos – Hornillos del Camino (3 iulie 2017)

Noapte de groază. Nu tu vise SF, nu tu premoniții, nu tu nimic și asta numai datorită mie, care m-am lenevit să scot sacul de dormit și am înghețat toată noaptea ca un papistaș în post.

Plec la ora 6,40. E răcoare dar cer senin. Orașul doarme, Catedrala doarme, nici țipenie de oameni pe stradă, doar pelerinii zgribuluiți, ieșiți cu noaptea în cap din sacii lor de dormit. Trec pe sub poarta cetății unde semafoarele funcționează, cu toate că nu e nimeni pe stradă. Nici măcar berzele, în cuibul lor, nu s-au dezmeticit încă. Trec podul Puente de Malatos peste râul Rio Arlanzon și ies din oraș. Ce diferență este între orașul medieval și restul orașului. Odată cu trecerea porții medievale, parcă treci în cu totul altă lume, alt veac. Statui cu caracter religios străjuie trotuarul. Trec victorios podul de peste Rio Arlanzon și mă angajez pe un drum, hai să îi zicem drum de țară, paralel cu șoseaua.

Plec fără să mănânc, cu gândul că o voi face pe drum. Problema e însă alta, mă dor degetele de la piciorul stâng, aproape șchiopătez. De fapt vina e a mea, aseară văzusem o peliță de la penultimul deget ce se ridica, era piele moartă de la o bătătură și am rupt-o. E drept că am îndepărtat-o, dar s-a desprins și cu o bucățică de piele bună, așa că acum am o mică rană, cam deranjantă. Puteam să o tai, dar mi-a fost lene, deci cum s-ar spune: mi-am făcut-o cu mâna mea”. Durerea este destul de mare, așa încât la prima oprire voi pune un pansament, ca să nu se mai frece de șosetă. Inconștiență să plec la un drum, atât de lung, cu o rană neprotejată.

Trec prin Villalbilla, o adunătură de câteva case și mă îndrept cătreTardajos. Tardajos e o mică localitate cu multe baruri, terase, etc., specifice industriei turismului. Parcursesem deja 12 km din porția de mers pentru azi, și cum nu mâncasem încă nimic, mă opresc la primul bar pentru tradiționalul mic dejun. În timp ce mâncam, văd că se apropie de mine o tânără drăguță. O recunosc, este Sang, coreeanca pe care o întâlnisem în prima zi, atunci când trecusem Pirineii, și care se oferise să ne conducă pe scurtătură. De atunci o mai văzusem o singură dată la popasul de la Cizur Maior, când tocmai plecasem din Pamplona.

Termin de mâncat și traversez drumul deoarece pe partea cealaltă erau niște băncuțe. Mă descalț și încerc să mă oblojesc. Sang care ședea pe o băncuță alăturată cu cele 2 prietene și mâncau banane, vede / simte suferința mea, întipărită adânc pe față, și îmi oferă un leucoplast cu pansament. Impresionat de gest, rog pe una din însoțitoare să ne facă o poză. Le mulțumesc și în timp ce mă încălțam, realizez faptul că aveam pe nas ochelarii de citit în timpul imortalizării

momentului, fiind concentrat pe oblojirea rănii. Între timp coreencele se depărtaseră, așa că strig după ele și o rup la fugă ca să le ajung din urmă. Nedumerite se opresc, aproape speriate. Le ajung și le explic că le rog să repetăm poza, deoarece la poza anterioară aveam pe nas ochelarii de citit, nu pe cei de vedere. Atmosfera se detensionează brusc, facem poza cu ochelarii corecți și fiecare ne vedem de drum.

Cu și fără ochelarii corecți alături de Sang

În sfârșit plec și eu. Pe drum ajung din urmă pe bunicul coreean cu nepotul. Deja ne împrietenisem, aflu de la el că sunt catolici și că în Coreea de Sud ar fi cca. 2 milioane de catolici. Mă mir, dar rămân cu mirarea căci nu am cum să verific informația ”din 3 surse independente”.

Eu, cu pasul meu susținut de misiunea pe care am acceptat-o benevol, aceea de discipol modern al lui Tona Didymus, îi depășesc și după cca. 4 km dau din nou de Sang, care așezată pe o băncuță se odihnea. Se bucură de revedere, o bucurie nedesimulată, și îmi comunică că are un cadou pentru mine. Sunt surprins, ce putea fi? De unde până unde un cadou pentru mine? OK, accept. Sang scoate dintr-un buzunărel al rucsacului un pliculeț de plastic în care e un șnur. Scoate șnurul și mi-l leagă la mâna stângă. Și ca treaba să fie clară până la capăt, îmi spune că e o tradiție coreeană ca atunci când vei desface nodul șnurului, să ți se îndeplinească dorința pe care o ai în acel moment. Stau și mă gândesc, ce dorință aș putea avea la care să mă ajute șnurul? A ajunge la Santiago de Compostela pe 25 iulie, nu e o dorință, e o certitudine, atunci ... ok, bine că am șnurul, în rest mă voi descurca pe parcurs. Oricum va fi un test de răbdare să desfaci nodul, asta pentru simplul fapt că e un nod coreean și nu am primit și manualul de utilizare în care să fie descrisă tehnica de desfacere. Acum apare o altă problemă, ce pot să îi ofer eu în schimb. Uraaaaa, știu ce îi ofer, o sesiune gratuită de ”lungire de picioare. La început pare surprinsă, era cu alte două coreence, așa că imperios o pun să șadă pe bancă, într-un final acceptă cu toate că nu prea înțelege ce vreau practic de la ea. Îi iau picioarele și le compar. Diferența e de 2,5 cm. Colegele ei de drum sunt cam derutate de rezultatul testului meu și își spun ceva pe limba lor. Nu îmi pot da seama de conținutul conversației, dar după fețele lor îmi dau seama că e vorba de mirare. Trec la fapte și piciorul cu pricina, în mai puțin de 1 minut, devine egal cu celălalt. E un șoc pentru toate personajele implicate în acest episod. Pentru mine e interesantă viteza de relaxare musculară a piciorului, iar pentru coreene faptul că ”piciorul s-a lungit” aproape instantaneu, așa că mă simt chit cu cadoul primit de la Sang.

Biserica din Rabe de las Calzadas

Primesc medalionul protector

Trec râul Urbel și intru în Rabe de las Calzadas, o mică localitate specifică Spaniei, cu străzi înguste și cu clopotnițe subînchiriate berzelor. Biserica e spațioasă, cu o structură clasic spaniolă, dovadă peste timp a catolicismului care domina Spania medievală.

Trebuie să remarc faptul că, spre deosebire de Catalonia, aici în Castilia, luptele cu taurii au dispărut total. Nici în Burgos și nici în orașele prin care am trecut, taurii stau liniștiți, decesul lor petrecându-se în condiții normale și nu în coride.

Ieșirea din Rabe de las Calzadas se face pe nesimțite, drumul e monoton iar soarele își face datoria, adică dogorește. Trec pe lângă o

Drumul devine bolovănos, dar suportabil

De vorbă pe teme de agricultură

Cu Dusterul pe câmp

În sfârșit am ajuns

O cină vegetariană pe cinste

capelă, Ermita. Intru înăuntru pentru ștampila de pe Credențial și pentru pozele de rigoare. O bătrânică blajină îmi pune ștampila respectivă și îmi atârnă la gât un medalion, cu puteri miraculoase, un cadou de la Fecioara Maria, medalion ce ar trebui să mă apere de rău pe Camino.

Urmează un drum lung și monoton. Piatra de pe drum se transformă în bolovăniș și drumul începe să urce destul de abrupt. Ajung la 950 m altitudine, vârful Meseta. Pe vîrf e un platou imens cu lanuri de cereale. Întâlnesc un fermier venit cu mașina (Duster) să analizeze starea lanului. În urma unei reușite reprezentații de pantonimă și un dialect local de spaniolă, tragem concluzia: lipsește apă în sol. Fericit de faptul că m-am descurcat, fac o poză pentru posteritate cu deținătorul Duster-ului, și însoțit de o tânără venită tocmai din Georgia o iau la pas. Am fost mirat că tocmai din Georgia venise tânăra, dar bine că mi-am estompat mirarea, căci din discuții aflu că e vorba de statul Georgia din USA. Deci pot fi catalogat drept filozof, în baza dictonului: dacă tăceai, filozof rămâneai. Așa că având atârnată noua titulatură, încep un coborâș de neinvidiat.

Coborâșul se transformă în drum plat, monoton, cu un soare ce îți face din ce în ce mai grea înaintarea. Noroc că nu am și rucsacul în spate. Nimic nu se poate compara cu momentul în care treci de indicatorul care marchează finalul unei etape. Mă simt ca cei care la maraton trec de panglica de sosire. E un sentiment, nu atât de mândrie, cât un sentiment de satisfacție, un sentiment de recunoaștere că ai fost în stare să faci ceea ce ți-ai propus. Cred că unul din efectele pelerinajului pe El Camino este faptul că descoperi că POȚI, că ești capabil să treci peste greutăți și să descoperi că ai resurse pe care nu le bănuiai înainte. Și cum acest sentiment apare în fiecare zi la sfârșit de etapă, crează o stare de credință în tine, o stare care se întipărește în subconștient, o credință că ești un adevărat învingător. Numai trăind aceste stări te vei cunoaște cu adevărat și vei începe să crezi în tine. Asta e o parte a miracolului El Camino. Numai cei ce au fost măcar o dată pe acest binecuvântat drum pot înțelege miracolul descoperirii de sine, miracolul ce stă ascuns în noi.

În sfârșit ajung la albergue Municipal, plasat în imediata apropiere a bisericii. Prețul e bun, 5 €, preț bun, dar fără wi-fi. Am mers destul de bine, e doar 11,50 fiind plecat de la ora 6,40. Din nou trebuie să aștept să se deschidă albergue (ora 12), fiind al 6-lea în coadă. În sfârșit se deschide, găsesc loc jos, deosebit de important pentru mine, fac dușul ”cel de toate zilele”, îmi spăl bluza și șosetele și ies la un juice.

Vorbind cu gazda adăpostului am descoperit ce îmi lipsise azi noapte de a trebuit să stau de planton toată noaptea. Îmi lipsise o ”mánta” (accentul pe primul a), adică în traducere – un pled, dar pentru asta a trebuit să folosesc întregul arsenal de mimică, ca să explic ce voiam. În final a venit și acel ahaaaa, deci ai nevoie de un pled? Cred că nici Columb nu a fost atât de fericit când a descoperit America, cât am fost eu atunci când am descoperit că pledul este în spaniolă ”mánta”. E clar, de acum încolo nu voi mai tremura noaptea ... sper.

Stau satisfăcut de descoperirea secolului pentru mine, chestia cu ”mánta”, în fața unui pahar de tinto (vin roșu), în așteptarea cinei de la

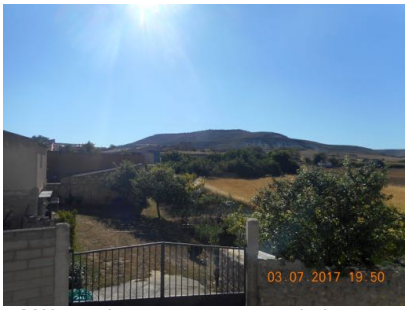

Mâine voi urca urca ce se vede în zare

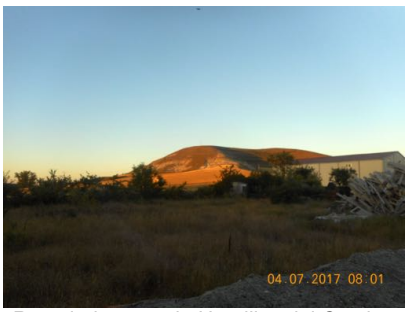

Răsărit de soare la Hornillos del Camino

Sunt și case răzlețe pe dealuri, dar cu flori

Un iepuraș ce nu e de acord cu ”străinii”

Am ”crescut”, cel puțin în ochii mei

ora 19. Am găsit un loc în care pot servi mâncare vegetariană. În seara asta nu e Misa, așa că mă retrag, fără torțe, spre patul în care voi beneficia de un mánta. Mâine am un drum mai scurt, doar 22,5 km, și sper ca piciorul să nu mă mai doară.

Noapte bună.

Ziua 15 => Hornillos del Camino - Castrojeriz (4 iulie 2017)

Noapte liniștită sub o călduroasă. Am adormit precis la ora 20,20, știu asta deoarece am auzit clopotul bisericii bătând de 20,15, iar pe cel de 20,30 nu l-am mai auzit. Somn adânc și scularea la ora 6,06 precis. Mănânc la albergue, ceva simbolic și la ora 6,40 sunt pe drum.

Peste dealul din față răsare soarele. Un răsărit ce îmbracă dealul într-un veșmânt de foc. Urmez poteca, încă nu m-am dezmeticit bine, soarele a apărut de după deal, iar eu constat că am crescut enorm, nu numai în ochii mei, dar și în selfie-ul făcut cu soarele în spate. Spre liniștea sufletească a tuturor, vorbesc de umbra pe care o las pe pământ.

Pământul e arid, bolovănos destul de neprietenos cu cineva sculat de curând. Bine că nu plouă, ar fi fost dezastru să înot prin noroi. Bine că Dumnezeu m-a ferit până acum de asemenea experiențe.

Cerul e senin, soarele arde, eu înaintez hotărât. În fața mea un iepure vrea să treacă drumul, mă vede și mă măsoară din cap până în picioare, nedumerit de existența unui om îmbrăcat în pantaloni scurți și cu o șapcă pe care scrie : El Camino 2017. Cred că sunt unicat pe drum. Până să scot eu aparatul și să imortalizez momentul, iepurașul ia o decizie de moment și dispare în lan. Reușesc să îi imortalizez doar urechile, dar cu această ocazie realizez un alt selfie, în care se poate observa același lucru: am crescut. Mergând pe principiul că dacă doi oameni îți spun că ești beat, dute și te culcă, prin extrapolare, încep și eu să cred că am crescut, e drept că doar în ochii mei, dar ... e tot o creștere.

Pe câmp sunt multe grămezi imense de bolovani. Se pare că fermierii le-au strâns de pe câmp, terenul fiind, de altfel foarte stâncos. În mijlocul unei astfel de grămezi stă înfiiptă o cruce din fier, semn că sunt pe drumul cel bun. E crucea de la San Bol. În jur sunt multe astfel de grămezi, ceea ce e o dovadă că se poate face agricultură pe orice teren, asta dacă vrei.

Sunt la 940 m altitudine și încep să cobor, un coborâș lin. În vale se vede un sat, San Bol, iar în spatele lui un alt deal pe care se zărește drumul. Asta e, ai vrut să fi un pelerin, acum ești. Stau și mă întreb, oare Sf. Jacob în câte zile a parcurs drumul?
La intrarea în sat e o troiță cu un izvor. Troița e ridicată în cinstea Sf. Bridgita de Suedia. Interesantă este povestea ei, scrisă pe o plăcuță deasupra intrării în troiță. Bridgite era de viță nobilă și s-a căsătorit la 13 ani cu un bărbat mai în vârstă și a avut 8 copii. La vârsta de 20 de ani pleacă într-un pelerinaj spre Santiago de Compostela împreună cu soțul ei. Pelerinajul a durat 3 ani, iar la întoarcere, la scurt timp soțul ei

Crucea de la San Bol

Poteca urcă, urcă și se îngustează

Troița ridicată în cinstea Sf. Bridgita

moare, iar ea se călugărește. Înființează ordinul SS. Savior al Sf. Bridget, fondând în 1369 prima mănăstire. Moare în 1373 și este canonizată în 1391 și beatificată în 1999.

Satul este practic o stradă îngustă cu două baruri concurente așezate una pe o parte a șoselei, iar cealaltă pe partea opusă. Fiecare dintre ele au la stradă câte o fată care încearcă să atragă clienții. Fata din stânga reușește să îmi atragă atenția, nu cu fizicul ci cu oferta, așa că mă opresc la barul ei. Bunicul coreean și cu nepotul erau deja acolo. Ne salutăm, schimbăm câteva vorbe și aflu că ei sunt coreeni, dar locuiesc în America. Interesantă dorința lor de a merge la Santiago. Un mic sandwich vegetarian, cafea și juice sunt o binemeritată recompensă. Mă pun din nou în mișcare și la ieșirea din localitate, pe dreapta dau de un albergue cu piscină. Mă întreb ce pelerin are timpul de a se desfăta în piscină? Oricum, gusturile nu se discută.

Șoseaua rămâne undeva jos, în timp ce poteca urcă pe deal și urmează o curbă de nivel. Poteca e îngustă, plină de pietre. Trec pelerini pe biciclete și trebuie să te cațeri pe povârniș, altfel nu au pe unde trece. După 4 – 5 km drumul coboară pe șoseaua care leagă San Bol de Hontanas.

Orașul Hontanas își are numele din numeroasele izvoare naturale, fontanele, care se găsesc aici. Este o localitate mică în plin câmp, o oază de piatră într-un ocean de grâne. De fapt localitatea e plasată într-o depresiune, înconjurată de dealuri și lanuri. Mă răsfăț și mă opresc la o ceașcă de cafea acompaniată de un juice de portocale și îmi continui călătoria pe marginea șoselei care șerpuiește printre lanuri.

La un moment dat drumul e ”blocat” de un portal uriaș, un fel de arc de triumf, mărturie a unor vremi de mult apuse. Sunt ruinele fostei mănăstiri Sf. Anton datând din sec. 14. Privind ruinele îți poți imagina spendoarea și măreția vremurilor când era viață de obște în mănăstirea care controla traficul în regiune. Ordinul Sf. Anton a fost înființat în 1146 sub patronajul regelui Alfonso VII. Ordinul a fost creat în scopul de a ajuta pelerinii. Aceștia primeau Crucea Tau, simbol care îi proteja pe drumul către Santiago de Compostela. Ordinul a dispărut în 1787, iar în 1835 prin secularizarea averilor mănăstirești din Spania, mănăstirea a fost confiscată, ajungând ulterior în proprietate privată.

Drumul continuă pe lângă șoseaua ce leagă Hontanas de Castrojeriz. Drum ușor, monoton cu un soare ce își pune ambiția să te copleșească cu blândețea și mai ales căldura sa. Cerul e senin, nici urmă de nouraș, un cer de un albastru intens, cum numai în filme poți vedea. În zare începe să se vadă ruinele cetății mănăstire de pe dealul din fața orașului Castrojeriz. Mă apropii de oraș și drumul este mai prietenos, o perdea de copaci străjuiește drumul pe ambele părți. E umbră și parcă și adie un vântuleț, o adiere aproape imperceptibilă, dar prezentă totuși. În dreapta se deschide un drum către Biserica Santa Maria del Manzano. În față își etalează măreția dealul pe care a fost construit un castru. Ceea ce este sigur este că Castrojeriz își are originea de la această fortificație construită pe vârful dealului. Castelul primește porecla lui Castro. Ceramica apărută la suprafață și săpăturile de pe vârful dealului arată că în epoca bronzului exista o

Un mic dejun alături de bunicul coreean

Ruinele mănăstirii Af. Anton

Biserica Sf. Maria

așezare, cu o vârstă de aproximativ 1500 de ani î.Hr.

La poalele dealului s-a dezvoltat orașul actual, iar ruinele castrului care străjuie din înălțimi orașul a fost restaurat și conservat, fiind un punct turistic important. Ca pelerin, e dificil pentru mine să urc până la castel, deoarece are anumite ore de vizitare și cum mă apropiu de siesta spaniolă, și deci risc să urc până acolo și să mă opresc în fața porților închise. Așa că îmi înfrâng cu greu curiozitatea și îmi continuu drumul spre oraș. Drumul se abate către Biserica Santa Maria del Manzano. Biserică impunătoare cu taxa de intrare 2 €, cam mult, dar dacă tot am venit până aici, hai să intru. La intrare un localnic costumat în haine de epocă, vinde suveniruri. Privind la el, juri că te afli în plin ev mediu târziu și privești atent în jur ca nu cumva să fie o iscoadă a inchiziției. Spre norocul meu, constat că suntem în 2017, și deci omul e un tip pașnic care încearcă să câștige un ban cinstit. Intru în biserică, un edificiu imens, cu toate elementele arhitectonice specifice perioadei bisericilor medievale spaniole. La ieșire, omul cu suvenirile tocmai se urca pe bicicletă ca să plece. Ce caraghios e în hainele lui de epocă, pe o bicicletă modernă. Dar meseria e meserie, așa că omul s-a orientat, mai ales că biserica e cam la 2 km de oraș. Parcurg acest drum pe o porțiune cu pietriș, un fel de drum de țară de pe la noi, apoi intru pe strada principală, pietruită cu dale. Întreb unde este albergue San Esteban Municipal și relativ îl găsesc ușor. Este la etajul unei clădiri, care cred că e primăria. E ora 11,40, urc treptele către intrarea în albergue, vizual intru în contact nemijlocit cu rucsacul meu care a ajuns înaintea mea și sunt întâmpinat de un tânăr care era la recepție. Așa cum o rugasem pe Lucii, încă înainte de plecarea din Sant Jean de Pied, să îmi ”rezerve” numai paturi jos, mi se oferă unul, asta și datorită faptului că eram al 3-lea sosit, deci era de unde să se aleagă.

Fac dușul ritualic și cobor în oraș ca să îmi beau paharul de vin și să scriu. Mai aveam o misiune, să găsesc niște lipici cu care să lipesc ochelarii de scris pe care azi înainte de plecare mă așezasem cu fundul pe ei.

Rememorând revelațiile avute pe drumul până aici, mi-am dat seama că de fapt: căderea cu julitura, nu s-a datorat studiului meu asupra anatomiei umane, în speță a ”sexului frumos”, ci a fost primul avertisment că trebuie să mă las de bere. Acum pot recunoaște că a fost cel mai blând avertisment, în comparație cu următoarele două. E interesant că fiecare dintre cele 3 avertismente (căderea cu julitura, căderea în fund pe pod și căderea pe scară cu lovirea șirei spinării), administrate de ”Spiritul El Camino” au fost gradual din ce în ce mai dureroase, neîmpiedicând însă abandonarea drumului. Stau și mă întreb ce ar fi urmat dacă nu conștientizam cauza incidentelor? Pentru aceste avertismente mulțumesc Divinității, realizând totodată că aceasta are un plan cu mine. De alte două ori în viață Divinitatea m-a ferit. Prin anul 1974 tramvaiul m-a luat în bot și m-a târât așa vreo 20 m, căci avea legat trenul de salvare și m-a oprit la ½ metru de un stâlp, eu nepățind absolut nimic. Eram în mașină și mergeam spre servici, nu purtam centura de siguranță și nu luasem pe nimeni în ziua aceea din stația de tramvai cum făceam adesea. La un moment dat am traversat linia de tramvai și văd că se întunecă brusc în mașină, fără să îmi dau seama am sărit pe scaunul de lângă șofer, moment în care tramvaiul m-a luat în bot. La oprire eu nu aveam absolut nimic, iar în dreptul

Gata, am ajuns și am pat jos

Cina. Cel din spate sunt totuși eu

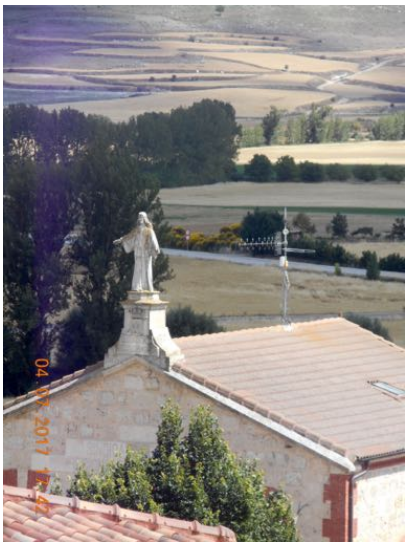

Peisaj de pe terasa albergue

Da, e dimineață și un soare minunat e gata să ne răsfețe cu razele lui

scaunului șoferului plafonul era unit cu podeaua. Al doilea moment a fost în 1982 când m-am intoxicat și am fost dus în comă la spital. Și de astă dată, am fost readus miraculos la viață. Chiar dacă sunt un discipol al lui Toma Didymus, trebuie să recunosc că Divinitatea are câte un plan pentru fiecare din noi, plan de care nu suntem conștienți, dar pe care suntem ”ghidați” de forțe nevăzute să îl ducem la îndeplinire. Și asta e minunat. E minunat să ai un sfătuitor mereu în preajma ta. Știind acum cauza reală a micilor mele ”accidente”, tovarășilor mei de drum tot la spun: ”on the El Camino, no women, no gitl just way”. Pare nostim.

O altă problemă cu care mă confrunt cel puțin până acum, este socializarea. Eu cred că El Camino, nu este un drum cu scop de a socializa, el este un drum solitar, în care trebuie să fi doar tu împreună cu Universul. Merg singur și simt parcă o libertate și o pace interioară. Curios, am întâlnit o femeie din Canada care a fost de acord cu mine că Dumnezeu e în fiecare dintre noi și că nu trebuie căutat în afara noastră, trebuie doar să îl conștientizăm, să îl acceptăm în viața noastră. El Camino nu este altceva decât o conciliere dintre noi și fărâma de divin din noi. Dacă pe drum realizezi că ești un mic Creator, drumul devine un drum de reconciliere cu tine însuți. Interesante constatări, lucruri pe care le susțineam și înaintea pelerinajului, dar nu le simțeam ca acum. El Camino nu e un pelerinaj ”cool”, este un drum spre spiritualitatea din noi, spre deschiderea unui simț nou, un simț care te pune în legătură cu tine și cu Universul.

Azi de dimineață, un lucru nu au fost trecut pe ordinea de zi, ordin de zi care a fost suplimentat, fără acordul meu. De dimineață, în timp ce împachetam bagajul de plecare, am auzit un țipăt disperat. Erau ochelarii mei de citit care au cedat atât psihic cât și fizic sub fundul meu, așa că de acum m-am ajuns și am monoclu.

Am fost la duș, m-am spălat cu mult simț de răspundere, dar când să mă șterg, constat că am uitat prosopul pe pat. Așa că ud și în costumația lui Adam de dinaintea părăsirii Raiului, am pândit până când nu mai era nimeni în dormitor, și stabilind un nou record mondial la 100 m garduri, am fugit până la pat și m-am șters. Recordul nu a fost omologat, dar rămâne în palmaresul meu.

Am mâncat pe o terasă o porție mare de salată mixtă cu brânză, așa că sunt mulțumit de realizările zilei de azi, atât cele fizice cât și de cele care mi-au dat certitudinea că nu suntem singuri.

Mă retrag în dormitor unde e cald ca în cuptor, așa încât nu mai solicit o mánta.
Mâine am 28 km de mers, cam lung traseu, dar asta este.

Noapte bună.

Ziua 16 => Castrojeriz - Fromista (5 iulie 2017)

Toată noaptea am avut o durere de cap surdă, dar m-am sculat odihnit. Motive să mă doară capul nu au fost, deci la ora 6,30 m-am pus în mișcare. Drum lung și destul de greu la început căci trebuie să

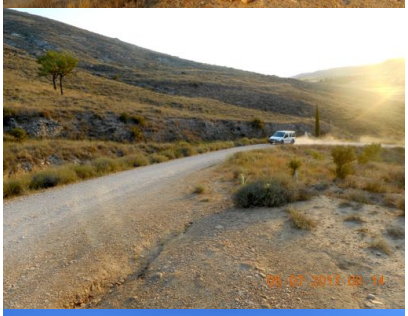

Cam așa a fost urcușul și coborâșul din dimineața asta

urc până la 900 m altitudine.

Curios, toate orașele dorm când plec eu. E o liniște și o pace profundă. Numai siluetele pelerinilor se deslușesc în peisajul citadin. Cerul e de un albastru sfidător, iar soarele încă nu s-a trezit. E răcoare, dar ca un adevărat vizionar, mi-am pus scurta în rucsac și i-am dat voie să vină singur la destinație. Ce viață de pelerin fără rucsac în spate?

Trec pe lângă Biserica Sf. Clara, cufundată încă în somn și părăsesc orașul pe un drum de țară, cu pietriș, dar practicabil pe vreme uscată. Pe ploaie cred că devine total neprietenos față de cei care se încumetă să se avânte pe el. Deodată de după dealul din față se arată timid soarele. E un răsărit superb ce îmbracă șeaua dintre cele două dealuri într-un veșmânt de aur. Până aici totul pare romantic, asta dacă nu s-ar desprinde din peisaj o culme înaltă care te readuce practic cu picioarele pe pământ. Gata cu romantismul și revenire la realitate.

Poteca se apropie de poalele dealului, e ceva de urcat. Se urcă pe serpentine, având pe partea stângă o prăpastie puțin binevoitoare. Începe urcușul pe o pantă de 12 grade, și asta pe o distanță de 1,05 km, cel puțin asta ne spun oficialitățile care au plantat indicatorul rutier. E ceva. Ajung cam pe la jumătatea urcușului, când o mașină condusă de o femeie, trece în viteză pe lângă mine. De abia am reușit să mă feresc. E clar că e o nebunie să conduci o mașină, un fel de dubiță, pe un atât de îngust drum și cu o prăpastie în stânga. Unde mai pui că era și șoferiță. Ce o fi căutând pe El Camino, așa de dimineață? Nu e anunțat nici-un raliu. Urc și în sfârșit se întrezărește vârful. Se pare că am scăpat destul de ieftin. În vârf e un monument închinat pelerinilor. Ajung pe coamă de unde se deschide o priveliște de basm. Se vede întreaga vale cu râul Rio Odrilla. Sunt la 900 m altitudine. Reapare romantismul ”pierdut” cu puțin timp în urmă. Sus, lângă monument este un adăpost și ... surpriză, mașina ce trecuse în trombă pe lângă mine. Pelerinii pot cumpăra fructe, cafea, apă și biscuiți de la șoferiță. Deci servire la ”botul calului”. Cum știu oamenii aceștia să facă business. E clar, pelerinajul a generat o industrie profitoare pentru localnici. Am stat câteva minute și aproape fiecare pelerin (mai puțin eu care eram doar observator) au cumpărat câte ceva de la ea. Femeia și-a ales un punct strategic, exact după un urcuș dificil, unde toți pelerinii se opresc pentru un moment de odihnă. Cu aceste constatări, mă ridic, nu îmi pun rucsacul în spate, deoarece l-am trimis cu firma de transport, și o pornesc la drum. În general se spune că după un urcuș urmează un coborâș, de data asta e mai altfel. După urcuș urmează un imens platou, și după aceea un coborâș. Platoul este imens, acoperit de grâne. Mă întreb pe unde urcă tractoarele? Cu siguranță că au rezolvat problema, fără a apela la poteca El Camino.

În sfârșit coborârea. Abruptă, cu mult bolovăniș. Noroc că are o lungime de 350 m, pe o pantă însă de 18 grade. Interesant e faptul că autoritățile au pus semne de circulație și la urcat și la coborât, ca să știe bietul pelerin ce îl așteaptă. De la înălțimea platoului se deschide o priveliște de vis. În față cât vezi cu ochii lanuri, iar la orizont munții. Pe drumul de coborâre trec pe lângă un mic monument funerar. În 25 septembrie 2008, aici și-a pierdut viața Manuel Lopez, originar din Malaga. Am decis să consemnez acest loc în lurnalul meu, ca un

In memoriam

Hospital para Peregrinos de San Nicolas de Puente Fitero

Rio Pisuerga

Granița dintre provinciile Burgos și Palencia

Irigarea porumbului cu aspersoare

semn de respect pentru cel care a plecat spre Santiago de Compostela și nu a mai reușit să ajungă. Reușesc să trec cu bine peste acest moment trist din drumul meu. Poteca este plină de pietriș amestecat cu bolovăniș. După traversarea micului podiș, drumul începe să urce lin. Sus e un mic popas, iar drumul continuă monoton. Peisajul e același, lanuri, lanuri, lanuri, cât vezi cu ochii. Brusc mă trezesc în față cu o clădire din piatră ce nu pare de loc a biserică. Nu are turle, dar pare totuși a fi o clădire de cult. Mă apropii de ea și aflu că este: ”Hospital para Peregrinos de San Nicolas de Puente Fitero”. Intru, doi tineri îmi oferă o cană de cafea. Nu îi refuz, căci așa m-au învățat părinții mei să nu refuzi aproape nimic, mă odihnesc și fac poze. Înăuntru sunt și 6 paturi pentru cei cu probleme sau pe care i-au prins întunericul pe drum. Îmi iau rămas bun de la cei doi anfitrioni și iuțesc pasul.

Pe drum constat că nu îmi mai amintesc nimic din ceea ce mă obsedase în ultimii 47 de ani. Nu e vorba de amnezie ci de faptul că pur și simplu nu mă mai deranjează. Parcă cineva îmi ”formatase HD” meu. Să fi fost asta durerea mea de cap de azi noapte? Să se fi declanșat un proces de ”resetare”?

De fapt mă gândeam la începuturile planificării pelerinajului, atunci când consideram că mulți alegeau mersul pe El Camino, din simplul motiv că era ceva ”cool”. Pot spune că asta era și impresia mea atunci când am urcat pe scara avionului la București, impresie menținută și în primele 4 zile. Era ceva nostim, ceva ”cool”. Apoi am început să cânt (e drept că erau cântece patriotice, căci altele nu știam), apoi am început să vorbesc tare cu mine însumi, folosind persoana III-a. Azi mi-a venit în gând faptul că a începe să descoperi divinul din tine, e ceva similar cu sentimentele care apar când cunoști o fată. E drept că nu te culci cu ea din prima seară, chiar dacă uneori se întâmplă asta (informație pe surse, neverificată). Într-o relație pe care o dorești ca fiind una de durată, începe un proces de cunoaștere reciprocă, de stabilire a unei relații de încredere prin care să îți creezi certitudinea că te poți bizui unul pe celălalt. Așa și cu divinul din tine. Mai întâi îl conștientizezi, apoi ”faci cunoștiință” cu el, apoi îi ceri ajutorul și vei constata că îl vei primi. Asta ia timp și nu pot fi sărite etapele.

Cu aceste gânduri trec podul de peste Rio Pisuerga, acesta fiind granița dintre provincia Burgos și Palencia. Las în dreapta sătucul Itero del Castillo și mă avânt voinicește spre Itero de la Vega. Poteca este plină de pietriș, fapt cam deranjant la mers. Pentru prima dată de când sunt pe El Camino, trec pe lângă un lan de porumb. După aspect se pare că e porumb furajer, deoarece nu văd să aibă știuleți. Privind mai atent, constat că întreg lanul e irigat. Puțuri cu hidrofoare alimentează cu apă aspersoare ridicate deasupra înălțimii lanului, formând astfel perdele de apă. Intru în Itero de Vega, un sătuc mic, dar ”bogat” în baruri și terase pentru pelerini. Intru în primul bar și îmi comand micul dejun. Se făcuse destul de târziu și nu apucasem să mănânc mic dejunul. Un sandwich vegetarian fără tun, o cafea și un juice apar repede pe masa mea. Cașcaval cu roșii și pâine, cam slăbuț mic dejun, dar asta este. Sunt mulți pelerini pe la mese, mulți pe care nu îi mai văzusem. Sunt și mulți pelerini ce străbat El Camino pe bicicletă. Localitatea este mică, câteva case și 4 baruri. În afară de baruri, cred că mai sunt 7 case în total. Străzile sunt curate și pavate. Ies din

Un mic dejun cam subțire

Canal de Pisuerga pentru irigații

Un albergue nostim unde nu pot bea apă

Canal de Castilla – tot pentru irigații

Toată lumea ține siesta spaniolă

sătuc, traversez șoseaua principală și intru din nou pe un drum de țară cu pietriș din abundență. Sincer eu prefer asfaltul, cu toate că majoritatea preferă acest tip de drum. Drumul începe să urce. Cam devreme după micul dejun. Traversez un canal ”Canal de Pisuerga”, canal ce face parte dintr-un sistem de irigații foarte bine întreținut. Din el își trag apa fermierii pentru irigarea loturilor lor.

Urc, cobor, urc și din nou cobor. Sunt norocos că spre deosebire de alții nu am avut probleme cu picioarele. Mă uit la alții care se opresc din loc în loc ca să își schimbe plasturele. În afară de rana pe care mi-am pricinuit-o singur când mi-am smuls pelița, altceva nu am avut. E drept că zilnic după duș și seara la culcare, îmi ung laba picioarelor cu ”pomada pelerinului”, o alifie care hidratează pielea. Asta am învățat-o de la un francez în vârstă, întâlnit cu vre-o 7 – 8 zile în urmă.

În sfârșit ajung în Boadilla del Camino, mai am cam 5 km până la Fromista. Mereu ultimii km sunt cei mai lungi și mai grei. Intru în sătuc, setea a pus stăpânire pe mine, e cald, apa mi s-a terminat. Intru într-un albergue nostim, parcă intri într-o poveste. Întreb de apă și mi se indică existența unei fântâni plasată lângă biserică. ”Mă târăsc” până acolo și beau în neștire. ”Mă târăsc” a fost doar o metaforă, deoarece sunt încă vioi. Intru în Biserica Sf. Maria, construită în sec. XV în stil gotic. Ridic ochii spre turla bisericii ca să mă conving că ”chiriașii” sunt acasă. Este o familie de berze cu pui.

Mai am cam 5 km, soarele dogorește, noroc că drumul urmează canalul ”Canal del Castilla”, care din loc în loc e străjuit de copaci. De data asta nu mai sunt tractoare ce trag apa pentru irigații. Acum sunt pompe ce trag apa de pe jgheburi betonate ce sunt legate de canalul mare prin mici stăvilare. Poteca continuă să însoțească canalul și deodată apare ecluza care menține nivelul apei din canal. Intru în Fromista. Orașul are gară și este un orășel destul de înstărit. Ce mă uimește este curățenia pe care am observat-o în toate localitățile prin care am trecut.

Am ajuns iar prea devreme. E ora 12,40 și almergue deschide la ora 13,30. Am iarăși de așteptat. Albergue e Municipal și costă 9 €, asta este, e un oraș mai mare. În sfârșit se deschide, mă cazez, urmez cu lux de amănunte programul deja consacrat după cazare și ies în oraș. De data asta m-am asigurat că am prosopul la mine atunci când am mers la duș, nu de alta dar spre duș trebuia să trec pe un culoar lung comun cu mai multe dormitoare.

Am luat masa ”în oraș”. Aproape de albergue e un mic restaurant. Cina e satisfăcătoare, nu exagerat de bogată, demnă însă de un ”vechi” pelerin. E drept că ”meniul pelerinului” nu a fost la înălțimea așteptărilor, dar a fost suficient.

După masă vizitez biserica, aici nu se ține Misa pentru pelerini, așa încât până la retragerea fără torțe către dormitor, mă mai plimb prin oraș.
Biserica San Martín de Frómista a fost construită în a doua jumătate a secolului al XI-lea prin ordinul Doña Mayor de Castilla, ca parte a unei mănăstiri din San Martín, acum defunctă. Prima știre care se referă la această biserică datează din anul 1066, în care a început

Ecluza canalului

Albergue Municipal din Fromista

Biserica din Fromista

O cină bunicică

E clar, sunt un autentic paparazzi

deja construcția sa. Stilul său împrumută detalii specifice arhitectunicii romane din zona Palencii , precum și de la catedrala din Jaca, deoarece unii dintre pietrarii ei ar fi putut lucra și la această clădire.
În anul 1118 ea a devenit dependentă de președenția benedictină a lui San Zoilo , în Carrión de los Condes. Călugării au abandonat biserica imediat după secolul al XIII-lea, și au predat-o lui Don Juan Gómez de Manzanedo. După ce a schimbat proprietarii în mai multe rânduri în timpul Evului Mediu, biserica a suferit mai multe adăugiri în timpul secolului al XV-lea. A fost adăugat un turn care ar fi servit ca turn clopotniță peste cupola originală și câteva unități care au servit ca o sacristie. După aceste ultime modificări specifice perioadei medievale, templul suferă o deteriorare progresivă, ceea ce duce la sfârșitul secolului al XIX-lea să fie declarată necorespunzătoare pentru închinare. După închidere, deteriorarea bisericii se accelerează, cu mai multe desprinderi de tencuială din boltă și de pe pereți.
Câteva rapoarte emise în această perioadă reflectă starea îngrijorătoare a clădirii care amenință că se va ruina. Lucrarea de restaurare a bisericii începe imediat după declararea sa ca monument național în 1894 . Lucrarea de restaurare se face sub conducerea arhitectului Manuel Aníbal Álvarez Amoroso , care dorește să readucă biserica la starea inițială, eliminând adăugările ulterioare. Cele mai deteriorate capitele au fost transferate la Muzeul Arheologic din Palencia și înlocuite cu reproduceri.
Sarcinile de reconstrucție au durat până în anul 1904, data la care este redeschisă definitiv publicului. În prezent, în interiorul bisericii însăși se poate vedea un model care reprezintă situația bisericii în momentul începerii restaurării.

În piața mare a orașului e o fântână arteziană, fără să țâșnească apa, poate din economie. Pe marginea bazinului doi puști organizaseră un ”concurs” adhoc, cine poate să sară de pe margine pe piatra din centru, fără să cadă în apă. Mă opresc și aștept cu aparatul pregătit să imortalizez zborul peste apă. În sfârșit se petrece evenimentul iar eu ca un adevărat reporter de investigații surprind ”pe peliculă” momentul istoric.

În sfârșit mă întorc la albergue, obosit, dar mulțumit de ziua care se încheie. A fost o zi minunată, plină de evenimente și impresii. A fost o zi în care am învățat ceva, ceva ce știam mai demult, dar pe a cărei importanță nu o simțisem. Am avut ocazia să redescopăr și să trăiesc adevărata redescoperire a mea.

Acum mă culc, mi se închid ochii. Mâine voi avea o zi mai ușoară, doar 21 de km.

Noapte bună.

Ziua 17 => Fromista – Carrion de los Condes (6 iulie 2017)

Noapte liniștită, fără evenimente spectaculoase.

Am reușit să plec la ora 7,10 și am ajuns la ora 11,55, deci cu 5 min. înainte de a se deschide albergue.

Așa cu e și de așteptat, soarele răsare

Ermita San Miguel

Unde te întorci dai doar de pelerini sub diverse forme

Micul dejun la albergue a fost un veritabil fiasco în valoare de 2,5 €. Așa preț, așa meniu. Asta e, se mai și păcălește omul câteodată. Așa că având o foame în burtă de neinvidiat, o pornesc la drum în ciuda protestelor ce vin dinspre stomac.

Azi noapte am fost ”coleg” de pat cu bunicul coreean cu nepotul. A nu se înțelege greșit, a fi coleg de pat înseamnă că el a dormit în patul alăturat mie, în timp ce eu am dormit în patul meu. Pe restul din cunoscuți se pare că i-am ”pierdut” pe drum.

Soarele se pregătește de răsărit. Părăsesc orășelul însoțit de un preludiu coral, interpretat de un ansamblu de păsărele. Am siguranța că nu erau cele din capul meu, deoarece pe acelea le recunosc după repertoriu. La un moment dat s-a trecut la o simfonie interpretată de un grup reprezentativ de greieri, apoi iar păsărele și apoi iar greieri. O dimineață minunată, liniște, pace sufletească, LIBERTATE totală. Eu și natura, natura și cu mine. E un sentiment ce nu poate fi sintetizat prin cuvinte. Și numai pentru asta și merită să fi pelerin pe El Camino.

Trec podul de peste autostradă și după 4 km intru într-un sătuc, Poblacion. Încerc să mănânc, dar patronul este prea arțăgos pentru gustul meu, așa că plec mai departe.

Pe stânga se desface un drum spre Ermita de San Miguel, ermitele sunt un fel de schituri. Mă apropii de capelă, dar e închisă, așa că din nou la drum.

În următorul sat, Revenga de Campos, ”chimia” mea cu tânărul patron de bar a fost tot una proastă, așa că am plecat tot nemâncat. Se pare că ghinionul legat de sandwich-ul vegetarian diurn, mă urmărește azi.

Drumul merge paralel cu șoseaua, e bolovăniș, exact tipul de drum ce nu face parte din categoria ”drumuri favorite”, dar în viață nu totul intră în categoria ”favorit”.

La 9 km de la plecare intru în Villamentora de Campos, unde, în sfârșit, dau de un bar bun, așa că îmi mănânc sandwich-ul vegetarian, beau cafeaua de dimineață, și satisfăcut, plec mai departe.

Spre deosebire de alți pelerini, eu intru în toate bisericile, bineînțeles numai în cele deschise, asta nu pentru că am devenit un fanatic religios, dar în unele simt o energie ce trece prin tot corpul spre deosebire de altele în care simt doar răceala pereților și o apăsare total necomfortabilă. Acest sentiment nu are nicio legătură cu mărimea sau ”bogăția” bisericii. Sunt unele în care te simți ca parte din ea, pe când în altele te simți doar turist.

Am constatat că de la Burgos, spre exemplu, pe drum întâlnești doar pelerini singuratici sau cu familia. Se pare că a fost ”cool” doar între Pamplona și Burgos. Asta e bine deoarece nu mai e gălăgia făcută de grupurile de tineri.

Drumul e lung și monoton. ”HD-ul” e în continuare ”formatat”. Turnurile bisericilor sunt pline de cuiburi de berze în care cel puțin un membru al

Biserica Santa Maria de Blanca

În sfârșit ajung la Villalcazar și mănânc

Îmi pare rău că trebuie să îl părăsesc

Nu fac parte din #rezist

În drum spre albergue

familiei e acasă și păzește pe cei mici. Toate familiile de berze au pui, iar ce e interesant e faptul că zgomotul clopotelor nu le conturbă activitatea lor diurnă.

E senin, cald, soarele dogorește, dar entuziasmul dat de sentimentul de libertate absolută, te înviorează. Și cu acest imbold, intru în orașul Villalcazar de Sirga. Orașul Villalcazarde Sirga este un orășel destul de răsărit, dominat de Biserica Santa Maria de Blanca, edificiu ridicat la rang de templu, patronat de Ordinul Templului. Din înscrisurile aflate în biserică, rezultă că Biserica a început să se construiască în ultimii ani ai secolului al XII-lea și a fost terminată, în faza sa finală, la începutul secolului al XIII-lea. Starea sa de încorporare templieră a Coroanei Castiliei este documentată încă înainte de 1307, cu doar cinci ani înainte de suprimarea ordinului în regatele hispanice. După dizolvarea ordinului templului din Spania în 1312, Santa María de Villasirga a fost cedată lui D. Rodrigo Rodríguez de Girón și mai târziu familiei Manriques. În acest secol s-au făcut unele extensii și adăugiri, cum ar fi Capela din Santiago. Cam așa s-ar rezuma istoricul templului. Și pentru că tot sunt aici, mă răsfăț cu un nou sandwich și cafea. Fac lucrul acesta deoarece mi-am găsit un tovarăș de drum ideal. Fiindcă e din tablă, nu pune întrebări și bănuiesc că nici nu sforăie noaptea. Oricum el va rămâne pe loc, deoarece face parte din inventarul orașului.

Ies din oraș cu părere de rău pentru prietenul meu pelerin pe care a trebuit să îl las împietrit la masa lui din fața Bisericii.

Mă îndrept spre Carrion de los Condes. Drumul șerpuiește pe lângă șosea. Deodată, ca în Scrisoarea III a lui Eminescu: *”Ieniceri, copii de suflet ai lui Allah şi spahii / Vin de-ntunecă pământul la Rovine în câmpii*;”, - numai că aici e vorba doar de cca. 100 de copii ce veneau încolonați din direcția opusă sensului meu de mers, și care se îndreptau spre tabără. Toți aveau rucsăcele în spate. Un lucru am remarcat, la nivelul lor era o ”separație”, cei modești, ”normali” erau separați de copiii ai căror părinți erau mai înstăriți. Aceștia din urmă rămăseseră la coada grupului și vorbeau doar între ei, parcă făceau parte dintr-o altă castă. Lucrul ăsta mi-a creat o stare de discomfort, am recunoscut la ei același comportament de ”fițe”, comportament pe care îl credeam specific doar țării de unde vin.

În jur lanuri cât vezi cu ochii. Drumul e monoton, ici colo câte un pelerin, în rest vreme numai bună pentru meditații. Încep să repet deja consacratul meu repertoriu de cântece patriotice. Dar nici asta nu ajută la monotonie, așa că închei recitalul fără să aștept aplauzele.

Noroc că între Villalcazarde Sirga și Carrion de los Condes sunt numai 5,7 km. OK, încă o oră și ajung la destinație. Ajung din nou prea devreme, dar cum deja sunt înșiruite rucsacuri la ușă, îmi așed și eu bețele în rând, căci rucsacul sper să fie înăuntru. Albergue Santa Maria este un așezământ condus de mănăstire. Prețul e de 5 €.

În sfârșit se deschide ușa și suntem întâmpinați de o măicuță mult prea tânără ca să se închidă într-o mănăstire, asta după aprecierea mea. Măicuța, ospitalieră ne servește cu suc, napolitane și cireșe. Foarte simpatică măicuța. Am reușit să îi fac poze fără să bage de

O zi plină la albergue

seamă. Se pare că a observat totuși, dar nu s-a supărat, făcând doar remarca că ”*Dumnezeu o cunoaște și fără poze*”.

Am primit un pat jos, conform ”rezervării” făcute din timp de Luci. Urmează ritualul: duș, uns picioare, repaus la pat. La ora 19,30 e Misa (iar bea popa vinul singur), după care e masa de seară oferită pelerinilor de către Mănăstire, iar la ora 20,00 e concert. Masa nu costă nimic, dar dacă cineva vrea să cumpere alimente, va trebui să le lase la bucătărie, nefiind însă asta ceva obligatoriu. Mă voi odihni până la concert căci mâine am 28 km de mers. Nu pot sta în pat mai mult de ½ de oră, după care mă îmbrac și ies în oraș. În piațeta din fața bisericii e târgul săptămânal. Tarabe cu tot ce vrei, de la haine, încălțăminte, lenjerie la fructe și suveniruri, totul e expus pe tarabe înghesuite unele în altele.

E ora 18,30, așa că mă îndrept cu pași mari către biserică. Mă așed pe bancă și parcă o liniște se așterne peste mine. Cu siguranță că în această biserică nu te poți simți doar turist. A urmat rugăciunea condusă de cele 3 maici și o soră. Cea care m-a întâmpinat la sosire a cântat la orgă și solo. Practic toate replicile au fost cântate. A fost ceva fantastic. Slujba a fost clasică, fără variațiuni de la ritual. Misa s-a terminat, au fost 17 preoți, dintre care unul mai principal. Măicuța aceea pe care credeam că folosește o orgă, am observat că de fapt era un fel de țambal confecționat de ea și la care cânta ca la harpă. Am fost curios cine bea vinul, căci erau 17 preoți. Ei bine, nu l-a băut niciunul. Au înmuiat fiecare rondeaua în vin înainte de a o mânca. Oricum, rondeaua lor era mai mare decât rondeaua care ne revenea nouă.

Am crezut că în biserică va avea loc concertul, dar l-am savurat în holul de la intrarea în albergue. În față erau cele 3 măicuțe și sora, fiecare cu un instrument de cântat. Au cântat singure, apoi au fost invitați pelerini, care voiau, să cânte melodii din țara lor. A fost o experiență fantastică. Ne-am prezentat apoi fiecare, povestind despre scopul și așteptările fiecăruia de la pelerinaj. Când s-a ajuns la mine am spus că sunt un discipol a lui Toma Didymus, și spre surprinderea mea, nu știau cine e personajul biblic al cărui discipol eram. Concluzia prezentării mele a fost că dacă acum 2 săptămâni eram un Toma Didymus, acum sunt Mircea. A fost mult prea subtilă prezentarea, așa că mulți au plecat fără să știe cine sunt eu și cum m-am metamorfizat în cele 2 săptămâni pe El Camino.

Acum e pauză, căci la ora 20,30 e masa. La masă participă toți pelerinii. Printre ei e și bunicul coreean cu nepotul. Să vedem cum va fi, sper să nu fie iar paste, chiar dacă eu am contribuit cu un pachet de paste și o sticlă de ulei. Cina a fost cu mâncare destulă și vin la discreție. În încheiere a cântat din nou măicuța la chitară și solo. Din păcate un fel a fost chiar paste.

Acum mă duc să mă culc. Am primit 2 mántale, așa că va fi o noapte călduroasă.

Noapte bună între 2 mántale.

Din nou la drum

Cele 2 curcubee pe sub care am trecut

Un bine venit popas …

Ziua 18 => Carrion de los Condes – Terradillos de los Templarios (7 iulie 2017)

Am dormit ca un pitpalac între două ”mántale”. La ora 6,30 am plecat. Orașul doarme, dorm și măicuțele, doar pelerinii animă străzile. Piața mare din centru e pustie, la terase scaunele sunt stivuite, așteptând începerea unei noi zile. Totul inspiră o armonie, o pace și o liniște adâncă.

Drumul e monoton și fără diferențe mari de nivel. Trec râul Rio Camon, las în dreapta biserica Iglesia de Santiago (iglesia = biserică), trec pe lângă o fostă mănăstire transformată acum în hotel de 5 stele și apuc pe o potecă destul de prietenoasă cu bocancii mei. Pe drum depășesc mulți pelerini, asta deoarece eu am un avantaj asupra lor, nu am rucsac în spate. Trec pe lângă o ”participantă la trafic”, pe care ulterior aflu că e din California. Prestez salutul clasic și dau să plec, când colega de drum ridică ochii spre cerul ce devenise brusc negru, și cu un pronunțat accent californian, îmi spune: ”*azi o să ne ploaie*”. Mă întorc și privind-o adânc în ochi, îi răspund: ”*am vorbit cu Șeful de sus și nu o să ne ploaie*”, spun asta într-o engleză pe care să o poată cu ușurință înțelege și plec. După vreo 4 km începe să picure destul de tare. Ploaia durează 10 min și se oprește la fel de brusc cum și pornise. Ploaia se oprește și apare un curcubeu imens, e ca o poartă perpendiculară pe drumul pe care mergeam. Aveam senzația că e o poartă prin care trebuie să trec. Fac poze, uimit de semnificația acestui simbol apărut așa din senin. De fapt nu din senin, căci plouase cu puțin timp înainte, dar așa e expresia. Cu gândul la minunăția curcubeului plec mai departe. În 2 – 3 minute dispare și cerul se înseninează.

Mai merg vreo 6 km și o nouă repriză de ploaie se abate peste mine. După răpăială apare un alt curcubeu, parcă copie a primului, un fel de copy – paste a naturii. Și de această dată curcubeul este perpendicular pe drumul pe care merg eu. De data asta am impresia că cele două porți sunt semne că Universul care se pare că m-a ”promovat”, avertizându-mă că am trecut de primele două porți. Oare ce simbolizează aceste două curcubee apărute din senin, după scurte reprize de ploaie? Oare ce va fi după ce voi trece și pe sub a treia poartă? A mai plouat pe drum, dar nu a mai apărut alt curcubeu.

Luat cu curcubeiele și cu californianca am uitat să mănânc. Am mers 17 km fără oprire și fără să bag de seamă că am sărit peste micul dejun. Mă apropii de Calzadilla de la Cueza. La orizont, chiar la intrarea în sătuc un bar. De fapt nu pot spune că l-am văzut ci mai degrabă l-am simțit, l-am mirosit, l-am pipăit cu imaginația. În sfârșit voi mânca pe ziua de azi. Mă opresc, sunt mulți pelerini la mese, semn că și alții au pățit ca mine. Sandwich-ul e imens și pe deasupra și bun, sau poate așa îmi pare mie după o jumătate de zi de post negru.

Sătul acum, o iau din nou la drum. Același drum de țară cu pietriș. Dar nu mă deranjează acum, căci sunt sătul. Drumul iese dintre lanuri și se alătură șoselei. Nu e trafic, dar însăși prezența asfaltului e puțin apăsător, parcă spulberă din atmosfera de libertate pe care ți-o oferă El Camino. Ocolesc un delușor și reintru în compania șoselei. După puțin timp intru în Ledigos, un sătuc mic cu două albergue. Mai am

… și un bine meritat întârziat ”mic dejun”

Semne de prietenie se întâlnesc peste tot

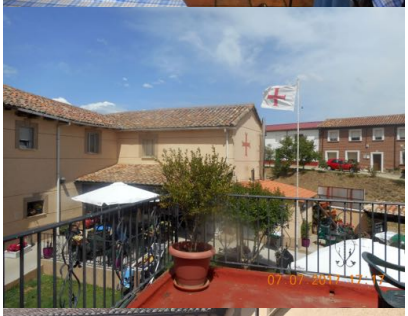

Albergue Jacques de Molay

373,870 km până la Santiago. Mă opresc la un bar unde beau o cafea și un juice.

Pe drum întâlnesc o spanioloaică deosebit de ”zglobie”, care îmi face semne de bucurie că mă vede. Cu echipamentul meu de ”camuflaj”, pantaloni scurți, bocanci, barbă și o șapcă pe care scrie ”El Camino 2017” cred că sunt unic pe traseu și foarte ușor de remarcat. Răspund cam în același registru și îmi continui drumul. De fapt o cunoscusem cu câteva zile în urmă când, într-un popas amenajat pe drum pentru pelerini, ședea culcată pe iarbă și se bronza. Mi s-a părut ciudat să vi pe El Camino ca să te bronzezi, dar gusturile nu se discută.

Drumul părăsește șoseaua și intru în Terradillos de los Templarios.

Numele Terradillos de los Templarios, menționează acest "loc cu case cu acoperișuri mici de pământ și cu de terase". De fapt, orașul se află pe un promontoriu pe care se ridică primele case. Cu toate acestea, dacă localitatea este cunoscută astăzi, acest lucru se datorează relației sale cu Templul, deoarece acesta era teritoriul jurisdicțional al acestui ordin. Templul era una dintre cele mai cunoscute ordine militare creștine ale vremii.

Fondată în 1118, după prima cruciadă, nouă cavaleri francezi conduși de Hugues de Payens. Scopul lor inițial a fost de a proteja viețile creștinilor care au făcut pelerinajul la Ierusalim, după cucerirea ei. În calitate de gardieni ai locurilor sfinte, templierii au extins, de asemenea, acea muncă de protecție și asupra pelerinilor care se îndreptau spre Camino de Santiago. În secolul al XII-lea, în vecinătatea Terradillosului se găsea un cămin de pelerini (astăzi demolat) care purta numele de San Juan și era protejat de cavalerii Templului.

Legenda spune că și în acest loc ultimii templieri au îngropat faimoasa ”gâscă care leagă ouăle de aur”. Localnicii localizează în mod tradițional în localitatea Alto Torbosillo locul unde este ascuns animalul prețios. Acest deal poate fi văzut dacă pelerinul, în plimbare, privește în dreapta. Aceasta este o temă recurentă în enclavele ocupate de templieri. De fapt, Viana, pe același drum vechi, este un alt loc unde se presupune că găina este îngropată. Toate acestea se datorează îmbogățirii ordinului, care a dat pabulum localnicilor acestor nuclee, purtând diferite tipuri de legende. Au existat și alte teorii prin care i-au făcut stăpâni ai artei alchimiei și, prin urmare, producători de cantități uriașe de aur.

Adevărul este că puiul a fost asociat din timpuri imemoriale cu metalele prețioase. Terradillos avut în vechime o altă parohie în oraș, San Esteban (în prezent dispărută), al cărei pastor a dus în fiecare an la Santiago un ou de aur. Până într-o o zi, când consiliul local a explicat că nu doreau un singur ou, ci doreau întreg puiul. Pentru ca ei să nu poată să îl ia, membrii templului l-au îngropat în împrejurimi, în vârful lui Torbosillo.

Cu puțină trudă reușesc să găsesc albergue Jacques de Molay unde mă aștepta voios rucsacul. E ora 12,30, albergue e deschis, rucsacul mă așteaptă cuminte, la fel precum și patul în care voi dormi e

E clar că și pe aici au trecut templierii

Deci, hai din nou la drum

In memoriam

Bordeie sau pivnițe?

nerăbdător să mă primească. E o cameră cu 4 paturi, iar eu, conform uzanțelor, dorm într-un pat jos.
Îmi spăl lucrurile și stau puțin întins, după care voi ieși să vizitez sătucul.

În sala de mese întâlnesc pe bunicul coreean cu nepotul. Ne bucurăm să ne revedem și schimbăm câteva impresii. Cina a fost delicioasă.

Mă dotez cu două mânta așa că nu îmi va fi frig la noapte.

Noapte bună.

Ziua 19 => Terradillos de los Templarios – Bercianos del Real Camino (8 iulie 2017)

Noapte liniștită, călduroasă, fără vise. Cei doi francezi gălăgioși nu au vrut să deschidem geamul să mai intre aer curat. Am fost 5 inși într-o cameră cam mică pentru atâția. Cum ”orice pădure are și uscături”, tot așa și pe lângă cei doi francezi ”gălăgioși” e și unul care e ”nevorbăreț”, Nicolas, un tânăr cam de 25 de ani din Paris. Băiat simpatic. Noaptea a fost interesantă. Am fost, ca nicio dată de 4 ori la toaletă, lucru total neobișnuit pentru mine. Parcă ar fi fost o epurare de toxine. Să fie oare o legătură dintre cele 2 curcubee și acest fenomen? Hai că iar încep să fabulez.

Plec la 6,26 și ajung la 12,10 la Bercianos, unde trebuie să aștept până la 13,30. Ghinion.

La plecare cer senin, temperatura în jur de 9 grade. Plec cu speranța de a se mai încălzii pe parcurs. Același drum monoton cu pietriș. Trec pe lângă un ”lan” de panouri fotovoltaice. Nu îmi dau seama cât produce, dar suprafața e imensă. Drumul trece pe lângă o piatră pe care scrie: ”*In memoriam Rev. Philip Wren, Methodist Pilgrim, died May 2013 on The Way*”. M-am hotărât să menționez în jurnal toate aceste ”in memoriam”, ca semn de respect și prețuire pentru cei care au murit pe El Camino și pe lângă care trecem noi, cei de azi, uneori mult prea concentrați pe ținta noastră, uitându-i pe ”ei”, pe cei care au păsit pe El Camino și nu au reușit să ajungă la Santiago de Compostela. Dumnezeu să îi odihnească în pace.

Gândul îmi fuge mereu la ”evenimentele” petrecute azi noapte, la vizitele mele nocturne, inopinate. Eu cred că au o legătură cu cele 2 curcubee, deoarece ulterior nu am mai fost nevoit să prestez. Eu încep să cred că pe El Camino se petrec transformări atât în plan fizic cât și spiritual. Unde ești tu Didymus să mă auzi cum pledez pentru El Camino? Oricum, sunt curios dacă și la noapte voi avea parte de activități nocturne similare.

Drumul continuă să fie monoton. Intru în Moratinos, și constat că mai am 2,6 km până la San Nicolas del Real Camino. Încă din depărtare, pe măsură ce mă apropiu de Moratinos, constat ceva bizar. În dealul ce străjuiește comuna sunt săpate parcă mici bordeie. Dealul e argilos și e străbătut de galerii ce au mai multe ieșiri. Drept dovadă că vorbim de o rețea de galerii stă faptul că din loc în loc ies guri de aerisire.

Simt cum se apropie micul dejun

”Eu știu că nu știu nimic …” Socrate

Ăsta e barul pe care ”Socrate” nu îl știa

E greu să mergi doar într-un bocanc

Sahagun, poarta de intrare în orașul vechi

Unele ieșiri sunt amenajate, altele sunt părăsite. Fac o infinitate de poze cu fiecare ieșire a acestei ciudățeni, și îmi promit să dezleg misterul. La prima vedere pare a fi fost o așezare monahală rupestră. La câțiva zeci de metrii, misterul e elucidat. Pe o placă e descrisă destinația misterioaselor caverne. În evul mediu, oamenii au săpat ”Las Bodegas de Moratinos”, un ansamblu de galerii în care fiecare familie păstra la rece alimentele, făceau și depozitau vinul acolo. Ingenios, nu? E lesne de înțeles de ce au recurs la asemenea construcții, pământul e stâncos, temperaturile erau ridicate și pe deasupra încă nu se inventase frigiderul. Satisfăcut de cele aflate, trec prin cătunul ce îmi aduce aminte de cătunele din vestul sălbatic în care toți se ascundeau de frică, la apariția unui străin. E drept că străin eram, dar Moratinos nu e vestul sălbatic. Oricum pare o localitate pustie. Nu cred că toți plecaseră la cules de căpșuni în Spania, deoarece suntem chiar în Spania.

Continui drumul, și după un urcuș destul de abrupt, urmează o coborâre abruptă, pe un drum cu pietriș, realitate ce întărește regula ”spaniolă”, ce spune că după un urcuș urmează un platou și apoi coborârea. Deci sunt pe drum în sensul de coborâre, când pe marginea potecii apare o placă indicatoare, scrisă parcă de mână, cu un text amuzant: ”*I know that I know nothing … but the 2nd Bar is cool!!! – Socrates”*. Ispititor avertisment, deci se pare că micul meu dejun se apropie.

Peisajul parcă e stereotip, lanuri nesecerate la stânga și la dreapta. În sfârșit soarele nu își mai poate face de cap, căci intru pe o porțiune unde lanurile au fost înlocuite cu copaci de o parte și de alta a drumului, și curând intru în San Nicolas del Real Camino, unde mă așteaptă un sandwich vegetarian fără tun, acompaniat de o cafea și un juice. Unde? La ”Barul 2nd”, cel anunțat pe drum. Proprietarul un tânăr deosebit de simpatic, muzică country la discreție, fără să îți spargă timpanele. Deci totul așa cum și-ar dori orice drumeț. Proprietarul e jovial, știe engleză (nota bene), asta deoarece a fost marinar pe vas, s-a însurat și și-au deschis barul. Se vede de la o poștă că a fost plecat și s-a cizelat. Știe să se poarte cu clienții. Citești în comportamentul lui că a auzit de marketing, și chiar îl aplică.

OK, sunt sătul, mulțumit, așa că la drum. Același tip de sol, roșu, argilos. Poteca merge paralel cu șoseaua, noroc că nu e trafic. La un moment dat, poteca părăsește șoseaua, se îngustează și intru pe zone cu noroi, semn că plouase de curând. Cu toate că orașul Sahagun se vede clar înainte, poteca o ia în dreapta și ajung la o capelă (închisă), după care intru în oraș pe un drum oarecum secundar. Drumul trece pe lângă arena pentru lupte cu taurii, deci cu toate că sunt castillieni, nu catalani, coridele sunt parte a vieții cotidiene și aici. Orașul se pregătește de târg, dar eu nu am timp să aștept deschiderea târgului, mai ales că până la Calzada del Coto mai am 5 km, deci la drum. De remarcat e și faptul că în Sahagun se unesc două trasee, cel pe care vin eu și ”Camino de Madrid”. Deci vom fi mai mulți pelerini în drum spre Santiago.

Poteca însoțește șoseaua, asta e cam neplăcut, deoarece în timp ce exersez repertoriul meu vocal, trebuie să ridic tonul ori de câte ori trece o mașină pe șosea. Noroc că trec destul de rar. Monoton, cu un

Un fel de ”Bine ați venit” din metal

… și iată-mă instalat la albergue

soare de simți cum te topești, ajung la o bifurcație. Spre dreapta ajung la Mansilla de las Mulas prin Calzadilla de los Hermanillos, prin stânga ajungeam tot acolo dar prin Bercianos del Real Camino. De data asta nu a fost nevoie să convoc o celulă de criză, deoarece rucsacul îl trimisesem la Bercianos. Hotărârea fiind luată, o apuc pe poteca ce o lua la stânga. Trec pe lângă capela ”Ermita de Nuestra Senora de Perales, o capelă a cărei porți de intrare erau asigurate împotriva efracțiunii cu un lanț înfășurat de câteva ori, semn clar că ”Senora de Perales” nu era acasă acum. Oricum era destul de târziu și mai aveam de mers până la Bercianos. Poteca continuă să se deșire paralel cu șoseaua. La un moment dat, în fața mea, se ridică un impunător ”arc de triumf” construit din tuburi metalice. E clar că e vorba de un portal, nu de o trecere a unei conducte peste potecă. Onorat de această primire continui poteca și iată-mă la intrarea în Bercianos, ocazie cu care vizitez prima bisericuță din localitate. De fapt Bercianos del Real Camino este un sătuc cu case vechi, multe stând să cadă, alături de case noi pline de flori. Este un contrast mare între vremuri apuse și vremuri actuale. Privind la casele în prag de ruină, nu pot să nu mă gândesc la familiile ce le-au locuit, familii care au fost fericite sau nefericite în acele case, familii ce au trăit bucurii sau dejnădejdi, familii care au născut copii și familii care și-au dorit copii și nu le-a dat Dumnezeu. Sunt istorii la care acești pereți au fost martori tăcuți, istorii care vor pierii odată cu prăbușirea acestora. Chiar acest drum pe care pășesc de 19 zile ascunde istorii, neștiute de nimeni, a milioanelor de pelerini care fiecare au avut o așteptare de la Divinitate atunci când au plecat la drum. Cred că nu ar fi un lucru imposibil pentru fiecare din noi să oprim doar pentru o secundă timpul, să spunem stop cadru și să privim în noi. Cu siguranță că vom descoperii multe lucruri pe care poate nu le-am remarcat până acum, dar care ar trebui să le rezolvăm noi, înainte ca ele să dispară atunci când ”pereții” ființei noastre se vor nărui în țărână. Pentru unii ar părea un exercițiu cu o notă de infantilitate juvenilă, dar acum când scriu aceste rânduri cred că e de datoria fiecăruia să își ”golească rucsacul” de poveri pe care le-am cărat inutil o viață întreagă. El Camino m-a convins că acest proces este unul ”profilactic” pentru componenta noastră spirituală, e un fel de ”gerovital spiritual”, marcă înregistrată: ”Urmaș al lui Toma Didymus”.

Întreb pe cei 4 oameni, stingheri, întâlniți pe stradă, unde este Albergue. Se pare că populația intrase, prin derogare, mai devreme în siesta, așa că într-un final reușesc să găsesc albergue. Albergue ”Bercianos”, un adăpost ce ține de parohia catolică a localității. Prețul este de 5 €, deci similar cu prețurile municipale. Fantastic, sunt singurul care așteaptă să se deschidă. În timp ce consemnez gândurile și ”revelațiile” zilei, a mai venit o coreeancă, așa că cel puțin până acum nu voi fi singur la noapte, și cu siguranță voi avea pat jos. Pentru siguranță maximă, reazem bețele de ușă ca să îmi ”pecetluiesc” întâietatea. La ora 13,30, cu precizia unui ceas elvețian, se deschide ușa și intrăm. Rucsacul mă așteaptă nerăbdător la recepție. După formalitățile inerente, sunt înștiințat că mă pot bucura de un pat jos. Era imposibil să fie altfel, doar eram primul. Între timp mai vin și alții. Suntem 9 inși acum, lejer în 48 de locuri de cazare.

Duș, masaj cu ”crema pelerinului” pe tălpi, și ieșit în oraș. Azi nu simt nevoia să dorm după masă. La albergue întâlnesc o moldoveancă din Rep. Moldova, cam de vreo 50 – 55 de ani, stabilită în Italia. Sincer să

Eu cu Nicolas la masă și la spălat vasele

Sfârșit de zi în capela albergue

Apus de soare

Control că toți pelerinii au plecat

fiu nu simt o bună chimie cu ea, dar ținând cont că e totuși românca, mai schimb câteva cuvinte. De fapt cireașa de pe tort a fost momentul în care am vorbit de reîncarnare. Am simțit o energie negativă ce s-a îndreptat ca săgeata lui Wilhelm Tell direct spre mine. Poate a fost și din partea mea o reacție mai puțin controlată, dar oricum în acel moment s-a produs un scurt circuit și am rămas în beznă cu reîncarnarea. Ea se împrietenise cu o italiancă, așa că am fost scutit de a mai continua discuția.

La ora 19 este cina. Toți participă la pregătirea mesei. Eu și cu Nicolas (nevorbărețul francez) punem tacâmurile, după care eu umplu sticlele de vin. Se pare că prezentam o încredere deosebită fiindu-mi repartizată o asemenea sarcină, plină de resposabilitate. Aflând că sunt vegetarian, mi se face un meniu special, orez fiert cu linte, asta ca fel principal. La aperitiv a fost o salată mixtă delicioasă, iar la desert a fost un măr. Vin roșu (tinto) la discreție, cu toate astea am băut doar un pahar, restul apă. Sincer să fiu nu știu de ce m-a cuprins atâta sfială manifestată față de bietul tinto, când el era la discreție. După masă s-a cântat, apoi, in corpore, am spălat și șters vasele. La sfârșitul operațiunii, plini de entuziasm, ne-am adunat în capela albergue, unde așezați în cerc, ne-am povestit experiențele. Așa am aflat că printre noi este o pelerină din Suedia, bolnavă de cancer, și căruia îi căzuse părul după citostatice, venită pe El Camino să își găsească echilibrul în speranța unei vindecări. Un lucru nostim, o lumânare groasă aprinsă, era trecută din mână în mână. Cel care primea lumânarea trebuia să povestească impresiile sale ca pelerin pe El Camino, după care o dădea celui de lângă el. La sfârșit am făcut un cerc, ne țineam de mâini și fiecare, pe limba lui, a spus Tatăl Nostru.

S-a făcut ora 21,30 soarele e la apus. Am ieșit cu toții pe o culme din apropiere ca să îl petrecem până dispare după orizont. A fost o priveliște de vis. Cerul senin, de un albastru ireal, cu câțiva nourași, pe care o minge de foc cobora lin. Am făcut poze și am încercat să văd dacă Lucica e prezentă. De fiecare dată când era senin, în Løgstør, ieșeam împreună seara să urmărim apusul. Era un spectacol mirific, soarele cobora parcă în apa Limfjordului dând senzația că apa arde cu flăcări vii.

Cu această ultimă rază de soare ce se ducea la culcare, ne îndreptăm și noi spre dormitor căci peste 10 min. se dă stingerea.

Noapte bună.

Ziua 20 => Bercianos del Real Camino – Mansilla de las Mulas (9 iulie 2017)

Noapte normală, fără incidente majore, doar 2 ieșiri consistente, care însă nu se repetau ziua, deci nu poate fi vorba de o răceală.

Plecarea la ora 6,20 și ajung la Mansilla la ora 13,00 după un drum lung și greu, mergând doar prin soare.

La intrarea în albergue rucsacurile sunt deja aliniate, gata de drum. Afară e cam răcoare, dar nu atât de tare încât să mă determine să iau

Se pare că e același soare de aseară

Biserica San Pedro Apostol, cam ciudată

Eu alături de actrița Țin

Acum știu că sunt pivnițe

Banana din colțul mesei nu e a mea, restul da

jacheta cu mine. Afară un câine destul de neprietenos, prin faptul că nu mă lasă să îl mângâi, stă de pază și parcă numără pelerinii ce intraseră cu o zi înainte, hotărât să semnaleze orice lipsă de la apel. Cu bețele în mâini sunt gata de a continua expediția.

Poteca urmărește șoseaua, o șosea fără trafic, o șosea ce pare pustie, ceva în sensul șoselelor californiene, singura diferență este că nu tranzitează deșertul Anza-Borrego. Dacă acest deșert e plin de flori, contrar climatului deosebit de arid, aici avem zone cu vegetație zonelor temperate.

La plecare nu am mâncat deoarece era deja târziu, acum mă apropiu de El Burgo Ranero. Am parcurs deja 7 km, așa că micul dejun e binevenit. Un bar poziționat strategic, exact pe strada principală, mă face să iuțesc pasul. Sandwich-ul vegetarian, cafeau și juice-ul sunt așezate cuminți, în ordine, în fața mea. Dau semnalul de atac și sandwich-ul dispare brusc din câmpul meu vizual. Mă delectez cu cafeaua și o iau din loc satisfăcut. La cca. 100 m, este biserica ”Iglesia de San Pedro Apostol”. Nu rezist tentației și intru. Nu e o biserică mare, e construită din cărămidă, datând din sec. XVI și renovată în sec. XIX. Mă miră faptul că nu are aceeași arhitectură cu cele contemporane perioadei când a fost făcută, dar un motiv pe care eu cred că ar fi cauza este numărul mic de enoriași de la aceea dată. În rest, biserica este bogat ornamentată în interior, și pot spune că face parte din categoria bisericilor în care nu te simți doar turist. Și ca totul să fie cum trebuie, are și o colonie de berze pe turlă.

Părăsesc sătucul și din nou poteca însoțește șoseaua, aceeași șosea fără trafic. La un moment dat ajung din urmă o coreeancă, care aflu că e prietenă cu Sang. Țin, așa o cheamă pe noul meu tovarăș de drum, este actriță, a fost în România la Baia Mare, Constanța și București cu trupa de teatru unde e angajată. Interesant mi se pare faptul că e venită pe El Camino împreună cu soțul ei care e designer, dar au decis ca să parcurgă drumul fiecare separat de celălalt. O fi și asta o modă coreeană, mai știi? Parcă e un făcut, doar de coreence dau.

Mergem o bucată de drum împreună, apoi iuțesc pasul deoarece coreeanca mă scoate din ritm. Trec pe lângă un lan de floarea soarelui, lucru pe care pentru prima dată îl remarc aici în Spania. Ajung la o intersecție și mă blochez, spre stânga e un drum ce duce la localitatea Villamarco cu un monument imens al pelerinilor la intrare, în timp ce înainte nu văd nici-un marcaj. Hotărăsc să fac o poză cu Țin, timp în care ne ajung din urmă doi tineri. Îi întreb care ar fi după părerea lor drumul corect, primesc un răspuns competent și o iau înainte. Țin mai zăbovește un pic, fiind cam obosită. Undeva în stânga văd un aerodrom destinat aviației utilitare.

Soare torid, dar parcă e mai de preferat unei ploi, chiar scurtă de vară. În zare zăresc un pâlc de case. Mă apropii și constat că mă aflu la intrarea în localitatea Reliegos. Și aici sunt galerii săpate în deal, dar spre deosebire de cele de la Moratinos, sunt îngrijite, semn că sunt funcționale. De data asta știu destinația lor și nu îmi mai trec în agendă să descifrez misterul grotelor. Mă opresc la un bar și comand deja tradiționalul sandwich vegetarian fără tun acompaniat de cana de ”café americano” fără lapte și zahăr. Se pare că drumul mi-a creat un gol în

După toate aparențele el are apă

… și iată și sursa de apă

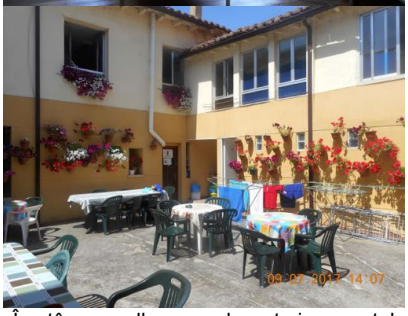

În stânga e albergue, dreapta jos e patul și la masa din mijloc mânca coreeanca pepene

stomac, gol pe care am decis în unanimitate să îl umplu. Deci un veritabil lunch. Plec din nou, mai am cca. 7 – 8 km de mers. Apa mi s-a terminat, soarele dogorește, setea a început să mă cam șicaneze. Nu se zărește nicio sursă de apă, și doar mai pățisem asta și altădată. Norocul meu e că întâlnesc niște băieți care făceau jogging și îi întreb unde ar fi o sursă de apă. Fără să se oprească din alergat, mă liniștesc, cam într-un km voi da de apă. Interesant e faptul că această simplă informație a reușit să îmi potolească setea. Cred că subconștientul meu a generat starea de panică, pornind de la ideea că fără apă se poate declanșa o catastrofă. De fapt din practica mea, știu că o credință pe care subconștientul și-o crează, poate genera adevărate tragedii fizice. Se pare că în subconștientul meu exista credința că fără apă se poate murii. Odată cu informația primită, totul a intrat în normal, iminenta posibilă moarte fiind înlăturată.

Într-adevăr, după cca. 1 km, un popas special pentru pelerini mă aștepta. Apă din belșug, umbră și bănci pentru odihnă. Ce poate fi mai minunat, atunci când doar cu o jumătate de oră îți puneai problema cine să vină să pună o piatră comemorativă pe locul unde un pelerin își dăduse sfârșitul din lipsă de apă? Acum glumesc, dar cu ”credințele” din subconștient nu e nostim să te joci.

Fericit că nu trebuie să pun pe cineva pe drumuri să aducă placa comemorativă în spate, iuțesc pasul căci în zare se văd un grup de case. Se pare că am ajuns la destinație. Găsesc cu ușurință albergue Municipal, plătesc cei 5 €, și primesc în schimb un pat jos.

Urmează dușul, masajul tălpilor, paharul de tinto ritualic și consemnarea impresiilor, după care o pornesc prin oraș. Trec prin curtea interioară a adăpostului, unde la o masă, o coreeancă mânca pepene. Mi se părea că e cel mai dulce pepene din lume, judecând prin modul cum dispăreau din farfurie bucățile de pepene, și decid să retrăiesc cu propriile mele papile gustative starea de euforie pe care o citeam pe fața coreencei, la fiecare introducere a unei noi bucăți de pepene în gură. Mă prezint la cel mai apropiat bar și încerc să explic ce doream, ținând cont de faptul că coreeanca îmi făcuse semn că îl cumpărase de alături. Cum nu reușesc să mă fac înțeles, mă întorc la coreeancă și fac o poză cu ce mai avea încă în farfurie. Mă întorc la bar cu poza pe ecranul telefonului, și aflu că numai la supermarket pot găsi așa ceva. Cum este duminică, mă grăbesc să nu închidă, și cu imaginea pe ecran încerc să explic vânzătoarei ce vreau. Astfel, contra a 2,40 €, primesc ½ pepene, parcă mai roșu și mai dulce ca al coreencei. Victorios mă întorc la albergue, unde mă înarmez cu tacâmurile de rigoare și intru în acțiune. Alături de mine, la masă, ședea bunicul coreean cu nepotul și cu alți doi tineri coreeni. Pe fața bunicului se așternuse o privire similară cu a unei pisicuțe căreia îi arăți un șoricel, mi-l și închipuiam cum salivează, ceva similar cu ce pățisem eu atunci când am trecut pe lângă coreeanca ce savura banane. Așa că îl servesc cu o felie, apare între timp și Țin, îi dau și ei o felie, bineînțeles neuitând nepotul bunicului și pe cei 2 prieteni coreeni, și în sfârșit atac pepenele care a mai rămas. Oricum e mare, așa că restul îl pun în frigiderul adăpostului.

Cum se apropie cina, ies în oraș și mă opresc la cel mai apropiat bar de pe strada unde e albergue. Comand o salată mixtă și primesc ceva

La poarta Iglesia San Martin

Modesta cină și recofortantul pepene

Aproape gata de drum

ce ocupa cam 1/3 din farfurie. Ca să mă satur torn din belșug ulei și oțet, ca să am în ce întinge cu pâine la sfârșit. După cină, cu gândul la restul de pepene din frigider, mai bântui prin oraș. Vizitez Biserica ”Iglesia de la Virgen de Gracia”, o bisericuță interesantă, datând din sec. XVIII. În interior se găsește o frumoasă statuie a Virgen de Gracia, sculptată la La Roldana, fiind patroana orașului Mansila de las Mulas. E după masă și afară sunt totuși 35 de grade. Orașul e mic, așa că nu îmi ia prea mult timp să îl străbat de la un capăt la celălalt. Mulțumit mă întorc la albergue, unde mă așteaptă cuminte restul de pepene.

Când intru în curtea interioară, o fată cam de 40 – 45 de ani, nu știu dacă mai era fată sau nu, dar asta nu are nicio relevanță, ”repara” picioarele celor dornici și în nevoie. Constat că e tocmai cea de la recepție. Portofoliul afecțiunilor ce intră în domeniul de tratament: răni, bătături, băsici, totul din gama traumelor produse celor care merg mult pe jos, fără antrenament și încălțări adecvate. O prind la recepție unde venise pentru leucoplast, o așez pe scaun și sub supravegherea atentă a mamei ei, un ”cerber” cu calități înăscute, îi lungesc piciorul drept care era mai scurt decît cel stâng cu aproximativ 3 cm. Misiune reușită, așa că pot și eu aspira la o reparație. Îmi vine rândul și beneficiez de un tratament complet, adică la îndepărtarea bucățelelor de piele moartă și întărită, care funcționau practic ca un cuțit pentru degetele alăturate.

Trebuie să remarc faptul că în proporție de 80% dintre pelerini au grave probleme cu picioarele. Ori lipsa de antrenament, ori încălțămintea necorespunzătoare dau probleme. Am remarcat un lucru interesant. Nu știu dacă așa a fost gândit sau e o simplă coincidență. După o perioadă intensă de urcuș, la albergue ți se ofereau servicii de masaj (atenție, nu erotic) al mușchilor spatelui și ai umerilor, iar aici, după o perioadă destul de lungă de mers, albergue oferea tratamente ale picioarelor. Eu cred că totuși e o formă organizată de ”protecție” a pelerinilor. Bine că eu nu am avut nefoie de așa ceva, doar o mică ”cosmetizare” a fost suficientă.

Mănânc restul de pepene, reușesc să îmi lipesc ochelarii cei rupți, și mă culc mulțumit de realizările zilei. Bunicul coreean are patul alături de mine și sper să nu sforăie până adorm, după aceea liber la sforăit.

Noapte bună.

Ziua 21 => Mansilla de las Mulas - Leon (10 iulie 2017)

Noapte liniștită. Bunicul coreean nu a sforăit până am adormit eu, așa că m-am putut odihni. Plec la ora 7, deoarece azi am un drum mai ușor. E cam răcoare, dar meteorologul din mine spune că se va încălzi. Curtea interioară e plină de pelerini gata de plecare. Străzile sunt pustii, oamenii își sorb ultimele vise, numai pelerinii animă străzile, urmând traseul de ieșire din oraș spre Santiago. Strada e goală, numai o mașină așteaptă să se schimbe culoarea semaforului. Trec peste podul de peste râul Rio Esla, un pod vechi monumental. În apa râului se oglindesc copacii de pe maluri, peisajul fiind ca de basm. Drumul trece printre lanuri ce așteaptă secerișul. Peste coama dealului

Un recomfortant răsărit de soare

Mic dejun și întâlnire cu Maria

Un adevărat pod. Eu însă merg pe lângă

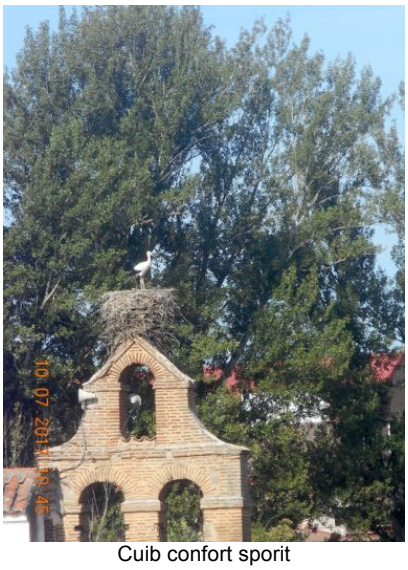
Cuib confort sporit

Podul ce trece peste autostradă

de la orizont mijește timid soarele, parcă sculat și el cu noaptea în cap. Pe șosea a început să crească traficul, semn că ne aflăm pe o șosea principală.

Fără să îmi dau seama mă trezesc la intrarea în localitatea Villarmoros, localitate minusculă înșirată pe de o parte și de alta a șoselei. La ieșirea din sătuc o întâlnesc pe Maria, mergea singură, așa că am schimbat câteva cuvinte de complezență, și am iuțit pasul. De fapt ea mi-a spus că o doare un picior, așa că trebuie să meargă mai încet. Ajung la barul situat la ieșirea din sătuc, și mă opresc să îmi mănânc clasicul mic dejun. La un moment intră Mariana, iar eu cum eram spre sfârșitul mesei, o salut, mimând bucuria revederii, o întreb cum se simte și plec.

Trec printr-o pădure destul de rară, practic un zăvoi specific cursurilor de apă, urc puțin și ajung la Puente Villarente, un orășel mai răsărit. Case pline de flori, oraș curat cu iz matriarhal, asta datorită procentului mare de șoferițe de toate vârstele. La ieșirea din oraș dau de același drum de țară de care aproape mi se făcuse dor. Trec printre lanuri, care de astă dată sunt secerate, lăsând loc miriștei prin care se zbenguie puținii greieri ce scăpaseră de lamele secerătorilor. Oricum, după spaima trasă, au prins din nou să cânte. Nu îmi dau seama dacă e un cântec de victorie asupra mașinilor, sau e un omagiu adus cerului că au scăpat cu viață. Oricum e plăcut în liniștea din jur să asculți cântec de greier.

Înaintez destul de greu sub soarele torid, apă am destulă, așa că toate condițiile pentru un solo sunt îndeplinite. Deci nu îmi rămâne decât să cânt, cu toate că acest lucru poate fi considerat ca o formă de concurență neloială față de sărmanii greieri. Ce să îi faci, am prioritate deoarece sunt musafir pe aceste meleaguri. Tot fredonând, nici nu bag de seamă că am intrat în Arcahueja, deci parcusem deja 10 km de la plecare, iar până la Valdelafuente mai am doar 1,5 km. Drumul urcă pe un deal și aproape de vârf continuă pe o curbă de nivel. La un moment dat fac un popas ca să mănânc o nectarină. Îmi șterg cu responsabilitate mustața și dau să plec, fără să bănuiesc că voi fi ținta unui atac terorist foarte bine concertat. Inevitabilul însă se produce. Mă apropiu de un roi de musculițe mici. Acestea sesizând oportunitatea unui desert neprevăzut, organizează o celulă de criză adhoc, stabilesc strategia atacului și dau semnalul de începere a operațiunii. La început se ridică toate în sus, apoi cad în picaj de tip kamikaze direct spre mustața mea. În ultimul moment sesizez iminenta catastrofă, iau șapca de pe cap și o pun pe față. Prin plasa montată pe partea superioară a șepcii observ cum primele batalioane de asalt lovesc plasa. Situația devine critică atât pentru mine cât și pentru musculițe. Iuțesc pasul și las în urmă roiul aflat într-o stare de derută totală.

La ora 12 mă sună Bogdan ca să mă anunțe că sunt pentru a doua oară bunic, am deci o nouă nepoțică, Noa Lucie Veronica, în vârstă de 24 minute. Parcă încep să privesc viața cu alți ochi.

Urmează o coborâre destul de abruptă și mă văd nevoit să traversez autostrada. Operația e simplă și fără riscuri. Un pod foarte interesant, metalic asigură trecerea. Urcarea pe pod se face prin serpentine, ca să poată urca și pelerinii pe bicicletă, iar coborârea se păstrează la

OK, sunt pe partea cealălaltă a autostrăzii

În zare catedrala din Leon

Punctul de informare turistică

În sfârșit apă

același nivel cu podul. Urmează un coborâș lin, în zare se văd turlele bisericilor din Puente Castro.

De fapt Puente Castro e o suburbie a orașului Leon. Practic orășelul e lipit de Leon, e un fel de Otopeni față de București. Străzile din Puente Castro sunt largi, străjuite de copaci pe ambele trotuare, căci aici putem vorbi de trotuare în toată accepțiunea cuvântului. Clădiri ciudate, viu colorate, un spital imens, multe terase, oameni mulți și grăbiți, cam asta e imaginea orașului la prima vedere.

Pășesc în sfârșit în oraș. Pe partea dreaptă îmi atrage atenția o clădire cu aspect de biserică, dar care se pare a avea o altă destinație. Într-adevăr, este un punct turistic de informare, cu predilecție pentru pelerini. Intru căci sunt cam derutat în ceea ce privește poziția geografică a albergue Santa Maria de Carbajal. Așa cum pare că îmi e soarta, înăuntru erau câțiva coreeni care foloseau în conversația lor numai limba coreeană. Ciudat nu? Un domn plin de o amabilitate debordantă, atunci când îmi vine rândul, până să îmi răspundă la scurta și concreta mea întrebare: unde e albergue Santa Maria de Carbajal, începe cu istoria orașului încă de la ”pașopt”. Nu că nu era interesant ce povestea, dar voiam să ajung cât mai repede la adăpost, ca să mă spăl, căci puteam umple un bazin olimpic cu transpirația care mă făcea incomod. OK, lecția de istorie se termină și aflu că respectivul adăpost este poziționat în interiorul părții medievale a orașului, aproape de catedrală. Primesc o hartă a zonei, mulțumesc și pornesc din nou la drum prin soarele dogoritor al amiezii. Din nou biserici cu deja tradiționalii chiriași pe turle, berzele. Setea pune din nou stăpânire pe truditul meu trup. La o intersecție a două străzi e un mic squar cu o fântână. Cred că am reușit performanța să beau 2 l de apă pe nerăsuflate. De fapt nu chiar pe nerăsuflate, dar așa vine vorba.

Orașul e mare, oamenii sunt mulți, dar ținta mea încă nu se întrezărește. Indicatoarele sunt clare, poate prea clare ca să nu îmi strecoare o umbră de îndoială. Nu puteam vedea orizontul, nu datorită blocurilor ci datorită faptului că vestitele ziduri ale orașului medieval de care îmi vorbise domnul de la biroul de informare turistică, timp de 30 min, nu se profilau încă. Nu îmi rămânea decât să dau frâu liber imaginației și să sper că după fiecare colț de stradă pe care o parcurg, vor apărea aceste majestuoase ziduri.

Cred că am mers mai mult de o oră și jumătate și zidurile incintei medievale nu apăreau. La un moment dat, ridic ochii și zăresc o poartă și un zid cu aspect medieval. Frumoasă descriere: ”cu aspect medieval”. E clar, nu sunt porțile Romei, sunt porțile cetății medievale ale Leonului. Trec plin de respect pe sub arcadă și intru parcă într-o altă lume. Străzi înguste, baruri terase și buticuri de tot felul. E o zonă în care spaniolii sunt o minoritate. În rest turiști și pelerini. E o forfotă ca pe Lipscani în vremurile în care puteai merge liniștit pe stradă, fără să existe posibilitatea de a te trezi cu o bucată de tencuială în cap, desprinsă de pe fațade ce pot fi folosite ca decor în filme cu orașe părăsite și bântuite de fantome. Terasele și buticurile sunt înțesate de oameni, asiaticii fiind într-o poporție covârșitoare. Cu harta în mână mă orientez greu, așa că apelez la memoria localnicilor. Răspunsurile fiind uneori contradictorii, fac rapid o statistică a lor și aleg răspunsul cu

Catedrala din Leon

Intrarea în albergue

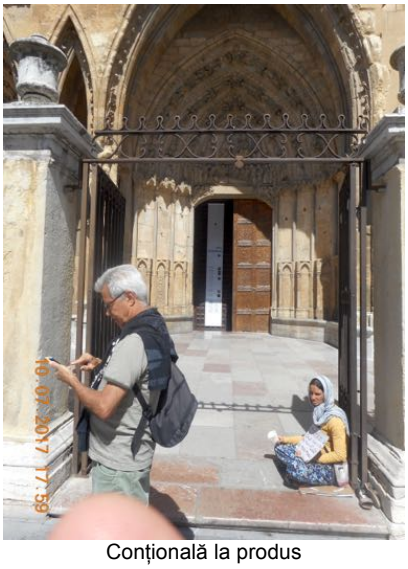
Conțională la produs

Intrarea în spitalul din Leon

ponderea cea mai mare. Mă ghidez după ea și realizez că mă învârt într-un cerc, nu vicios ci fizic. Într-un final îl întâlnesc pe unul din francezii ”gălăgioși” care tocmai ieșea dintr-un gang. Uluitor, gangul era calea de intrare în albergue Santa Maria de Carbajal. Fantastică coincidență.

E ora 12,30 și constat că un pat jos mă costă fabuloasa sumă de 6 €. Plătesc și mă îndrept spre patul atribuit. Adăpostul este al unei mănăstiri Benedictine de maici. Totul e curat, sobru și totuși primitor.

Îmi recuperez rucsacul, fac dușul ”cel de toate zilele”, îmi ung tălpile cu balsamul pelerinilor, și plec prin oraș. Vizitez biserica San Martin, biserică parohială, frumoasă, cu altare aurite, o biserică ”caldă” după percepția mea. Ajung în piața mare, în fața Muzeului Gaudi, Casa Botines, construită în 1893, edificiu pe care inițial credeam că e primăria. Urc pe strada ce duce la Catedrală. La o masă a unei terase îi întâlnesc pe francezii ”gălăgioși”, care îmi fac semne să mă așez cu ei la o bere. Cum însă îmi promisesem că nu mai beau bere, îi refuz politicos și mă apropiu de piața catedralei. E ora la care îmi beau paharul de tinto, așa că mă așez la o masă a unei terase chiar în imediata apropiere a catedralei. Mai e destul timp până la ora 16 când se deschide shopul catedralei. Îmi e o foame de aș mânca o ”oaie întreagă”, lucru imposibil de realizat din două motive: sunt vegetarian și sincer vorbind nici nu îmi place carnea de oaie. În schimb fac cunoștiință cu doi conaționali din Tulcea, veniți de două luni ”la produs”. Au un vad bun, ea la intrarea în catedrală iar soțul după colț, la intrarea în magazinul catedralei. Cumpăr suveniruri, vizitez catedrala, fac poze, și mă simt ca un adevărat turist între pereții impozanți ai edificiului. După sentimentul pe care mi-l trezește interiorul catedralei, fără teama de a greși, aș trece-o în categoria ”zonă de interes turistic”, nimic mai mult. E o biserică rece, austeră ce crează o graniță de netrecut dintre mine ca pelerin ca o persoană în căutarea spiritualității și menirea catedralei ca un purtător de spiritualitate. E impozantă, dar distantă, e un adevărat punct de atracție turistică, și nimic mai mult. Mă uit la vizitatori, toți, dar absolut toți fac poze, selfi-uri și atât, eu fiind unul dintre ei. Catedrala te ”strivește” sub autoritatea ei arhitectonică, dar nu te face să te simți parte din ea.

Bifez și acest punct și constat că paharul de vin a exacerbat starea de foame. Găsesc cu greutate un magazin alimentar, cumpăr un pachet de cipsuri, parcă astea ar potoli foamea și o plăcintă aproape imposibil de mâncat. Caut o bancă publică pentru a mă așeza în vederea savurării plăcintei, și norocos cum mă știu, beneficiez de o jumătate de loc de șezut la o margine de bancă. Restul de spațiu fiind ocupat de o persoană a cărei înălțime este comparabilă cu diametrul. OK, important e că nu stau în picioare. Îmi astâmpăr foamea mai mult psihic și mă îndrept către albergue, deoarece la ora 19 este slujbă.

Ajung la timp, slujba are loc în capela mănăstirii. La ora anunțată la avizierul adăpostului, o maică începe să cânte la orgă. La un moment dat intră 3 măicuțe, se pare că fac parte din conducerea mănăstirii, apoi intră 2 câte 2 maici, se închină în fața altarului și se așează pe băncile laterale. La sfârșit intră două surori, fac același ritual și se așează în bănci. Vine în față, se pare, maica stareță împreună cu o

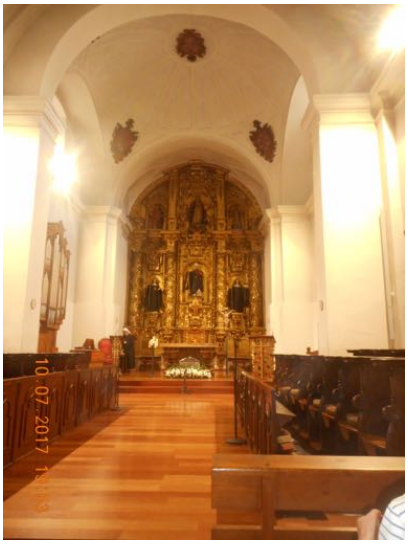

Capela Mănăstirii Santa Maria de Carbajal

Cina ”cea de toate zilele”

Toată lumea doarme, mai puțin pelerinii

Clipă de odihnă în compania unui localnic

soră ce asigură traducerea în engleză pentru cei din capelă. Așa aflu că azi se sărbătorește Sf. Benedict, protectorul Europei, cel puțin așa spune ea. Nu pot decât să o cred pe cuvânt. Slujba oficiată de maica stareță durează fix o jumătate de oră.

Traversez strada și mă așez la o masă la terasa de peste drum. Savurez cina vegetariană, un fel de lasania cu spanac și rondele de roșii aduse din Spania și coapte pe drum, beau paharul cu tinto și satisfăcut mă îndrept spre pat.

A fost o zi lungă dar plăcută, în care cred că am realizat faptul că în ciuda evidentului că suntem atât de diferiți, în esență suntem cu toții la fel. Am reușit să văd în fata care cerșea un om. Pentru prima dată nu am desconsiderat pe cei care cerșesc. M-am aplecat la ea și am stat de vorbă, am întrebat-o despre familia ei, despre problemele ei și pentru prima dată am descoperit în ea un interlocutor poate mai deschis decât mulți dintre noi. În momentul în care stabilești o punte de legătură de la egal la egal, observi cum toate barierile preconcepute dispar și în fața ta apare omul. E un lucru fantastic să ai o asemenea experiență. E fantastic să realizezi că atunci când privești sub masca sub care ne ascundem fiecare dintre noi, se găsește un om.

Stau întins în pat, lângă mine e un tânăr pe care îl bănuiesc ca făcând parte din ansamblul de sforăitori autorizați, dar sper să adorm înainte de a începe uvertura.

Noapte bună.

Ziua 22 => Leon – Villadangos del Paramo (11 iulie 2017)

Noapte liniștită, fără zgomote deranjante.

La ora 6,56 precis mă pun în mișcare și ajung la Villadangos pe la ora 12,10 tot precis.

E o dimineață răcoroasă. Am predat rucsacul și plec. Traseul trece pe lângă Catedrală. Conaționalii mei din Tulcea încă dorm, sau poate stabilesc targetul pe care trebuie să îl atingă azi. Oricum, nu sunt la post. Trec prin fața Casei Botines și remarc o persoană ce ședea nemișcată pe o bancă și citea ceva concentrat. Mă apropiu de bancă și spre surprinderea mea constat că e o sculptură înfățișând un om care citea ziarul. Fără să vreau să îi distrag atenția, mă așez lângă el pe bancă, îmi sprijin mâna pe umărul lui și rog un pelerin care tocmai trecea, să imortalizeze momentul. Încă nu s-a luminat de tot, așa că nu sunt convins că cel ”care ședea” pe bancă mi-a simțit prezența.

Leon este un oraș construit de romani în sec. I îHs, oraș care s-a dezvoltat enorm. Orașul este plasat în apropierea minelor de aur de la Las Medulos. Cu aceste informații ”descoperite” acum, citind o mică placă comemorativă plasată în parcul din fața Conventa de San Marcos, mă apropiu de ieșirea din oraș. Traseul trece pe lângă biserica San Isodoro și ajung în piața din fața Conventa de San Marcos, care este un palat imens, de o frumusețe arhitectonică ieșită

Între noi pelerinii există o comuniune

Bloc tip ”felie de tort”

Din nou pivnițe săpate în deal

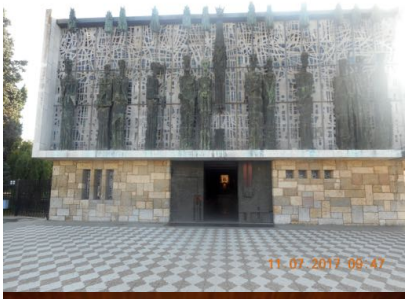

Biserica La Virgen del Camino

din comun, construit în 1514. Parțial castelul a fost transformat în hotel de lux. În fața castelului, pe treptele postamentului unei cruci, șade un alt pelerin a cărui privire este îndreptată spre cer. Bineînțeles că nu pierd ocazia de a mă poza cu misteriosul pelerin din bronz. Practic e greu de făcut o distincție dintre perimetrul orașului Leon și suburbia acestuia Trabajo del Camino. Practic acest orășel se întinde de o parte și alta a șoselei care îl străbate. Interesant este un bloc gen felie de tort, a cărui lățime este echivalentă cu lățimea a două camere. Merg pe trotuar și încerc să realizez cum arată un apartament în acest bloc. Mersul pe trotuarul relativ îngust nu este prea comfortabil. E obositor să mergi pe marginea unei șosele cu trafic mare, având un ”zgomot de fond” atât de intens. Trec peste calea ferată și traseul continuă să însoțească șoseaua.

La un moment dat, traseul părăsește șoseaua și începe să urce pe o stradă ce se deschide la dreapta. Ajung într-un cartier mărginaș al orașului, unde ce să vezi? Dau iar de deja cunoscutele ”pivnițe” săpate într-un deal. De data asta unele sunt îngrijite, transformate în adevărate case de vară, cu flori, lumină, aerisire, ”pridvor”, altele lăsate în paragină.

În sfârșit ies din Trabajo del Camino și un indicator mă anunță că mai am 4,1 km până la La Virgen del Camino, unde sper să găsesc ceva de mâncare.

Localitatea s-a născut și a crescut în jurul unui nucleu de origine religioasă. A existat un schit din secolul al XVI-lea, unde, în 1505 , Alvar Simón Fernández, pastor de la Velilla de la Reina, a văzut Fecioara (numele *Camino* este evident, fiind Camino de Santiago).

Așa că victorios intru în La Virgen del Camino. Lucrul care mă impresionează de la primul contact cu localitatea este bazilica cu același nume. O frumoasă și modernă construcție, ridicată în sec. XX pe un vechi sanctuar. Prima sa piatră a fost plasată în 1957, și se datorează părintelui Francisco Coello de Portugal, arhitect dominican.

Clădirea are o formă de cutie dreptunghiulară, cu o cruce mare de ciment care este totodată și clopotniță . Sculpturile și ușile de bronz ale lui Josep Maria Subirachs ies în evidență. Cel mai spectaculos este grupul sculptural al fațadei, referindu-se la imagini glorioase. În centru, sus, este reprezentată Fecioara Maria, în mijlocul apostolilor, întreg ansamblul fiind realizat în bronz. În total treisprezece statui, de șase metri înălțime fiecare.

Totul face parte dintr-o lucrare condusă de Pablo Díez.

Fecioara Calea a fost numită în 1914 patronă a Regiunii Leonese și este centrul pelerinajelor populare locale, în prezent în declin datorită căderii și îmbătrânirii demografice a orașului.

Frumosul altar principal a aparținut bisericii anterioare, din păcate distrusă. Aceasta datată de la începutul secolului al XVIII-lea. Fecioara, care prezidează grupul, provine dintr-o perioadă imprecisă, dar aproape de timpul apariției sanctuarului inițial.

Ies din localitate tot fără să mănânc, asta e, ce să fac? Sătucul se termină cu un delușor care a fost transformat tot în ”pivnițe”, mai puține

Salut camarade!

Sf. Iacob pe unde o fi luat-o?

Vechi și nou în același timp

Gata, voi mânca în sfârșit

Soare, soare, și un drum lung

și mai neîngrijite decât cele de la Trabajo del Camino. Fac cu mâna pelerinului perforat în tablă și amplasat pe marginea unui lăcușor din imediata apropiere a dealului cu ”pivnițele”. Nu sunt sigur că acesta răspunde cu ”Bon Camino”, dar asta are mai puțină importanță decât noua dilemă în care sunt prins.

Un indicator plantat chiar în capul potecii îmi atrage atenția. Sunt pus în situația de a alege între două posibilități: varianta ”înainte” și varianta ”la stânga”. Înainte e drumul francez, la stânga e varianta alternativă. Evident că decizia se previziona, ”înainte”, căci sunt pelerin pe Camino Francez. Decizia fiind luată aprioric, urmez indicatorul care mă conduce pe un drum de țară cu un pământr argilos, roșu, plin de bolovăniș, visul meu în ceea ce privește tipurile de drum favorite. Sub aceste auspicii intru în Valverde de la Virgen, o localitate cu cca. ”5” case și 2 baruri. Pe strada principală e plasată o biserică cu fațada veche alăturată unei clădiri noui și moderne. Asta apreciez la spanioli, păstrează fațadele bisericilor, pe alocuri le sprijină cu proptele și reconstruiesc din temelie biserica. E o formă de respect față de moștenirea lor culturală. Spre ieșirea din sătuc, în apropierea unui bloc, unde nu știu cine ar sta, e amplasată o căbănuță din lemn, cu cafea, juice și sandwich-uri. Pe lângă toate acestea sunt rezemate de clădire: bețe și rucsacuri, semn că e un loc apreciat de pelerinii care s-au sculat mai cu noaptea în cap decât mine. Într-adevăr, îmi potolesc foamea și setea, fac aprecieri mai puțin măgulitoare față de un grup de tineri coreeni, care fac notă discordantă cu noțiunea de pelerin, remarc asta fără să îi admonestez, nici măcar în gând. Apropo de admonestare, eu mi-am creat un principiu, de când sunt pe El Camino, principiu pe care dacă mai multă lume l-ar aplica, lumea ar fi mai bună. Am constatat, nu pot data cu precizie data când am realizat că nu există oameni răi. Pe El Camino am învățat că nimeni nu face un anumit lucru din răutate. Nu, nimeni nu îmi face un rău cu un anumit scop, din două motive: unul e că acel lucru e rău privit prin prisma ”credințelor” formate de mine în timp, pe de altă parte, acela pe care eu cred că îmi face un rău, nu poate face altceva în acel moment, poate mai târziu sau în altă viață se va ridica la nivelul la care să înțeleagă că prin ce face crează disarmonie. Concluzia, marca El Camino: ”*Nimeni nu face un rău, face doar ce poate în acel moment*”. Vă puteți da seama cum ar arăta lumea dacă ar aplica acest mod de a privi semenii noștrii?

Mănânc, privesc încă odată grupul de tineri coreeni cu îngăduință și nu reușesc să nu îmi pun întrebarea: oare cât le vor trebui unora din ei să nu se mai comporte cum se comportă, o viață, mai multe vieți? Oricum asta ține de economia evoluției lor spirituale individuale.

Localitatea e mică. La un moment dat trec pe lângă o măsuță pusă pe trotuar, și un bătrânel simpatic oferea fructe și biscuiți pelerinilor. Ca tacâmul să fie complet, pune ștampilă pe Credențial și notează naționalitatea pelerinului.

Poteca părătește șoseaua și o ”taie” direct pe câmp, după care se reunește cu șoseaua la intrarea în Villadangos del Paramo.

Puțini oameni pe stradă. Întreb o femeia unde este albergue Villadangos. Aceasta se oprește mirată nu atât de întrebarea mea, cât

Localnicii au grijă de pelerini

Am ajuns la albergue, acum relaxare

Din nou la drum, mai am 298 km de mers

de faptul că eram în dreptul lui și nu realizam asta. Ne dezmeticim amândoi din nedumerire, ea pleacă iar eu urc cele câteva trepte până la intrarea în albergue. Pe scări sunt întâmpinat de un câine frumos, care, ulterior, înțeleg că e și el pelerin. Plătesc cei 7 €, și primesc un pat, bineînțeles că tot jos. Albergue are un dormitor cu paturi suprapuse, unde costul e de 5 €, și niște separeuri cu 4 paturi suprapuse, un fel de ”lux”, unde prețul e 7 €. Aleg această opțiune sperând sa nu am colegi de separeu până la culcare.

Mă cazez, fac dușul de refacere, masez tălpile și ies pe terasa din fața adăpostului să scriu. Primesc contra 1 € un pahar plin de tinto, și aflu cu stupoare că aș putea primi o sticlă întreagă de tinto în schimbul a 3 €. Primesc o pătură destul de plinuță, așa că sunt asigurat pentru la noapte. Stau la masa de sub umbrarul din fața adăpostului și aștept ca două lucruri să se termine: paharul de vin și rufele pe care le-am pus la spălat. În sfârșit se termină rufele, le întind și ies prin oraș. E un fel de a spune oraș, e un cătun cu doar câteva case, o biserică de care am auzit că ar exista, dar pe care nu am reușit să o localizez geografic, trec pe lângă primărie și farmacie, singurile edificii mai răsărite și intru într-un restaurant să caut ceva de mâncare vegetarian. Primesc un răspuns care mă descumpănește: ”până la ora 19,30 nu avem bucătar”. Recunosc că nici nu ar avea ce face un bucătar într-un restaurant fără clienți, o o chestie de management a resurselor, așa că identific o brutărie de la care cumpăr 4 feli de cașcaval, o baghetă și 1 ardei, deci suficient pentru o cină. La albergue aș fi putut mânca o pizza, dar tocmai se terminase, așa că înapoi la cașcaval cu pâine și ardei.

În aceste condiții nu îmi rămâne decât să mă retrag în liniște, fără să creez panică, în separeul meu și să mă culc, deoarece mâine mă așteaptă un drum lung. Când intru în separeu, constat că nu mai sunt singur. Voi împărți separeul cu o familie, destul de prietenoasă.

Noapte bună.

Ziua 23 => Villadangos del Paramo - Astorga (12 iulie 2017)

Noapte liniștită sub pled. Deodată sună telefonul și o voce pe care o recunosc după prima silabă, mă întreabă dacă sunt pe drum. Șoc de ambele părți, ”sunt în pat” sună răspunsul meu instantaneu. Constat că familia cu care împărțisem separeul este deja plecată. Bine că mi-am făcut bagajul de cu seară, așa că sar în bocanci, sun la firma de transport și la ora 7,28 sunt pe drum. Se vede, sau mai bine zis, se simte că sunt odihnit.

Testez dacă Lucica e cu mine. Nu este, asta e dacă acum are două joburi: Noa și cu mine. Plec la drum și imortalizez locul în care am coborât sub 300 km până la Santiago. Mai am deci efectiv 298 km de mers, apoi bonusul până la Cap Finisterre și Muxia.

Dragi prieteni, dacă v-ați hotărât să mergeți pe El Camino, părerea mea este să mergeți singuri, nu în grup, asta numai în cazul în care doriți să faceți cunoștiință cu cel care încă de la naștere așteaptă, în interiorul vostru, și să îl descoperiți. În caz contrar vă veți acorda pe

Sunt din ce în ce mai mare în ochii mei

Biserica San Antonio de Padua

Podul de peste râul Rio Orbigo

frecvențele grupului și veți irosi o imensă oportunitate, aceea de a vă redescoperii. Am constatat că în 98 % din grupurile întâlnite se discuta despre politică, serviciu, sport sau orice alt subiect ce nu are absolut nicio legătură cu spiritualitatea. Vă spun asta cu autoritatea pe care mi-o dă trei săptămâni pe El Camino.

Deci mă aflu la 298 km de ținta principală a călătoriei. Cerul e senin, de un albastru comparabil cu cel de Voroneț. Pornesc la drum, trec pe lângă brutăria care a fost furnizorul principal al cinei mele de aseară și din nou constat că sunt în imediata apropiere de șoseaua care începe să se aglomereze. Pentru că drumul este monoton, mă trezesc că îmi vine în minte evoluția revelațiilor legate de galeriile săpate în dealuri de argilă, în diverse locuri, locuri imortalizate în zeci de poze, considerate de mine, la început drept așezăminte monahale rupestre, și sfârșind în final în nimic altceva decât pivnițe pentru păstrarea alimentelor și a vinului pe timpul verii. Aceștia nu puteau să le sape sub case deoarece solul era stâncos, așa că au sfredelit dealul cel mai apropiat. Privind această metamorfoză, banală în esență, nu pot să nu o asociez cu ceea ce noi parcurgem de cele mai multe ori în viață. De multe ori plecăm de la o credință (a nu se crede că mă refer la religie), plecăm deci de la o credință, un crez pe care îl cosiderăm ca fiind adevărul absolut, dar care de fapt e un adevăr pe care noi l-am decretat ”adevăr”, și blocăm orice legătură cu realitatea în care acest adevăr evoluează. După un timp, dat de evoluția contextului, constatăm că acest ”adevăr absolut”, nu e de fapt atât de absolut, și ce facem? Facem ce am făcut eu, schimbăm vechiul adevăr cu un alt adevăr, dar din păcate considerat tot de noi ca fiind absolut. El Camino este un loc ideal să ajungi la concluzia că nu există un ”adevăr absolut”, ne învață că totul e relativ, și că totul poate fi ”relativ” sau ”absolut” funcție de realitatea creată de fiecare dintre noi. Aici intervine arta evoluției, să reușim să ne creem realități, și nu ”adevăruri absolute”. Sunt deja de mai bine de două săptămâni pe El Camino și lucrul esențial pe care cred că l-am învățat este că noi suntem creatorii realității în care trăim. Așa cum de la ”așezări monahale rupestre” am ajuns la ”pivnițe pentru păstrarea alimentelor”, tot așa trebuie să parcurgem drumul de la statuarea unor ”adevăruri absolute” la crearea de realități din interiorul cărora să privim la ”adevăruri relative”, și să nu ne blocăm singuri evoluția. Pentru unii, El Camino poate declanșa schimbarea de paradigmă, o schimbare de optică evolutivă. Pentru alții e nevoie de apariția unui ”declic” , care să producă o modificare de gândire.

O altă revelație avută pe drum e cea legată de Lucica. Ceea ce eu simt în acest moment este faptul că ea a plecat voit, mă refer la voința subconștientului, ca să aibă timpul necesar ca să se întoarcă în corpul fetiței lui Bogdan, asta pentru că ea s-a născut cu aceeași problemă cu care s-a născut Bogdan. Prin această alegere, Lucica a dorit să ”experimenteze” emoțiile și stările prin care trecuse Bogdan, emoții și stări trăite din postura de copil. Uite, merg, și prin fața ochilor se perindă crâmpeie din viață, unele fericite, altele mai puțin fericite, dar cărora e nevoie să le dedici timp pentru analiză și concluzii. Uite de aceea eu mulțumesc ”Spiritului El Camino” că mi-a dat această posibilitate. E minunat ca încă din timpul vieții, să poți ”asista” ca spectator la părți din viața pe care ai trăit-o deja.

Poteca însoțește în continuare șoseaua și gândurile stau parcă la

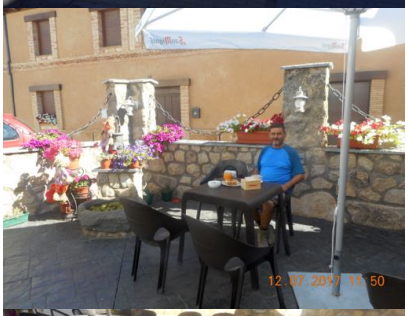

Un mic dejun reușit

Din nou la drum

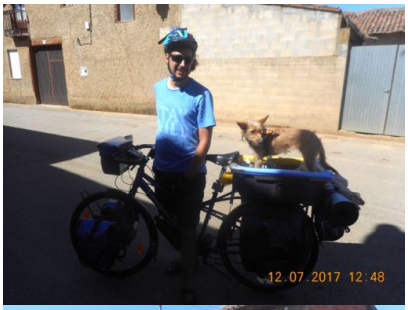

Grup de pelerini mai puțin obișnuit

coadă pentru a fi ”retrăite”. E o stare deosebit de plăcută să stai în ”lojă” și să privești obiectiv propriile trăiri. Ar trebui să ne facem periodic timp și să ne privim retrospectiv.

Dar până atunci mai fac un selfie bucurându-mă de cât am crescut, în ochii mei. Și așa se scurg cei aproximativ 5 km de la Villadangos del Paramo și până la San Martin del Camino. Trec podul peste Canal de la Mata și intru într-o mică pădurice, apoi poteca iese din nou în plin soare dogoritor, printre lanuri de cereale încă nesecerate. În zare se zăresc case, după harta mea și timpul scurs de la plecare, ar trebui să fie Hospital de Orbigo. Într-adevăr se vede podul de piatră de peste râul Rio Orbigo.Înainte de a trece faimosul pod, mă opresc să vizitez Biserica San Antonio de Padua construită în 1710, pe locul unei alte biserici ridicată în cinstea Sf. Catalina, și apoi ulterior dedicată Sf. Lazaro episcop de Milan. E o biserică frumoasă, nu prea mare, dar caldă. E o liniște ce fără să îți dai seama, creează armonie.

Trec podul medieval peste râul Orbigo și intru în oraș. În Evul Mediu a existat un mic sat în partea stângă a râului Órbigo, cu o biserică mică dedicată Fecioarei Maria, numită Puente de Órbigo. În secolul al XVI-lea, Spitalul Cavalerilor ordinului San Juan de Jerusalen a înființat un spital pentru pelerini pe partea dreaptă a râului, care a ajuns să fie numit Hospital de Órbigo.

Orașul a fost un loc de luptă în 456 între forțele loiale lui Theuderic I și Rechiar. Podul, a fost, de asemenea, important în timpul bătăliilor din timpul Reconquista din Spania, cu Almanzor, care trecea cel puțin o dată prin oraș. Mai aproape de epoca modernă din secolul al XIX-lea, locuitorii orașului au distrus podul istoric, pentru a încetini avansarea forțelor lui Napoleon în Spania. Ulterior podul a fost renovat, dându-se aerul medieval, avut înainte. Podul are 19 arcade fiind numit și El Passo Fjonroso. Pe malul stâng al podului era amenajat un loc pentru turniruri cavalerești. Localitatea e mică, dar pitorească. Pe strada principală se găsește Biserica San Juan Bautista, biserică ridicată de Ordinul Cavalerilor de San Juan de Jerusalen în sec. XVIII. Biserică frumoasă în interior, dar ”rece” din punctul meu de vedere. ”Răceala” poate proveni și de la energiile celor care a construit-o, nu la meserișii care au ridicat-o, ci de la cei care au decis să fie construită.

Drumul iese din orășel și iată-mă ”tovarăș” cu un lan de porumb. Este a doua dată de când mă aflu pe pământ spaniol când văd un lan de porumb. Drumul trece prin localitatea Villares de Orbigo, un sătuc mic, dar prietenos. Un bar cochet domină piața principală, asta dacă putem numi piață principală un loc infinit mai mic decât parcajul unui supermarket. Curat, numai pelerini și flori peste tot. Intru în barul plin de pelerini și comand clasicul sandwich cu cafea și juice. De fapt sandwich-ul era cu cașcaval, restul erau ”accesorii”.

Din nou la drum, din nou drumul meu ”preferat”, din nou un soare dogoritor, care asociat cu pământul de culoare roșie, te face să crezi că pășești prin iad. Urc din nou, apa e pe sfârșite și nu se întrezărește o posibilă soluție de a reîmprospăta provizia de apă.

Trec prin Santibanez de Valdeiglesia, o localitate la care am remarcat doar un teren de baschet în care un puștan bătea mingea singur.

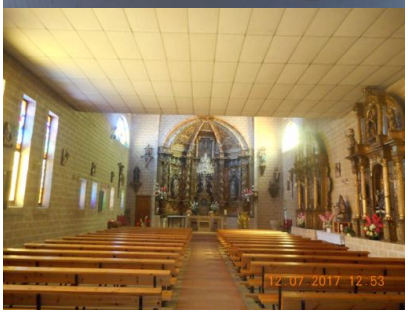

Biserica Santibanez de Valdeiglesia

Cruceiro de Santo Toribio

Toți pelerinii beau apă

Reîntâlnire pe podul de peste calea ferată

Bineînțeles și biserica te incita la o vizită, dar era închisă, în baza unei sieste obținută prin derogare. Un lucru mă bucură totuși, fântâna de la care îmi pot reînprospăta rezerva de apă și mai ales pot bea în voie.

De la Santibanez de Valdeiglesia la San Justo de la Vega mai am 8,1 km, așa prezice un panou cu informații pentru pelerini. Deci e o bucată de drum. La ieșirea din Santibanez de Valdeiglesia întâlnesc doi pelerini pe bicicletă. Până aici nimic deosebit, mulți pelerini pe două roți m-au depășit, însă de data asta e ciudat că pe portbagajul tânărului era prins un coș de plastic, în care ședea tolănit un cățel, în timp ce fata căra pe bicicletă restul bagajelor. Câinele nu era legat, pur și simplu privea cu multă curiozitate la ce se petrecea în jurul lui. Bineînțeles că fac poze cu mai puțin tradiționalul pelerin dotat cu patru picioare și îmi continui drumul care începe să urce. Pentru consecvență vizitez biserica din localitate în care mă simt ca un turist. Poteca merge acum paralel cu șoseaua, lucru care te scoate din starea de liniște pe care ți-o dă El Camino. Drumul urcă destul de brusc, la orizont se profilează munții.Trec pe lângă un staul de oi și urc, urc din greu. Pe partea stângă e un gard din sârmă ghimpată, cu plăcuțe din loc în loc: zonă militară NATO. De fapt nu îmi pot da seama ce antrenamente pot face pe o coastă de deal acoperită cu măslini, destul de rari ca să poată fi considerată o plantație. În sfârșit sunt în vârf, sunt la 925 m altitudine, pe o creastă dominată de o cruce din piatră enormă, Cruceiro de Santo Toribio. De la această înălțime se vede în zare Astorga cu turlele Catedralei. Te simți parcă ai fi la Rio de Janeiro lângă impozanta statuie a lui Christ the Redeemer, de unde poți vedea întregul oraș. O asemenea senzație ți-o crează și această cruce imensă.

Începe coborâșul, la fel de dificil ca și urcușul, coborâș ce mă aduce la intrarea în San Justo de la Vega. Trec pe lângă o gheretă cu suveniruri și cafea. Singurul lucru pe care îl accesez este ștampila pe Credențial, suvenirurile și cafeaua ne producând vre-o impresie deosebită. Statuia pelerinului care bea apă situată la intrarea în oraș, îmi aduce aminte că rezerva de apă e terminată. Așa că beau, umplu sticla și îmi continui drumul.

Am observat că întotdeauna, ultima porțiune de drum e cea mai grea. Chiar dacă mai ai 2 km de mers, aceștia par a fi de 6 km. E o percepție care face ca finalul unui drum de etapă să fie cel mai greu. La fel mi se pare și acum când mai am 3,2 km până la Astorga. Șoseaua trece prin mijlocul orașului, unde pe partea stângă se ridică impunătoare o biserică destul de modernă, dar din păcate, destul de închisă pentru un pelerin dornic să înțeleagă istoria unei părți a Spaniei. Și așa, ajung la un pod peste calea ferată. E o construcție din metal, cu serpentine la urcat și coborât, fiind accesibilă și celor pe două roți.

Gata pentru azi, în fața mea e poarta de intrare în Astorga. Drumul de acces urcă destul de în scurt, așa că mă văd nevoit să gâfâi, lucru care mă face să încetinesc atât pasul, cât și gândurile. Deodată urcușul se transformă într-un drum plan, după ce pătrunzi în zona medievală a orașului. Albergue Siervas de Maria este un adăpost municipal, așa că prețul pentru o noapte e de 5 €, deci cel standard. E ora 14,24 cam mult pentu o zi de mers continu. De bună seamă că

Albergue și parcul de lângă el

La terasă cu un grup de concetățeni

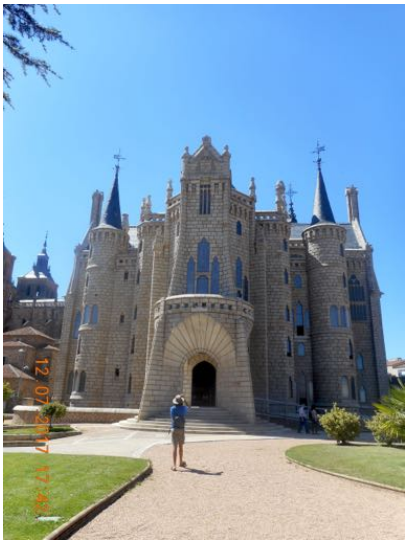

Palatul episcopal / Muzeul pelerinului

găsesc un pat jos cu toate că erau mulți pelerini ce stăteau la coadă ca să se înregistreze. Patul meu fiind rezervat din timp de Luci, mă aștepta, la fel cum mă aștepta și rucsacul. E interesant, pe El Camino nu se fură. Urmează ritualul obligatoriu: duș, spălare șosete și bluza, apoi unsul tălpilor.

Ies în oraș. Sunt multe de văzut. Imediat în stânga adăpostului e un parc ce se întinde până la zidul care delimitează zona medievală. În parcul ce se întinde până la zidurile fostului fort roman sunt numai flori, bănci și terase. Orașul a fost clădit pe amplasamentul unei cetăți romane, dezvoltându-se ulterior și în exteriorul ei. În centru se află edificiul Primăriei, clădire ce domină piața principală. Terase, baruri, buticuri întregesc peisajul unui adevărat oraș turistic. Și ca totul să semene cu un punct turistic important, din loc în loc, apar grupuri de japonezi având fiecare ghidul său care ține ca pe un stindard, o umbrelă cu insemnul grupului.

Trec pe lângă Plalatul Episcopal, transformat în Muzeul Pelerinilor. E de-a dreptul fantastic. O împletitură de gotic cu stilul incomfundabil maur. Deocamdată fac un scurt inventar asupra ce am de văzut. Emit un plan de vizitare și încep, cum era și firesc, cu fostul Palat Episcopal, în prezent Muzeul Pelerinului. Fantastic pe de o parte, pe de alta o sfidare la modestia pe care clericul ar fi trebuit să o manifeste în vremelnica lor trecere prin viață. Nu e de mirare că și în biserica ortodoxă grandomania și apetitul pentru lux face ca să apună preceptele biblice care invită, inclusiv pe mai marii bisericilor la modestie și cumpătare. Vizitez cele 2 niveluri și catacombele. Palatul e înconjurat de un canal, care se pare că inițial era umplut cu apă, un fel de canal de apărare, acum fiind pavat cu cuburi de piatră. Totul arată bogăția de care se bucurau capii religioși ai vremii.

Mă îndrept către un supermarket să îmi cumpăr niște biscuiți căci mă cam încearcă foamea. Și ce să vezi? La intrarea în magazin dau de o altă conațională, ce se afla în plină activitate productivă. Ca să vezi, minoritatea noastră înlocuitoare are un bogat apetit pentru turism intra comunitar.

În minte îmi reapare testul legat de faptul dacă Lucica la plecare era cu mine, ca în alte dăți. Nu pot face legătura dintre achiziționarea biscuiților și testul de dimineață. La plecare, Lucica nu era cu mine și a apărut în timpul în care îmi luam micul dejun la Villares de Orbigo și m-a însoțit până la cca. 4 km de Astorga. Pot spune că am mers mai ușor pe porțiunea pe care Lucica a fost cu mine. Poate cititorii, sigur unii dintre ei, cred că am înebunit, dar eu simt când Lucica e cu mine și când nu e. Până să se nască Noa, era cu mine de la plecare și până ajungeam la destinație, acum mă însoțește pe porțiuni, funcție de programul lui Noa, dar sigur e cu mine pe zonele de traseu mai dificile.

Înarmat cu o pungă de biscuiți, mă îndrept către catedrală. Catedrala e impunătoare, dar nu se poate compara cu cea din Burgos sau Leon. Este bogat ornamentată în interior, dar parcă îi lipsește ceva, o senzație de rece te întâmpină, e ceva ce îți crează o stare de reținere, ceva ce crează între tine și ea, un ecran despărțitor. Normal, toți cei care scriu despre biserici, se rezumă la arhitectonica și istoria lor, puțini însă sunt preocupați de emoția pe care o generează edificiul de

Interior din Palatul Episcopal

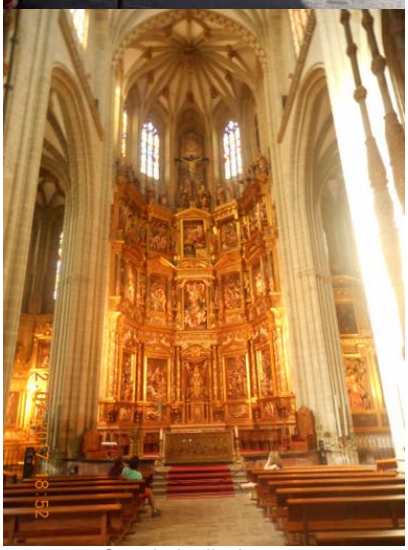

Catedrala din Astorga

Cina și la culcare

cult asupra ta atunci când te așezi pe o bancă și încerci să intri în comuniune cu energia ei. E de fapt o recomandare pe care o fac tuturor celor care intră într-o biserică: zăboviți câteva clipe și încercați să îi simțiți pulsul, iar dacă îl veți percepe, între voi și acei pereți, la prima vedere reci, se va stabili o armonie pe care nu o bănuiți atunci când îi treceți pragul. Aceast lucru e unul din micile miracole pe care El Camino mi le-a dăruit și pentru care îi mulțumesc. Și biserica e o ființă, chiar dacă nu poate să comunice în nicio limbă pământească, dar poate comunica cu noi prin energia ei. Aveți răbdare și ascultați-o, merită osteneala. Hai să ne dezbrăcăm de haina de turist atunci când intrăm într-un edificiu, că e biserică, muzeu sau un teatru, și până începe reprezentația, ascultați poveștile pe care ni le spune, căci vom descoperii lucruri nebănuite.

E timpul să sevesc cina, căci vreau să particip la Misa care se ține la biserica de lângă adăpost și care începe la ora 20,30. Așa că mă așed la o masă pe terasa din piața mare. Greșeală fatală, deoarece aplicând principiul că de la masă trebuie să te scoli flămând pentru a îți menține silueta, mi-au servit o salată în valoare de 6 €, constând din: 3 foi de salată, 2 rondele de roșie și puțină ceapă. Așa stând lucrurile mă întorc la magazinul de la care cumpărasem biscuiții. Concetățeana mea era tot la locul de muncă. O cheamă Larisa, are 20 de ani, și e mama unei fetițe. Larisa este analfabetă, locuiește în Constanța și e cu familia la ”întins mâna” în Spania, nu la cules căpșuni, căci asta e o muncă dezonorantă pentru neamul Larisei. Renunț la alți biscuiți și mă așed la o masă la terasa din fața magazinului. Cum toți care treceau pe lângă ea o priveau cu o scârbă nedesimulată, o invit la masă și îi ofer un juice. Am simțit că chiar dacă cerșea și era desculță, merită ca om, să stea la o masă pe o terasă ca ceilalți. Și acum sunt convins că am făcut un gest de respect față de Creația Divină. Așa am simțit eu în acele momente. Nu trec 10 min., și apare un tip, cam obraznic, care susține că e rudă cu Larisa. Văd pe fața ei o ușoară urmă de rușine. Se așează la masă fără să îl invit, mă simt în consecință și îi ofer și lui un juice. Fiecare juice este însoțit de un mic sandwich. După încă 10 min, apare soțul Larisei, căruia îi ofer deja tradiționalul juice cu sandwich. Parcă se dăduse convocarea generală, mai apare o cumnată, care intră și ea în porție. Fac o poză de grup, incluzând și ultima venită. La un moment dat, această ultimă venită mă roagă să îi cumpăr o cutie de lapte pentru fetița ei. Mă ”înduioșez” și îi spun să meargă să cumpere și eu voi plăti. La casă apare pe lângă lapte, pampersi și etc. etc. Așa că țiganul e tot țigan și când cerșește în Spania. Plătesc și le urez ”succes în muncă” și plec căci la ora 20,30 este slujbă în biserica Sant Francisco de Asisi. Evident că datorită actelor de caritate întârziu. Ajung tocmai când se miruiau pelerinii. Mă așed la rând și primesc și eu mirul, așa că mă duc liniștit la culcare. Nu îmi pare rău de investiția făcută în acei tineri, poate în sinea lor consideră că au fraierit pe unul, dar pentru mine a fost o bucurie să îi pot aduce la același nivel cu ceilalți și să fie serviți de un chelner. A fost și asta o experiență. E drept că nu același lucru a simțit și chelnerul, care scrâșnind din dinți venea cu juice-ul la fiecare nouă comandă a mea.

Am convingerea că noaptea va fi liniștită, chiar și fără ”mánta”.

Noapte bună.

Totul doarme

Un ”ante” mic dejun

Imaginația nu are limită

Am crescut în propii ochi

Și acum micul dejun real

Ziua 24 => Astorga – Rabanal del Camino (13 iulie 2017)

Noapte de coșmar. Cred că am dormit vreo 4 ore și nu știu de ce. Mă scol singur și la ora 6,20 ridic ancora. Străzile sunt pustii. Mă opresc la o terasă. O barmaniță somnoroasă îmi comunică pe un ton ce îți trezește milă, că nu are decât croissante. Bune și alea, decât nimic. Înfulec unul, de savurare nu poate fi vorba, căci par a fi făcute în secolul trecut. Beau cafeaua și pornesc la drum. Palatul Episcopal și Catedrala dorm. De fapt tot orașul doarme, doar cei de la salubrizare și pelerinii mai animează străzile ce duc către Catedrală, căci pe acolo e traseul. Trec pe lângă Convento San Francisco de Asis și intru pe o potecă ce merge paralel cu șoseaua. Trec de capela Ecce Homo (nostim nume) și la un moment dat poteca părăsește șoseaua, după care se reîntoarce cuminte alături de șosea.

Mergând mă tot gândesc la pățania cu țiganii, a se observa că după evenimentele de ieri, nu mai sunt conaționali ci sunt veritabili țigani. Privesc problema din două unghiuri diferite. Al meu, din care constat o bucurie că am putut trata niște cerșetori ca pe oamenii obișnuiți, punându-l la masă pe o terasă, în rând cu ceilalți clienți, în centrul orașului. Pe de altă parte stau și mă întreb, oare ce o fi gândit ei despre mine atunci când au încărcat banda de la casă cu lucruri despre care nu promisesem că le plătesc. Au pus și chiar lame de ras, bine că nu puseseră și prezervative. Concluzia mea este: am fost fericit că am putut, cel puțin pentru câteva clipe, să ridic la nivel uman oameni pe care societatea îi marginalizează. E mai puțin important pentru mine acum să știu cauzele pentru care sunt marginalizați, ci mai important este că au simțit, poate, ce înseamnă să fi egal cu ceilalți. Motivul marginalizării e simplu: puturoșenie și incultură. Apropo, Larisa e analfabetă. Deci nu contează că am cheltuit bani, important e faptul că chelnerul a fost nevoit să îi trateze de la egal la egal cu ceilalți clienți. Nu puteam să nu remarc că în atitudinea chelnerului se putea citi disprețul față de ei. Am cheltuit niște bani neplanificați, dar a meritat numai pentru privirea acelei țigăncușe care desculță, cu 10 min înainte cerșea și acum ședea la o masă pe terasă și un chelner o servea. De fapt această privire a făcut toți banii. Larisa a fost singura care s-a bucurat, restul grupului se bucurau și ei că au găsit un prost pe care să îl fraierească. Păcat de Larisa că nu va putea să se desprindă din anturajul în care trăiește.

Drumul e monoton și cu acest talmeș-balmeș în capul meu, ajung la Murias de Rechivaldo. Am parcurs deja cam 5 km, ar fi cazul sa suplinesc croissant-ul de azi dimineață cu ceva mai consistent. Nu mă opresc deoarece toate barurile sunt închise.

Senin, soare și monotonie, asta e peisajul zilei până în acest moment. O licărire de speranță, un fel de licurici apărut la capătul tunelului este profilarea la orizont a sătucului Santa Catalina de Somoza. Sătucul, e de fapt un cătun cu o biserică și cele 5 case aferente. Sunt destul de obosit după urcușul din ultima parte a drumului. Sunt la 950 m altitudine și cu o foame de lup. Singurul bar al sătucului e înțesat de pelerini. De fapt e singurul loc din cei 10 km de la plecare, unde poți mânca ceva. Așa că, sandwich vegetarian fără tun, cafea și juice. Găsesc cu greu un loc afară pe terasă. Cel puțin sub umbrelă nu

Totul e sub control, inclusiv dimensiunea

Rabanal del Camino un micro sătuc

Albergue unde nu am fost primit

… și albergue unde am fost primit

dogorește soarele, mănânc în liniște, salut pe cei doi francezi ”gălăgioși”, care acum ”sorbeau” o bere fiecare. Îmi termin masa și plec. Merg cam 200 m și constat că am plecat fără bețe, așa că dau în ”marșarier”, le recuperez și reiau traseul.

Din nou merg pe lângă șosea, o șosea pustie, și în acorduri de cântece pionerești intru în El Ganso, fericire, mai am 6,9 km până la Rabanal de Camino. El Ganso e de fapt o colecție de case în ruină. Multe din ele stau să cadă, dar … au o biserică bunicică și cu o cișmea strategic plasată lângă intrare. Moment ideal pentru a reîntregi rezerva federală de apă. Fac câteva poze, mai mult să îmi trag sufletul, și o iau din nou din loc. Mersul pe lângă șosea e obositor, chiar dacă nu circulă mașini. Începe urcușul, un urcuș destul de sever.

Practic nici nu am băgat de seamă când am ajuns Rabanal del Camino, chiar dacă urcușul a fost greu. Sunt la o altitudine de 1150 m, și cătunul are doar 18 case, și astea răsfirate de-a lungul străzii principale. Un câine, pe post de vameș cred, stă tolănit chiar în mijlocul drumului. Două femei se ceartă, având o distanță de cel puțin 50 m între ele. Se pare că fiind obișnuit cu asemenea episoade, câinele nici nu se sinchisește. Cam asta e atmosfera în momentul pătrunderii mele pe strada principală.

E ora 11,20 și mă opresc în fața unui albergue pe care îl alesesem la plecarea din Astorga. Adăpostul deschide la ora 13, așa că am de așteptat. La un moment dat se deschide poarta și iese un domn mai în vârstă cu aliură de diacon. Îl întreb dacă bagajul meu a ajuns. Răspunsul a fost unul neprevizibil pentru mine. Aflu că ei nu primesc transport și că ar fi indicat să îl caut la albergue El Pilar, undeva mai jos, iar printre dinți îmi transmite un mesaj destul de edificator: ”noi nu primim decât pelerini cu rucsacul în spate”.

Trec din nou pe lângă femeile care între timp schimbaseră tonul ”convorbirii”, trec și de câinele care mă ignoră și poposesc în fața albergue El Pilar. Are aspectul unui han bântuit de haiduci, cu hangițe drăgălașe, și intru voios. Stupoare, nici picior de haiduc și nici hangițe drăgălașe. Sunt întâmpinat de un bătrân cu multă barbă albă, care în schimbul a 5 €, îmi oferă un pat jos, precum și rucsacul meu.

Imaginea de han rămâne și în curtea interioară, dormitorul e curat și nu sunt paturi suprapuse. Acum sunt singurul care domnește peste întreg dormitorul. Dar până la stingere mai e timp. La ora 17,30 m-am programat la masaj, masaj obișnuit, nu erotic. La ora 19 e Misa pentru pelerini la biserica din deal și apoi masa la albergue și bineînțeles culcarea. Program încărcat.

La ora 17,30 mă prezint la masaj. Cea care prestează e una dintre ”hangițe”. Mă desbrac până la brâu și mă întind pe o masă de masaj. Deodată două mâini zdravene încep să frământe mușchii de la ceafă și omoplați. Meserie, cu greu îmi înăbușesc un gemăt de durere. Distracția durează 20 min, minute care parcă se transformaseră în ore. Deci un masaj specific pentru cei ce poartă rucsacuri pe spate. Un masaj special pentru pelerini. Ca preț, fiecare a dat cât a vrut. Se termină masajul, mă îmbrac și în compesare îi propun o ședință de ”lungire de picioare”. Oferta e primită aproape cu urale. O așez pe

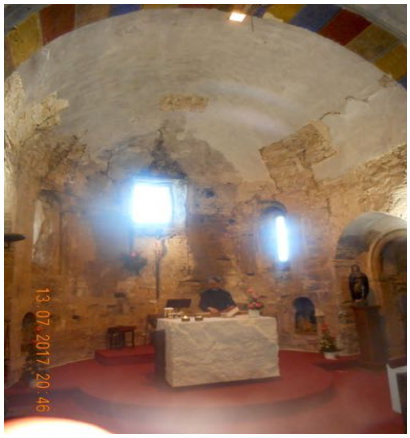

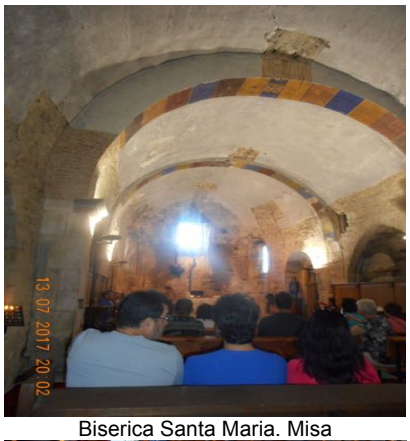

Biserica Santa Maria. Misa

O cină minunată

… și un pelerin fericit

scaun și constat că are piciorul drept mai scurt cu 3 cm față de celălalt. Aduc ambele picioare la același nivel și dau să ies. La ușă fiind mă întreabă dacă nu vreau să testez și alte persoane din personal. Am acceptat și așa am devenit ”lungitorul de picioare” de pe El Camino. Interesant e un lucru, mă refer acum doar la cei întâlniți pe El Camino, unii cred și acceptă această manevră, alții o consideră ceva de genul hocus-pocus, cu toate că de fiecare dată am explicat cum funcționează. Vorba mea: *fiecare atât poate acum, mâine va putea cu siguranță mai mult.*

Acum e rândul părții religioase din program. Mă îndrept spre biserică, se pare că sunt singurul participant, cel puțin așa apare la prima vedere.
Biserica e veche, parțial renovată. Cea mai veche mențiune a acestui templu datează din 1287, când Sancho al IV-lea ia acordat episcopului Astorga un grup de biserici, printre care și acesta. Este o construcție foarte modificată de trecerea timpului, în care zidăria de ardezie și gresie este amestecată cu zidăria și pânzele sillarejo. Are un singur naos, cu o absidă semicirculară, precedată de un presbiteriu mare, o sacristie atașată la partea de sud și o clopotniță la extremitate. Singura parte conservată a vechii biserici romane este zona altarului. Afară, absida are două coloane plasate la unghiuri. O portiță se deschide în fiecare parte a naosului. În anul 2000, comunitatea a îndepărtat tencuiala interioară. După înlăturarea altarelor baroce, au apărut vestigiile arcadei primitive. Este, în fiecare parte a bisericii, o serie de patru arcade semicirculare, ușor îndoite. Arcurile centrale sunt susținute în coloane spate-spate, acoperite cu capitele de decor simbolizând plante, puțin adânci.Toate aceste elemente indică că acest templu ar corespunde unei faze avansate a stilului roman, situat în jurul ultimilor ani ai secolului al XII-lea sau primii din următorii.
Slujba e ținută de un călugăr și oficiată în spaniolă și engleză. Ce este ca o noutate, nu a băut vinul singur, ci a înmuiat rondeaua de împărtășanie în vin și a dat fiecăruia în gură, așa că am băut și noi vin sfințit. La Misa, biserica a fost plină de pelerini.

După slujbă m-am întors la albergue. Mi-am mâncat salata pregătită pentru mine la prânz și nemâncată din motive necunoscute, am mai lungit trei picioare din partea personalului și astfel mi-am câștigat, prin muncă cinstită, un pahar de juice. Salata a fost super, așa că satisfăcut din toate punctele de vedere, inclusiv profesional, mă duc să mă culc. Intru în dormitor și întâlnesc pe cei doi francezi ”gălăgioși”, îi salut și trag pledul peste cap, ca măsură de prevenție împotriva unei posibile conversații dintre cei doi, peste numărul de decibeli suportabil.

De fapt cred că e măsură inutilă, căci așa cum sunt de obosit nu există nicio șansă să particip la ”concert”, chiar dacă e o reprezentație fără bani.

Acum mi-am amintit de ce nu am mâncat salata la prânz, avea tun. Se pare că au luat-o, au curățat tunul și mi-au reservit-o. Important e că a fost super. Super puțin spus, a fost delicioasă.

Noapte bună.

Ziua 25 => Rabanal del Camino - Molinaseca (14 iulie 2017)

Înainte de plecare o cafea e obligatorie

Soarele e și el gata de a răsări

La început drumul e ”onorabil”

In memoriam

Foncebadon, un cătun fantomă

După masajul de ieri, am dormit ca un vizigot proaspăt întors de pe câmpul de bătălie. A fost o noapte liniștită. Liniște totală, la un moment dat aud păsărerele cum cântă, mă uit la ceas, e ora 6,02 așa da precizie. Mă scol voios, mănânc un sandwich făcut ca pentru cel ce a lungit picioarele personalului ieri, mă lupt cu sandwich-ul și în 20 min. îl dovedesc. La ora 7,02 precis, părăsesc ”hanul cel fără haiduci și hangițe drăgălașe”. Nu erau drăgălașe, dar ospitaliere au fost, așa că tot e un câștig.

Trec pe lângă bisericuța unde se oficiase aseară slujba, trec și pe lângă albergue ce primește numai pelerini cu rucsacul în spate și mă angajez pe un drum ce începe să urce. Doar câțiva pelerini se văd în fața mea, dovadă că am cam lenevit-o și în dimineața asta. E și normal, deoarece cei doi francezi ”gălăgioși” au dormit, sau au vorbit în șoaptă.

Poteca se desprinde de șosea și începe să urce printr-o pădurice. Cam prea devreme pentru urcuș. La un moment dat trec pe lângă o placă comemorativă. ”*Aici și-a pierdut viața pe 21 mai 2008, Uberlinda Cortes, în vârstă de 63 de ani, pentru a doua oară pe El Camino*”. Poate am mai spus-o, doresc prin aceste mențiuni să aduc un omagiu celor pentru care El Camino a fost ultimul lor drum, celor care au iubit El Camino.

Poteca devine din ce în ce mai neprietenoasă, urc și pe măsură ce urc, drumul devine din ce în ce mai greu. Dar dacă aveam și rucsacul? Atunci distracție. Noroc că Lucica e acum cu mine și parcă mă împinge de la spate.

Trec de primul munte și încep urcușul spre 1400 m, ținta fiind Foncebadon. Localitatea e de fapt formată din 4 case în care se găsesc 2 baruri. Cam asta e tot. Ba nu, mai sunt și ruinele a vre-o 5 case, ruine ce stau să cadă. Intru în primul bar. Proprietarul e un tânăr pletos, având ceva din cultura tibetană. Decorațiunile interioare, muzica ambientală, însuși vestimentația omului, te duce cu gândul la India hinduistă. Oricum e plăcut înăuntru iar cafeaua e ieftină, așa că beneficiez de opotunitate. Se pare că nu prea are căutare, deoarece doar eu i-am trecut pragul, ceilalți au pus capul în piept și au mers la celălalt bar. Important e că eu mă simt bine aici. Îmi beau în tihnă cafeaua și o iau din loc. Trec pe lângă case în paragină și constat că au, sau mai bine zis, au avut și o biserică.

Dacă până aici drumul era, hai să zicem, oarecum asfaltat, de aici începe o adevărată ”potecă de munte”. E drept că înainte de a intra în Foncebadon, pe partea dreaptă, pe o pajiște largă pășteau vaci și se vedea un aerodrom privat pentru avioane ușoare, deci lux în vârf de munte.

Trec de vârf și simt că parcă sunt în imponderabilitate, parcă plutesc. E atâta liniște și chiar parcă și păsărelele au tăcut, din respect față de liniștea de afară și din mine. Starea de beatitudine e întreruptă brusc, brutal, de un bolovan care nu a avut prezența de spirit să se dea la o parte din calea mea. Ignor incidentul și mă întorc la liniștea în care mă

Urcuș, urcuș, urcuș

Alto Altar Mayor

Ceasul solar

”frăție” cu localnici binevoitori

instalasem comfortabil până în momentul în care bolovanul m-a readus la realitate. E clar, cântecul păsărelelor fusese înlocuit de ceva ce venea din mine, dar care nu era cântec, era o liniște generată de sentimentul de libertate. Am realizat faptul că prezența mea pe El Camino este o ”creație” a mea, o realitate pe care eu mi-am creat-o, și de fapt așa și este. Mulți mi-au spus că la vârsta mea, ar trebui să fiu mai înțelept. Și de fapt așa și sunt, altfel nu aș fi plecat pe El Camino.

Depășesc sau mă depășesc grupuri gălăgioase de tineri, și nu înțeleg ce caută ei pe El Camino, deoarece discuțiile lor puteau să le poarte tot atât de bine și în discoteci, fără să mai care rucsacuri. Dar asta e problema lor.

În vârful muntelui se ridică o imensă cruce, lângă care îmi imortalizez prezența. Alto Altar Mayor, numită și Crucea de Fier, este o cruce imensă, cu înălțimea de 7 m, așezată pe un piedestal conic cu un diametru de 30 m., ce mărginește o mică capelă, capela Santiago, ferecată, deci vizitabilă doar printre zăbrele. În fața capelei este montat un ceas analematic din piatră. E de fapt un fel de ceas solar. Mă apropiu, și curios mă documentez. Citez: ”Ceasul este de obicei conceput pe o suprafață orizontală pe care e inscripționată scala de timp, localizată pe perimetrul unei elipse. Acest ceas, proiectat pentru prima dată în secolul al XVII-lea, este diferit de cel obișnuit, care nu utilizează proiecția gnomonică (sincer să fiu, nu știu ce e asta). Formatul acestor ceasuri se bazează pe proiecția ortogonală a cercurilor de sfera cerească. Ele au ca și caracteristică faptul că gnomonul vertical trebuie să se adapteze la data citirii. Analema desemnată de acest ceas este o sursă de confuzie astăzi cu analema cerească și cu siguranță probabilistică. Acest tip de ceas are mai multe utilizări, dincolo de măsurarea timpului, fiind și un instrument capabil de a oferi îndrumare”. Ei da, explicație la mintea oricărui pelerin cu liceul terminat.

Continui să citez: ”Odată cu apariția unor studii în cartografie și îmbunătățirea studiului geometric al proiecțiilor cartografice, el oferă idei noi gnomonicii. În 1640 un fost geometru francez Vaulezard a publicat un articol legat de un ceas cu duratele de timp indicate în cercuri și elipse, introducând astfel teoria gnomonică. De fapt cel mai vechi ceas analematic se găsește într-o biserică din Brou Bourg-en-Bresse lângă Lyon. După inventarea acestor ceasuri, acestea au fost transformate în piese de precizie. Dezvoltarea teoretică a unor astfel de ceasuri a creat o familie numită ceasuri proiectiv solare, spre deosebire de ceasurile care folosesc variantele azimutale, așa cum este cazul Lambert. Aceste evoluții în știința măsurării timpului au fost făcute de Samuel Foster (horologiografia eliptică sau azimutală) și de Joseph Lalande.” Nu e așa că acum știind toate aceste lucruri, privim viața cu totul și cu totul cu alți ochi? De fapt eu cred că nu e rău să inseriezi asemenea informații într-un jurnal, chiar dacă e un jurnal de călătorie.

Mulțumit de faptul că am avut deosebita oportunitate de a îmi îmbogăți bagajul meu de cunoștințe generale, încep să cobor. La început drumul merge alături de șosea, apoi intră într-o pădure. Cărarea se îngustează și devine precis așa cum îmi place mie, numai bolovani și praf. Noroc că am bocancii de o culoare aproximativă cu culoarea

Manjarín

După un urcuș, un popas e binevenit

Coborâș destul de greu

Și totuși sunt case

prafului, așa că mă simt perfect camuflat. Deodată intru într-un luminiș. Perfect în mijlocul potecii stătea o femeia cu un cărucior cu fructe, apă, cafea juice. Totul era gratis, dar dacă voiai să donezi ceva, erai bine primit. Știindu-mă un tip bine crescut, cer permisiunea de a face o poză cu cea care se îngrijea de pelerini, primesc fără ezitare permisiunea, rog pe un pelerin ce tocmai trecea, să facă poza, mulțumesc și plec. Un lucru mi se pare interesant. Sunt oameni simpli care îți oferă ajutor pe drum, ca de exemplu femeia asta, și nu cer bani, dacă vrei dai, dacă nu, nu dai, iar dacă dai nu contează cât pui în coșuleț. E o cu totul și cu totul o altă mentalitate decât la noi. Am mai observat diferența dintre catalani și castilieni. Primi sunt mai reci, mai distanți și ce e mai supărător, nu prea văd cu ochi buni pe pelerini, cu toate că aceștia lasă mulți bani în țara lor. Castilienii sunt mai deschiși, mai amabili și îi simți mai lângă tine.

Drumul se unește cu șoseaua și coboară ușor și din nou urc. Las pe dreapta ruinele Ermitei La Cruz de Ferro și dintr-odată în față, pe șosea, apar ruine de case, un cimitir părăsit pe partea stângă și o colibă, nici nu știu cum să o definesc, o coșmelie, un fel de baracă cu multe steaguri și tot felul de indicatoare. La început am fost tentat să cred că în fața mea era o șatră a conaționalilor. Mă apropiu și realizez că e un refugiu, realizez că am ajuns la Manjarin.

Deși există vestigii de operațiuni miniere în zonă, posibil din epoca romană, originea Manjarín pare a fi legată de repopularea efectuată de contele Gatón în secolul al XV-lea, dar prima dată documentată este de la 1180.

Istoria și dezvoltarea lui Manjarín au mers în mână cu Camino de Santiago și deja în sec. XI avea un albergue pentru pelerini construit de Gaucelmo, același pustnic care a construit spitalul și biserica din Foncebadón. La mijlocul secolului XX, între 1964 și 1993, Manjarín era complet nelocuit.

Deci mă aflu în fața refugiului Los Templarios, condus de Tomás Martínez, la început un spital destinat pelerinilor. De fapt e cam impropiu spus spital, unde te aștepți la secții de interne și ginecologie, etc., nu, e un loc în care se acorda primul ajutor pelerinilor în suferință. Thomas, un fost pelerin, în timpul unui sejur în Ponferrada simte chemarea Templierilor și se dedică acestei misiuni. După ce a părăsit locul de muncă și viața personală, s-a ”înrolat”, așa cum au făcut în urmă cu secole membrii Ordinului Templierilor, în misiunea utilă de a păzi lungul pelerinaj spre Santiago.

Astfel, Thomas reabilitează o școală veche și în 1993, deschide, într-un decor medieval, o pensiune, unde pelerinii vor găsi adăpost, dar fără un confort de lux, adică fără băi sau dușuri, doar un loc plin de energie, un loc unde pelerinii se pot relaxa și ruga.

De-a lungul anilor, Thomas a devenit cunoscut prin obiceiul său de a suna un clopot, îmbrăcat în tunică albă și cruce roșie, lucrul acesta l-am auzit de la pelerinii care mai trecuseră pe aici, și care aveau numai cuvinte laudative referitoare la acest ”personaj” îmbrăcat în uniforma Templierilor. De fapt acest refugiu este singurul loc care amintește de vechiul sătuc Manjarin. După ruinele și cimitirul părăsit, cu cele 5 – 6

Coborâre destul de anevoioasă

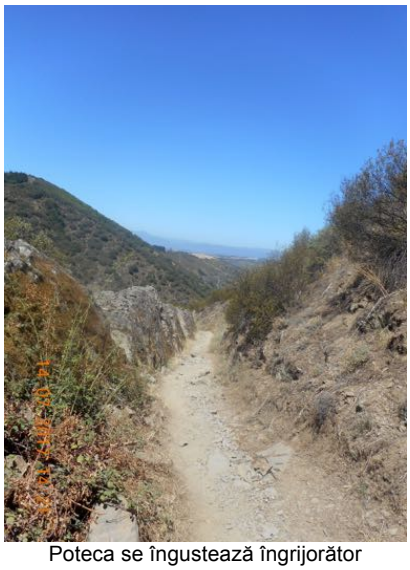
Poteca se îngustează îngrijorător

El Acebo de San Miguel

Riego de Ambros

cruci care mai stau în picioare, se poate trage concluzia că la vremea ei fusese o localitate prosperă. Acum, doar cimitirul și refugiul lui Tomas mai stau mărturie.

Mă despart de aceste locuri cu o oarecare melancolie. Câte familii au visat în aceste case, acum ruine? Câți copii au sperat, câte iubiri și-au lăsat amprenta pe aceste locuri? Câți și-au petrecut morții spre cimitirul care acum deabia se zărește printre buruieni? Cât de relativ e totul și cât de neajutorați suntem în fața timpului? Și atunci se naște întrebarea, merită atâta zbucium când finalul este poate o cruce ce stă să cadă într-un cimitir părăsit? Vezi prietene, El Camino, îți oferă ”sfaturi”, așa cred eu, dar tu trebuie să le descifrezi. Acest sat părăsit e un exemplu de cum trebuie să te raportezi la viața materială. Nu vreau să ”prescriu rețete” de cum trebuie să îți petreci periplu prin viața materială, dar îmi permit totuși să îți dau un sfat: oprește-te numai o clipă și gândește-te la acest sătuc pustiu, și apoi continuă-ți drumul. Poate viața ta va fi alta.

Îl părăsesc pe Thomas și continui urcușul. Am de urcat pe muntele Iagro până la 1530 m altitudine. Noroc că se pare că Noa doarme, așa că Lucica e la datorie.

Coborâșul devine tot mai abrupt. Poteca e îngustă, astfel că dacă vrea să treacă un biciclist, trebuie să te urci pe dâmb. În sfârșit ies la lumină. Pe partea cealălaltă, într-o rulotă se vinde cafea, juice și covrigei. Parcă cafea nu aș mai bea, dar un juice nu strică. Așa că mă așez la o masă. La masa vecină e unul din francezii ”gălăgioși”. Unde l-o fi pierdut pe celălalt, căci erau nedespărțiți? Îl salut și dau să plec, dar el mă oprește, și parcă recepționând întrebarea mea spusă în gând, îmi povestește că prietenul lui a rămas în urmă din cauza unei întinderi musculare, dar că va ajunge la Molinaseca până deseară. Cu această precizare, înțeleg că totul e sub control și pornesc la drum. Drumul se tranformă din nou în potecă. O potecă foarte îngustă cu săritori, cu bolovani instabili și mult grohotiș. Pe lângă mine trec 2 tineri pe biciclete, efectiv nu îmi dau seama cum pot merge cu bicicleta pe un asemenea drum, mai ales că ședeau pe șa, nu o duceau de ghidon.

Cobor cu gândul la momentele când îmi voi recupera rucsacul cu sandalele mele. Cu aceste vise defilând prin fața ochilor minții, căci ceilalți sunt ocupați cu puzderia de bolovani așternuți pe potecă, cu atâtea pricepere de către o mână nevăzută, dar potrivnică mie, mă trezesc în fața sătucului El Acebo de San Miguel. Sătucul are specificul satelor de munte, cu străzi înguste, flori la ferestre și cel puțin o biserică de piatră. Intru în sătuc, și mă întâmpină case cu un fel de pridvor, unele atât de deteriorate de vreme, încât nici cei de la ISU, devizia descarcerare, nu te-ar putea scoate în viață de sub ele. Biserica nu pot să o vizitez, deoarece este în renovare, așa că iuțesc pasul.

Poteca se desparte de șosea și urmează albia unui mic pârâu, albie săpată în stâncă. Trec pe bucăți de stâncă alunecoase, lustruite de apă. Păsărelele și-au reînceput concertul, semn că siesta se terminase. Coborâșul prin albia pârâului e dificilă, dar păsărelele cântă și asta face drumul mai suportabil. Ajung în Riego de Ambros. Sătucul

Am ajuns în sfârșit

Podul pe care se intră în oraș

Am ajuns la albergue Santa Marina

La ce e bun un pick-up antic. Se rotește

Un intelectual ce se respectă

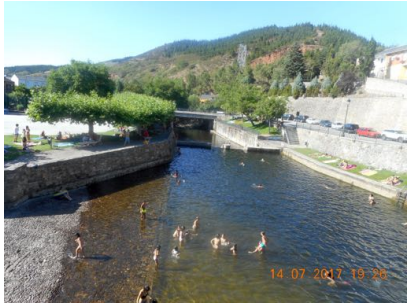
Unii fac baie, alții se uită doar

parcă ar fi o copie fidelă a El Acebo. Aceleași străzi înguste, aceleași flori la ferestre, aceleași ”pridvoare” din lemn. Singura diferență e că biserica nu e în renovare, deci se poate vizita. Paznicul bisericii șade pe un taburet la intrare și moțăie. Cred că sunt singurul muritor care îi tulbură azi meditația. Înăuntru bisericuța e mică cu tavanul din grinzi de lemn. Pun ștampila pe Credențial și o pornesc la drum.

După aprecierile mele, aș mai avea până la Molinaseca cam 5 – 6 km. Coborârea e din ce în ce mai abruptă. Bolovanii sunt la loc de cinste, dar îi învinge într-un final. Poteca se unește în sfârșit cu șoseaua și în față văd indicatorul de intrare în Molinaseca, destinația etapei de azi. Pe partea dreaptă se ridică Biserica Angustias, o biserică mare, frumoasă, dar rece, după aprecierea mea. Însăși forma ei degajă o energie care mie îmi crează o stare de reținere. În stânga se văd turlele Bisericii San Nicolas. Din acest punct ai o vedere de ansamblu asupra întregului oraș. Șoseaua este la cca. 60 m deasupra nivelului orașului. De aici se vede podul pelerinilor ce trece peste râul Rio Maruelo. Cobor pe șoseaua care intră în oraș. Trec peste podul pelerinilor, un vechi pod roman. Aici localnicii au construit un mic baraj, astfel că au realizat în amonte un mic lăcușor, unde copiii, dar și cei mari se bălăcesc. Ce aș intra și eu în apă, dar fără costum de baie e greu, iar zonă pentru nudiști nu pare să aibă. Străzile sunt super înguste, buticuri și baruri unul lângă altul, oameni puzderie, din care 80 % sunt pelerini de toate vârstele și neamurile.

Sunt în Molinaseca, dar unde este albergue Santa Marina? Bună întrebare. Întreb pe unii pe alții și fiecare mă trimite în altă direcție. Tot întrebând ies din oraș. Sunt aproape de a declașa un atac de panică, căci rucsacul meu mă așteaptă la adăpostul cu pricina. Cum Dumnezeu îi face ciorii oarbe cuib, așa și eu, în disperare de cauză, întreb niște puști care băteau mingea. Întrebarea mea era simplă: albergue Santa Marina, după care ridicam umerii în semn de întrebare. Puștii recepționează întrebarea și fără să se oprească din joc, arată cu mâna că trebuie să merg înainte. Cum să merg înainte, căci deja ieșisem din oraș? Ok, hotărăsc să merg pe mâna puștilor, urmând întocmai indicațiile transmise prin întinderea brațului. Merg cam 200 m și pun aceeași întrebate unor doamne ce discutau aprins. Apropo de discuții, spaniolii când discută, vorbesc obositor de tare, de poți crede că se ceartă. De data asta brațul nici uneia nu mai trece în poziție orizontală, ci ia o poziție jos-spate. E clar, traduc corect. Albergue Santa Marina e exact în spatele lor. Un strigăt de victorie se prefigurează, dar este oprit la timp, asta datorită faptului că nu doream să fiu amendat pentru tulburarea liniștii publice.

Mă uit la ceas, e ora 14,20. În sfârșit achit cei 7 €, și primesc un pat tot jos. Intru în dormitor. În patul opus mie doarme un francez pe care îl întâlnisem la Pamplona, fusesem cu el în cameră și mă terorizase toată seara cu sforăitul. Lângă mine e o coreeancă mai puțin vorbăreață, pe care o mai întâlnisem pe drum. OK, duș, spălat rufe, uns picioarele, repaus la pat 30 min. și plec în oraș să cumpăr un săpun, căci pe al meu îl uitasem la Rabanal del Camino. Cum îl uitasem nu îmi pot da seama. Dacă tot am ieșit în oraș, mă opresc să îmi beau vinul, apoi să vizitez cele două biserici. Pe agendă mai aveam și găsirea unui loc să mănânc, dar asta în drum spre Santa Marina.

Biserica San Nicolas de Bari

Biserica de sus

Cina și culcarea

Bunădimineața Soare

Bântui pe străzi, mă simt ca un grăunte de nisip în această masă de oameni. Un grăunte de nisip liber. Mă așez la o masă pe o terasă să îmi beau tinto și să scriu în jurnal. Termin vinul, termin de scris și mă îndrept către Biserica San Nicolas de Bari, construită în sec XVII. Biserica e impunătoare și o simt primitoare. E bogat ornamentată și îți dă parcă o notă de siguranță.

Mă uit la ceas, se pare că e Misa la biserica de sus, la cea costruită în apropierea dealului stâncos, cea pe lângă care trecusem la intrarea în oraș. Iuțesc pasul ca să nu întârziu. Iuțesc pasul ca să prind slujba, însă fatalitate, slujba fusese la ora 18, iar acum e ora 20, așa că mă întorc în oraș ca să bifez ultimul punct de pe ordinea de zi, cina. Cina a fost boierească, două feluri, vin, etc. Mănânc și mă mai plimb puțin pe străzi, e destul de devreme ca să mă așez în pat.

Trec pe lângă mine o pereche în vârstă ce se țineau de mână. Lucrul acesta trezește în mine o stare de invidie, căci ei sunt încă îndrăgostiți, iar eu sunt singur. Îmi revin repede din starea asta, căci fiecare are drumul lui, iubirile lui și mai ales fericirea lui.

Ajung la albergue, urc în dormitor și dau de francezii ”gălăgioși” care îmi păreau antipatici până mai ieri, schimbăm câteva vorbe și în scurt timp devenim prieteni, asta pentru că am încetat să îi mai consider antipatici. Vezi ce mult înseamnă să trimiți energie pozitivă? Atenție, constatare, marcă înregistrată pe El Camino: ”*trimiți lumină, se întoarce soare”*. Acum mai fac un tur de orizont de la fereastra dormitorului și mă așez sub pledul din dotare.

Înainte de a adormi observ un tânăr localizat în patul de lângă ușă, care își pune în priză un aparat generator de oxigen, bănuiesc ca fiindu-l necesar pe timpul nopții. E clar că marea majoritate a celor ce sunt adevărați pelerini așteaptă ”miracole” de la Divinitate. De aceea sunt pe El Camino.

Noapte bună.

Ziua 26 => Molinaseca – Villafranca del Bierzo (15 iulie 2017)

Noapte groaznică. În cameră a fost unul care a sforăit continuu. Nu știu cât am dormit, dar la ora 6,40 am plecat, răpus de nesomn. Am ajuns la Villafranca del Bierzo pe la ora 14,20.

Încă cu sforăitul proaspăt în minte, intens penetrat în toate celulele corpului meu fizic, plec la drum, deci cum s-ar spune, ”cu noaptea în cap”. Se luminează de ziuă și un răsărit superb de soare încearcă să alunge clipele de teroare psihică de azi noapte. Practic nu știu cum pot unii să sforăie în așa hal încât să genereze stress celor din jur? Soarele mijește timid de după dealul din față, semn că va fi o zi dogoritoare. De fapt dealul din față e o coamă de munte, unul mai micuț, dar suficient de neprietenos cu unul care nu a închis ochii toată noaptea. Poteca șerpuiește pe lângă șoseaua încă pustie. În zare se conturează sătucul Campo. O localitate minusculă, cu câteva case modeste, dar împodobite cu flori. Nu e încă timpul să mă gândesc la

Micul sătuc Campo

Popas în Columbrianos

Am intrat în Ponferrada

Castillo de los Templarios

micul dejun, așa că străbat ulițele pustii ale sătucului, fiind încă sub imperiul evenimentelor de azi noapte. Interesant este faptul că episodul cu sforăitul a declanșat în mine o stare de revoltă, pe care cu toate că sunt conștient că nu ar trebui să existe, ea este și îmi pun speranțe în Spiritul El Camino să mă ajute să iert și să trec peste acest episod. Interesant este să constat că de la o anumită vreme am început să ”conversez” cu acest Spirit și să apelez din ce în ce mai des la ajutorul lui. Aloooo, urmaș a lui Toma Dydinus, parcă la plecarea pe El Camino, pelerinajul era ceva impersonal, și acum îi ceri sfatul și ajutorul?

Drumul e monoton, s-a depărtat de șosea și după cam 7 km de la plecare ajung în Ponferrada, o localitate mărișoară, care din dorința de a păstra legătura cu istoria, păstrează inclusiv casele aflate într-un proces avansat de deteriorare. Străzile deosebit de înguste, mă duc cu gândul la faptul că locuitorii acestui orășel, la vremea în care orașul era în floare, nu erau supraponderali, dar îndrăgostiți de frumusețea și pacea sufletească pe care o dau florile. Tocmai când uitasem aproape complet de efectul sforăitului asupra ”citoplasmei celulare”, observ profilându-se în zare, la capătul uneia din acele străduțe înguste, specific spaniole, un semeț deal, ce pare parcă plantat dinadins exact în drumul meu ca să mă readucă la realitate din ”beția” culorilor florilor de un roșu aprins. OK, se pare că sforăitul de azi noapte mi-a priit totuși, dacă peisajul plin de culoare reușește să mă ducă într-o stare de visare continuă. Oricum, aș prefera să rămân treaz decât să mai particip la o nouă ședință de tortură prin sfotăit.

Următoarea ”stație” din traseul de azi, e Columbrianos, până la care am doar 4,8 km. Dar până acolo mai am de trecut râul Rio Sil, pe un pod superb de piatră cu arcade. În loc să o iau prin centru, imediat după ce am trecut podul, o iau la stânga pe o stradă ce merge o bucată de drum paralel cu râul. Totuși sunt pe traseul corect, trec pe sub un viaduct și urc în orașul vechi. Aceleași străzi înguste, aceleași flori în geamuri, aceeași curățenie exemplară pe uliță. Deodată strada se deschide și în fața mea apare Castillo de los Templarios, un castel fortăreață a Cavalerilor Templieri. O construcție uriașă de 16.000 mp, cu turnuri și bastioane, așa cum îi șade bine unei fortărețe, construită în secolul al XII-lea. Din păcate nu o pot vizita, căci e încă prea dimineață, iar eu nu am timp să aștept deschiderea, dar zău că ar merita să vi până aici ca să o vizitezi.

Mă aflu în fața acestor ziduri și încerc să realizez faptul că fiecare pelerin care călătorește pe traseul francez al Camino de Santiago, mergând la Santiago de Compostela, trece prin Ponferrada, prin fața acestui castel. Mulți dintre pelerini nu au nicio idee că acum câteva secole de-a lungul aceleiași căi a trecut legendarul Jacques de Molay, ultimul Mare Maestru al Ordinului Templierilor, venit din Franța ca să se închine la moaștele Sf. Iacob cel Bătrân.

Cum deocamdată nu am cum să vizitez castelul, mă îndrept spre Biserica Nuestra Senora de la Encina, o biserică deschisă și pe care o simt ”caldă”. Nu e un edificiu grandios, asta dacă e să o comparăm cu castul din vecinătate, dar e primitoare și plină de o liniște ”dulce” aș putea spune. Este situată în piața primăriei, o piață imensă cu magazine de tot felul. La intrare ce să vezi? Un compatriot străjuiește

Biserica Nuestra Senora de la Encina

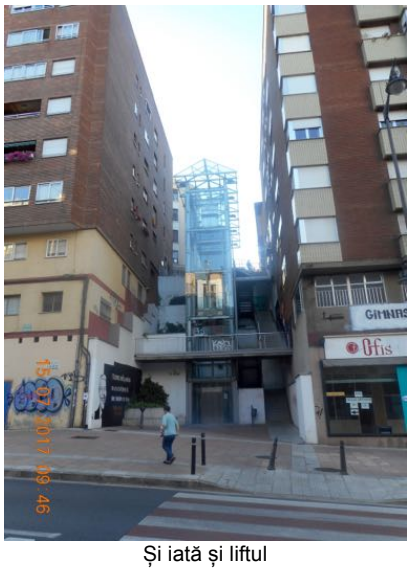

Și iată și liftul

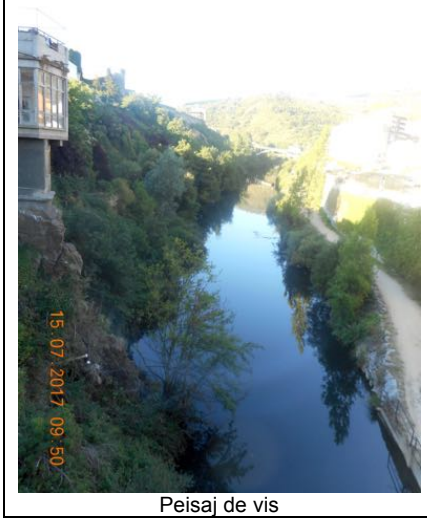

Peisaj de vis

intrarea în Biserică. Nu, să nu vă închipuiți că e un străjer templier, nu, e un vașnic străjer din București, Sectorul 5. Asta e, pentru unii din noi turismul european a devenit loc de muncă. Fără să mai aștept să mi se adreseze într-o spaniolă cu influiențe de Ferentari, deschid eu discuția, fapt care face să intru la bănuieli legate de starea mea psihică, deoarece după primele trei cuvinte rostite de mine într-o limbă română cât mai literară cu putință, interlocutorul meu se ”dematerializează” și dispare instantaneu, lăsându-mă să termin propoziția într-o singurătate deplină.

Vizitez biserica, după care ies, fac poze, recunosc pe doi dintre francezii ”gălăgioși” care și ei făceau poze și dintr-o dată observ că mă aflu în mijlocul pieții fără francezi și mai grav, fără binecunoscutele marcaje. Ei acum să te văd Mircio, cum o scoți la capăt. Să mă întorc nu îmi venea, înainte parcă nici așa nu eram ispitit, când colo ce să vezi? Printre două case zăresc silueta deja bine cunoscută a liftului stradal. Evrika, strig în interiorul meu atât de tare încât cosorogul șepcii mele îmi cade peste ochi. Acum sincer să fiu, nu sunt sigur că acest incident s-a datorat strigătului meu de victorie, sau încercării mele disperate de a alunga o viespe. Oricum, mă îndrept plin de o speranță reînăscută, mă urc în lift și cobor în orașul de jos, având certitudinea că sunt pe drumul cel bun. Ies în stradă, și mă simt parcă proaspăt sosit din istorie. Dacă sus eram în plin Ev Mediu, acum brusc mă regăsesc într-o lume contemporană, plină de agitație, cu oameni grăbiți, cu zgomotul citadin specific marilor orașe. Mă simt de parcă aș fi coborât dintr-un ”tunel al timpului”. Ciudată senzație.

Cum nu zăresc săgețile deja cunoscute, opresc o doamnă. M-am adresat unei doamne, căci din experiența mea de două săptămâni pe sol spaniol, bărbații nu prea le au cu engleza, ori spaniola mea se rezumă la ”Bon Camino”, ”tinto” și încă câteva astfel de cuvinte. Cu o față pe care cred că se putea citi și fără ochelari, deznădejdea, întreb dacă știe pe ce drum trebuie să o iau spre Santiago de Compostela. Idioată întrebare, răspunsul corect fiind: pe El Camino. Norocul meu a fost că doamna cu pricina a luat în serios întrebarea mea, și cu un gest cu mâna întinsă, gest de profund cunoscător al unei engleze pure, îmi indică o direcție oarecum ambiguă, dar suficient exprimată în hotărârea cu care a direcționat gegetul arătător al mâinii drepte, încât fără să mai stau la discuții, mulțumesc și o iau din loc în direcția indicată cu atâta hotărâre. Drumul indicat părea că duce în direcția corectă, până la un punct în care mă trezesc în fața unei bifurcații. Dilema zilei, pe unde să o iau. Nici țipenie de pelerini, nici picior de francezi ”gălăgioși”, doar un spaniol cu aspect de maur, se oprise să își aprindă o țigară. Cu o emoție nedesimulată în glas, rostesc magicele cuvinte: ”El Camino”. Fața tânărului maur se luminează și îmi indică o direcție care practic nu avea nicio legătură cu bifurcația, era undeva în lateral, pe o mică străduță, spre cursul râului. Mulțumesc și cu entuziasm urmez indicația tânărului. Fantastic, merg cam 50 m și în fața ochilor apar săgețile galbene, sunt din nou pe traseu. Cine să îmi fi scos în cale pe tânărul maur, dar cu siguranță că a fost trimis de cineva de acolo de sus.

Ies din oraș și constat că de fapt sunt tot în oraș. Columbrianos este de fapt o periferie a Ponferrada, o suburbie care se continuă cu Camponaraya. Mă opresc pentru o clipă și intru în Biserica Virgen de

Virgen de Rocamadour, Camponaraya

O masă indiferent de oră este super

Trec podul de peste autostradă

La umbra unei copertine

Cacabelos

Rocamadour. Practic Virgen de Rocamadour este o capelă închinată Madonei Negre din Rocamadour (Franța), fiind amplasată în apropiere de parohia San Ildefonso din Camponaraya. Să fie oare un cult al Mariei Magdalena care ar fi ajuns pe țărmul Franței după răstignirea lui Isus, împreună cu Iosif din Arimatea, și care se presupunea că ar fi avut pielea închisă la culoare? Multe mistere, iar noi suntem atât de neînsemnați în raport cu istoria, istorie pe care fiecare a rescris-o funcție de interesele celor care i-au plătit ca să o scrie, idiferent dacă au fost împărați, regi sau clerici.

Drumul urcă ușor, mă îndrept spre autostrada care leagă Compostilla de Villafranca del Bierzo. Trec pe lângă un Centru de degustări de vinuri, o clădire modernă ce are în componență și un muzeu cu unelte și instalații de vinificație. Traversez autostrada și intru într-o zonă de podgorii. Poteca intră într-o pădure destul de rară, dar binevenită pe un soare atât de dogorâtor. Sub o copertină e amplasată o rulotă cu tot ce și-ar putea dori un pelerin. Nu mă opresc deoarece sunt la ”cură de slăbire”, vorba vine cură de slăbire, mai mult o formă de raționalizare a economiilor. Ies din păduricea cu ispite culinare și îmi reiau drumul printre plantații de vie, având la orizont munții care mă fac să îmi doresc o noapte liniștită, ca să îi pot urca. Poteca iese în șoseaua care duce spre Villafranca del Bierzo, iar o placă mare, plantată pe drum, ne asigură că ne aflăm în Cacabelos, orașul European al vinului Recevin. Nu știu dacă Recevin este un soi de struguri, sau se referă la faptul că se bea rece. Înclin pentru prima variantă, neavând pe cine să întreb, deoarece sunt singur cât văd cu ochii. Dintr-o dată îmi vine în minte Papa John. Oare ce o mai face? O fi abandonat pelerinajul? Oare ce mai face familia cu copiii în cărucior? Dar Sang? Toți parcă au dispărut în neant. Cu aceste gânduri intru efectiv în Cacabelos și constat că mai am 3 km până la Pieros. Mă apropiu vertiginos de destinația zilei Villafranca del Bierzo, dar în același timp și de munții pe care îi văzusem la orizont.

Orașul este în sărbătoare, este târg, așa că e forfotă mare pe străzi. Pe strada principală se găsește capela La Ermita de San Roque. Construcția ei de piatră cu acoperișuri de ardezie îmi amintește de ermitele din munți dintre Astorga și Molinaseca. Înăuntru totul aduce a muzeu cu articole de cult. Intru în vorbă cu cea care avea grijă de muzeu, și aflu că într-adevăr e o colecție cu obiectele de cult strânse de la parohiile din zonă care au fost închise în timp. Sincer, senzația pe care o am este că mă aflu într-un bazar cu obiecte antice. Consider că a fost luată o decizie bună atunci când au hotărât să păstreze și să valorifice turistic aceste relicve.

Soare, cer senin, terase ce își așteaptă clienții, case cu flori la geamuri, o adevărată senzație de matriarhat. Merg pe străduțele cu patină medievală, mă uit la fețele oamenilor. Sunt deschise, luminoase, fără urmă de încrâncenare, fără regrete, doar cu încredere în faptul că sunt sub oblăduirea unui Dumnezeu bun și drept, nu un Dumnezeu răzbunător așa cum îndoctrinează biserica pe enoriași. Dumnezeu nu pedepsește, Dumnezeu iubește și iartă, percepte de la care s-au abătut mai toate religiile. Acest adevăr, această înțelegere a realității, poate fi și el trecut pe lista micilor miracole pe care le-am trăit până acum pe El Camino. Filozofând, mă trezesc în fața unei biserici construită din pietre de râu, Biserica Santa Maria. Biserica e mare și

La Ermita de San Roque

Biserica Santa Maria

frumoasă în interior. Cochetă și plină de o căldură pe care o simți doar în prezența unui om drag. Așa aș descrie eu această biserică.

După răcoarea fizică și căldura sufletească din biserică, ies din nou în arșița de afară. Atmosferă de sărbătoare, oameni bine dispuși, șiraguri de steguleț arborate și bineînțeles flori la ferestre. Sincer să fiu, încep să mă simt ”de-al lor”, sunt parte a acestui orășel. Târgul e plin cu de toate, de la produse alimentare la haine și încălțăminte, suveniruri, articole de menaj. După părerea mea, ca pelerin, trebuie să simți nevoia de a te dezbrăca de ”haina de pelerin” și să te lași pierdut în mulțime. Eu cred că El Camino nu e numai un pelerinaj, e mult mai mult. E o școală de viață, de toleranță și de acceptare că toți suntem frați, indiferent de culoarea pielii sau de confesiunea la care am aderat la un moment dat. Referitor la confesiunea religioasă, acum simt că trebuie să lăsăm la o parte dogmele cu care am fost bombardați, trebuie să devenim ”liberi de contract”, și să realizăm misiunea cu care Isus a venit printre noi, aceea de a ne iubi și de a avea acces direct și nemijlocit la un Dumnezeu bun, iubitor și iertător. Acum simt că de fapt ăsta a fost mesajul lui Isus. Că ulterior, un grup de oameni, care ulterior s-au autointitulat mijlocitori între noi și Creator, au deturnat linia pe care Divinitatea a dorit să o implementeze, asta e cu totul altă poveste. Acest aparat autointitulat ”cleric”, indiferent de ”culoarea religios sectară” pe care a inițiat-o, nu sunt altceva decât niște funcționari avizi de putere și bogăție. Nu mă refer la toți clericii, au fost și mai sunt adevărați duhovnicii, care spre deosebire de cei mai mulți, nu și-au impus doctrinele prin amenințarea că Dumnezeu te va pedepsi. Am acum convingerea, și pentru asta îi mulțumesc Spiritului El Camino, că vom începe destul de repede să trăim în lumina și iubirea Divină care ne-a fost ”restricționată” de atâtea timp de semeni de-ai noștrii, care nu au înțeles că Dumnezeu și Isus sunt în noi, în fiecare și că putem să îi simțim și putem vorbi cu ei, fără intermediari.

Cu aceste gânduri părăsesc orașul. E interesant un lucru, acum realizez care e de fapt diferența dintre o biserică ”rece” și una ”caldă”. Bisericile ”reci” sunt de fapt acele locașuri în care cei care le-au utilizat le-au folosit doar pentru acapararea puterii și etalarea bogăției lor, spre deosebire de cele ”calde” în care oamenii care le călcau pragul, plecau cu o vorbă bună și un sfat de îmbărbătare. Amprentele energiilor și a unora și a celorlalți au rămas adânc întipărite în pereții acestor locașuri.

Drumul trece pe lângă Sanctuarul Virgen de las Angustias. Sincer să fiu, biserica are o căldură deosebită. Stai pe bancă și brusc te trezești transportat în cu totul și cu totul altă parte. Practic, ea este construită la periferia municipiului, imediat după ce treci de Podul Mare de peste râul Rio Cua. Se crede că a fost construită pe un schit roman, dar ceea ce se vede astăzi datează din secolul al XVIII, fiind baroc.

Interiorul său era foarte confortabil, cu altar și picturi, subliniind întreaga figură a sfântului patron al lui Cacabelos, care nu este altul decât Fecioara din Quinta Angustias, cunoscută printre vecinii săi ca Virgen de las Angustias.

A fost un repaos plăcut, dar cum ”călătorului îi șade bine cu drumul”, mă văd nevoit să îmi iau doar bețele căci rucsacul e demult ajuns la

Sanctuarul Virgen de las Angustias

Mai am doar 220 km până la Santiago

Se stropește via, iar noi așteptăm

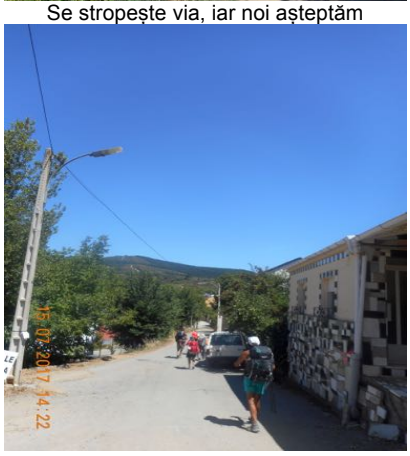

Pătrund în cătunul Pieros

destinație, sper, și să plec, mai ales că la ieșire mă întâmpină o placă care mă anunță că până la Santiago de Compostela mai am doar 220 km.

Mă alătur unui grup de pelerini, și din vorbă în vorbă aflu că sunt germani, dar nu sunt deloc comunicativi. Acest lucru nu mă demoralizează, trec pe lângă ei, îi salut și o iau la pas. Nu știu dacă mi-au răspuns, dar asta e mai puțin important. Eu nu sunt supărat dacă nu mi-au răspuns la salut. În ultima vreme am un principiu, pe care, curios, îl și aplic: ”*fiecare face cât poate în acel moment*”. Atât au putut ei în acest moment, cum pot să mă supăr pe ei? Dacă unui orb îi pui în față un tablou și îi ceri părerea despre paleta cromatică folosită de pictor, și el dă din umeri, te poți supăra pe el că nu îți răspunde? Firește că nu, în acel moment orbul nu poate mai mult, căci e orb. Dacă mâine face o operație și începe să vadă, cu siguranță că nu va mai da din umeri la vederea tabloului. Dacă toți am privi așa pe cei din jurul nostru, cu siguranță că lumea ar arăta cu totul și cu totul altfel.

Poteca merge paralel cu șoseaua și iată-mă fără să îmi dau seama în micul sătuc Pieros. Sătucul e un amestec pitoresc de case noi cu grădini cu flori și case în ruină ce așteaptă parcă să sufle cineva mai tare peste ele, ca să devină ce au fost inițial, pământ. Referitor la ajungerea la starea primordială din care e făcut totul, îmi vine în minte faptul că familia mi-a reproșat faptul că am urmat dorința soției și am incinerat-o după ce ea a părăsit, temporar, lumea fizică. Acum, după 2 săptămâni pe El Camino, am ajuns să îmi pun întrebări existențiale. De fapt noi din egoism prost înțeles recurgem la pomeni, parastase, colive, etc. De fapt sufletul acolo sus nu are nevoie de nimic, el se află într-o lume plină de lumină și iubire. Acolo nu are nevoie să se înfrupte din ”pomana porcului” și nici din ”vinul casei”. Acolo e un loc superb în care iubirea e cuvântul de ordine. Dacă în Ardeal, după înmormântare se servește o cafea și fiecare pleacă acasă, având în suflet faptele bune făcute de cel plecat, în Moldova și mai ales în Oltenia, ziua se încheie cu un bairam pe cinste, în care memoria defunctului se estompează în aburii alcoolului. Și atunci îmi pun întrebarea: cine procedează mai corect? Răspunsul e doar unul: fiecare din noi și-a stabilit un tipar propriu de a reacționa în asemenea situații, funcție de regulile impuse de societatea în care trăiește. Referitor la modul în care hotărăști să îți petreci momentele de după trecerea în neființă, eu cred că incinerarea este lucrul cel mai bun pe care îl poți face. După încetarea funcțiilor vitale, corpul eteric supraviețuiește decesului. Acesta având corespondentul fiecărui organ, rămâne în contact cu corpul fizic printr-un cordon energetic, obligând spiritul să rămână în zona fostului corp. Încet încet, acest corp eteric se risipește dând astfel posibilitatea spiritului să își urmeze drumul către adevărata lui casă. Prin incinerare, corpul eteric dispare instantaneu și spiritul poate pleca, iar cenușa rezultată, tot în pământ ajunge. Asta ca să nu vorbim de faptul că strămoșii noștri daci își incinerau morții, tocmai din dorința ca spiritul lor să ajungă cât mai repede la Zamolxe.

Hai că iar am luat-o razna. Fac ce fac și tot la ”filozofie” ajung. Nu sunt eu de vină, desigur că e El Camino, prin libertatea de a gândi pe care ți-o oferă, departe de politică, probleme sociale sau intoxicări media, pe care le înfuleci zilnic, cu sau fără voia ta. Trec pe lângă Biserica San Martin de Pieros, și cum e timpul siestei spaniole, bineînțeles că e

Începe urcușul …

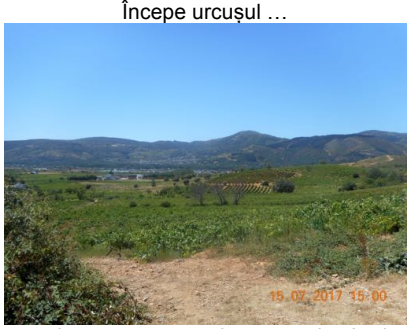

… după care se continuă cu coborâșul

Mă apropiu de Villafranca

Și iată-mă la albergue

Castelul de los Marqueses

închis tot, inclusiv bisericile. Egalitate pentru toți, nu?

Fantastic, mai am 4,1 km până la destinație. Ce repede a trecut timpul? Trec ca fulgerul prin Pieros. Drumul începe să urce, un urcuș destul de greu. Intru într-o zonă viticolă cu viile în pantă mare. În timp ce mergeam pe platoul ce inevitabil există între urcuș și coborâș, din partea opusă vine spre mine o față curățică cu o mapă în mână. Se oprește în fața mea și îmi întinde mapa să semnez pentru o donație destinată unor asociații ce aveau grijă de copii. Mă uit pe foaie, văd câteva semnături și sume între 10 și 20 €. Dau să donez și eu, când îi sună telefonul fetei. Cu o voce pierdută anunță pe cel ce sunase că îl va suna ea. După dialectul folosit, sunt sigur că e de pe aleea Livezilor din Ferentari. O ”atac” direct întrebând-o de unde e. Sunt nevoit să îmi recunosc greșeala. Nu e din Ferentari, e din Tecuci. Dialogul ia sfârșit, înainte ca eu să mai pot spune ceva. Da, trebuie să recunosc că sunt inventivi. Numai începătorii mai stau să cerșească. Dar de unde a apărut făptura asta, în plin câmp, departe de orice localitate, numai Dumnezeu știe. Satisfăcut de investigația mea jurnalistică, pornesc pe poteca care începuse să coboare. La dreapta vie, la stânga vie. Deodată drumul e blocat de o furgonetă papuc și un tractor. Practic nu aveai pe unde să treci. În primul moment am crezut că e un accident. Dar cum tocmai aici să se fi întâlnit cele două vehicule? Mă apropiu și dezleg misterul. Ei stropeau via. Tractorul din față pompa lichidul, în papuc erau bidoane cu soluții, iar prin vie se plimba un ins cu un furtun. Nicio șansă să pot să îi depășesc, așa că a trebuit să aștept până întreaga vie a fost stropită. Ca să îi pot ocoli, trebuia ori să mă cațăr pe costișă, ori să sar peste un șanț destul de lat și adânc. Cum niciuna din soluții nu întrunea sufragiile mele, m-am așezat pe marginea șanțului și am așteptat terminarea operației. Între timp au mai apărut și alți pelerini, care, ca și mine, s-au așezat cuminți pe marginea șanțului. În sfârșit cele două vehicule se pun în mișcare, iar noi le urmăm. Drumul urcă destul de brusc, așa încât viteza de deplasare se reduce drastic. În sfârșit reușim să depășim tractorul și reluăm viteza de croazieră. Coborâm într-un cătun uitat de lume, Valtuille de Arriba. De fapt și titulatura de cătun e prea mare. Sunt câteva case, un bar și o mulțime de ruine. Se pare că în vechime localitatea a fost prosperă, asta dacă privești la ruinele de stau să se prăbușească. Fostele case, acum părăsite, arată ca o rană deschisă în istoria contemporană. Imaginea e dezolantă, semn că nimic nu e veșnic, semn că totul e trecător. Oare la câte bucurii și tristeți au fost martore aceste ziduri în paragină.

Cu acest gust amar părăsesc cătunul și cărarea începe să urce din nou. De data asta, urcușul e mai greu. Mă gândesc la Luci, ce bine ar fi fost să fie lângă mine acum? Cu acest gând din ce în ce mai conturat, fără să îmi dau seama, mă trezesc pe coama dealului. A fost un fel de teleportare, altfel nu îmi explic cum a dispărut acel urcuș. Mă uit în urmă ca să mă conving că chiar am urcat. Da, sunt pe vârful dealului și în spatele meu se vede clar o vale adâncă și serpentinele săpate în versantul dealului. În rest numai vii și un soare amenințător de dogoritor. Și structura drumului s-a schimbat, acum merg pe un drum asemănător cu drumurile forestiere de la noi, dar cu mult pietriș. După o cotitură a drumului apare o cocioabă pe care scrie cu grafiti: Bienvenido a Villafranca. Frumos gest.

Trec pe lângă primul albergue, se pare că e din categoria lux, așa că îmi continui nestingherit drumul. Cu o seară înainte, într-o clipă de luciditate supremă, am hotărât să trimit rucsacul la albergue Ave Felix, așa că acum trebuie să identific poziția geografică în care se găsește rucsacul meu. Coborâșul devine din ce în ce mai abrupt și deodată în față se deschide o priveliște de vis: râul Rio Burbia, în față Castelul de los Marqueses, la dreapta peste râu Biserica Mănăstirii San Francisco. Merită efortul să ajungi aici.

Biserica Santiago Apóstol

Poteca trece prin imediata apropiere a unui albergue, așa încât evit un coborâș în oraș și un urcat la loc. Albergue Ave Fenix este un adăpost ”ecologist”. Totul e din lemn natur, cu o grădină splendidă. Costă doar 6 €, deci o bagatelă, mai ales că servește meniu numai vegetarian. Sincer nu știam asta atunci când am decis să trimit rucsacul aici. E ora 14,20 și după un drum lung, dar interesant, ritualul constând din duș + uns picioare + odihnă la orizontală e absolut necesar și bine meritat.

Villafranca e un oraș plin de biserici. În imediata apropiere a albergue se află Biserica Santiago Apóstol, o biserică parohială catolică. Biserica are o singură nava dreptunghiulară acoperită cu o boltă de barilă cu o capelă barocă și sacristie laterală adăugată în secol XVIII. În interior se observă o oarecare austeritate în ornamente, dar biserica e plăcută și totuși ”distantă”.

Cobor spre oraș. Peste râu se ridică semeață Biserica Mănăstirii San Francisco. Mănăstirea San Francisco, a fost fondată în 1213, a fost modificată în secolul al XV-lea. Încă mai păstrează amprenta romană. Ea a fost o mănăstire de franciscani din care au rămas doar rămășițe. Fundația sa datează din anul 1213, și este atribuită reginei Doña Urraca. Întreaga construcție se află sub amprenta de austeritate franciscană. Biserica e în recovare, așa încât vizitarea este parțial sub ”asediul” constructorilor.

Biserica mănăstirii San Nicolas

Orașul nu se abate de la specificul orașelor spaniole de munte. Străzi înguste, în pantă, curate și lipsite de concetățeni ieșiți la ”produs”. Deci un oraș tipic spaniol, din care nu lipsește siesta, bineînțeles. Coborând pe străduțele înguste, trec prin Piața Mare, așa cum orice oraș spaniol care se respectă o are, și mă opresc în fața Bisericii San Nicolas. Vizitez biserica, e de o sobrietate ce te trimite cu gândul la edificiile Ordinului Iezuiților, dar frumos ornamentată în interior. Acum, pe lângă biserica mănăstirii San Nicolas a mai fost organizat un albergue și un Muzeu de Științe Naturale și Etnografice a Părinților Paull dedicat Zoologiei, cu numeroase animale disecate, în special păsări din Filipine, precum și o bogată colecție de scoici și minerale. Privind de pe terasa din fața bisericii, cu oarecare tristețe observ un deal impunător, situat la ieșirea din oraș, deal ce sunt din ce în ce mai convins că va trebui să îl abordez mâine.

Cum încă mai am timp destul până la cină, traversez strada principală și mă îndrept către Biserica Colegiata. Inițial ea a fost o mănăstire din Ordinul Cluny, donat (printre altele) de regina Urraca către Leon în 1110. Documentul în care starețul Cluny Hugo mulțumește pentru donație Doñei Urraca spune că aceste donații sunt în numele casei burgundiene.
Cluniacensenii au promovat ritul roman. În timpul pontificatului lui

Biserica Colegiata

Tobe, tobe și bună dispoziție tinerească

Cina la albergue

Iar după cină … socializare

Grigore VII, Regatul León a fost legat de Sfântul Scaun prin moșteniri, în principal prin cardinalul de Marsilia, care a reprezentat papa în împărăția Leon. Doña Urraca a primit ajutor militar din Burgundia în campaniile sale, iar călugării de la Cluny a dat ospitalitate pelerinilor care au mers pe Camino de Santiago, în timp ce de la 1118 Cavalerii Ordinului Templului lui Hugo de Payens si Godfrey de Saint Adhemar le-a oferit protecție în mersul acestora. Acum biserica e ”goală”, e rece și pot spune, cam ”stingheră” în peisajul urban actual, cu toate că interiorul ei este bogat și maiestos ornamentat. Și totuși are valoarea ei intrinsecă, prin simplul fapt că a stat de strajă și ajutor pelerinilor.

Ies oarecum întristat de faptul că atmosfera din interior mi-a creat o apăsare psihică greu de descris. Traversez drumul și mă îndrept către locul de unde răzbăteau sunete de tobe, ce te duceau cu mintea la apașii ce se pregăteau de război. Dar de unde apași, de unde război în plină siestă spaniolă? Intru în parc și misterul se elucidează. E un festival de tineret și un grup ”cântă” la tobe, asta dacă se poate concepe că a bătea ”dușmănos” în tobe, poate fi considerat cântec. Dacă e cântec sau nu, e mai puțin important, ceea ce e întradevăr de apreciat e faptul că acești tineri socializează. Nu știu câți dintre ei sunt pelerini, important este însă faptul că crează o armonie în jurul lor. Zăbovesc câteva clipe pe o bancă lângă ei și parcă încep să mă molipsesc de ritmurile în care se scaldă. E o stare de tinerețe, o stare de liniște, cu toate că tobele reacționează cu putere la loviturile primite într-un ritm din ce în ce mai alert. Dintr-o dată, la un semn, totul încremenește într-o liniște deranjantă, apoi totul reîncepe. E momentul să mă ridic și să plec către albergue. Las în urmă Biserica Colegiata, Biserica San Nicolas, Castelul de los Marqueses și Biserica San Francisco, și ajung la Ave Fenix unde sper să pot astâmpăra foamea care a pus stăpânire pe mine.

Am ajuns la timp, deoarece se servea cina. Un meniu regesc: cremă de legume superbă la discreție, apoi salată cu o omletă imensă și vin tinto la discreție. Totul e la superlativ, iar ca desert o cremă de zahăr ars. După o asemenea masă copioasă nu te poți culca cu stomacul plin, așa că mă împrietenesc cu o pereche, el portughez iar ea spaniolă. S-au întâlnit pe El Camino și au hotărât să continue drumul împreună. Ascult poveștile lor și nu pot să nu opresc o lacrimă, ei sunt împreună iar eu singur. În asemenea situații realizezi tragedia momentului, când vezi cum alții strălucesc de iubire, iar tu trebuie să te resemnezi cu amintiri. E și asta o latură a vieții, o latură care îți spune să trăiești fiecare clipă ca și când ar fi ultima, ori eu nu prea am făcut asta. Ascultându-i realizez că trebuie să ne lăsăm pe valul pe care am urcat și să ne lăsăm în voia lui. Dacă vom cădea, înseamnă că am urcat pe un val greșit, și singura soluție e să reușim să identificăm valul buclucaș și să îl evităm pe viitor. Un lucru e cert, dacă cădem de pe un val, trebuie neapărat să ne urcăm pe altul, înainte de a nu o mai putea face.

Acum mă duc la culcare, căci mâine mă așteaptă o zi grea. Trebuie să urc un munte de 1330 m. Cam neplăcut, dar asta este.

Noapte bună.

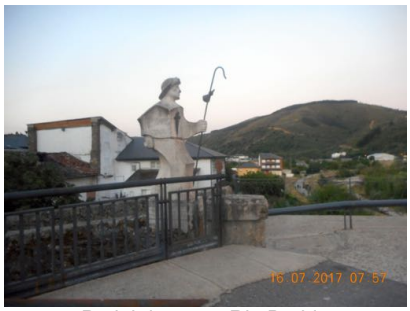

Podul de peste Rio Burbia

Dealurile sunt șvaițer

Pe El Camino sunt și pelerini patrupezi

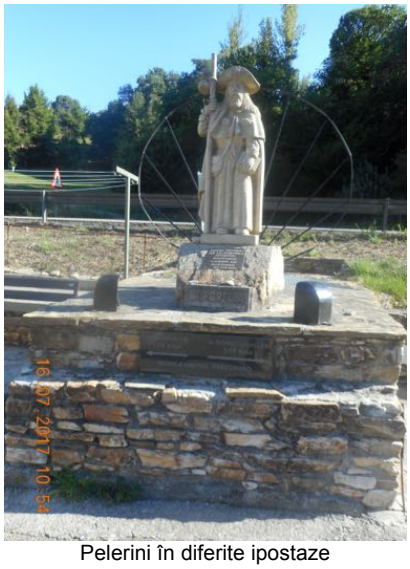

Pelerini în diferite ipostaze

Ziua 27 => Villafranca del Bierzo – O'Cebreiro (16 iulie 2017)

O noapte superbă. Nimeni nu a sforăit. E drept că tinerii frumoși și liberi au cântat până spre ziuă pe platoul de lângă albergue, dar se pare că am adormit repede. Un minuscul incident s-a petrecut cam pe la ora 4 dimineața când câțiva "pelerini" de la festival au confundat dormitorul cu platoul de afară, continuând o discuție începută afară și aprinzând lumina. În acel moment, cu spiritul meu civic activat, împletit cu o mânie proletară exacerbată, fără să deschid ochii, mi-am exprimat indignarea, rostind ferm: "silence", după care, pentru a întări cele spuse am continuat: "silencio", cuvânt auzit cu vre-o două zile în urmă la o slujbă de Misa. Se pare că intervenția mea promptă a avut efectul scontat, deoarece discuția s-a întrerupt brusc și eu am readormit. Micul dejun îl iau la albergue și astfel, la ora 6,34 sunt gata de plecare. Va fi o zi grea, cu urcuș până la altitudinea de 1330 m.

E o dimineață superbă, soarele încă nu a răsărit, dar și-a trimis deja primele raze de după dealul ce străjuie orașul adormit. Tobele au tăcut, semn că cei care le maltratau au fost răpuși de oboseală, sau de cantitățile respectabile de tinto consumate. Încă e aprins iluminatul stradal când trec podul de peste râul Rio Burbia. Pelerinul care străjuiește ieșirea din oraș stă nemișcat în post. Pe stradă sunt doar pelerinii care, tăcuți, cu bețele și rucsacurile lor mai animă atmosfera parcă încă copleșită de liniște. Trec pe lângă cei doi francezi "gălăgioși" opriți la o cafenea. Politicos mă scuz spunând o minciunică: "nu beau așa devreme cafea". Scuza e acceptată în unanimitate și îmi continui drumul. Privesc un moment în urmă. Cei doi francezi își sorb în continuare cafeaua de dimineață. Mai arunc o privire în urmă și realizez minunea pe care a realizat-o El Camino. Cei care au plecat deodată din același loc, pe drum, s-au transformat într-o familie omogenă, în care numele, vârsta, religia, sexul sau culoarea pielii s-au contopit formând o entitate care e aceea de "membru al familiei" mele de acum. Oare câte asemenea "familii" de pelerini a creat El Camino în sute de ani. Întâlnești oameni pe care îi recunoști după chip, dar pe care știi că te poți bizui la nevoie. Unde o mai fi Papa John, Song sau Țin și Nicolas? Dar studentul de la seminar căruia i-am făcut capul mare cu teoriile mele? Pe câți dintre ei îi voi mai reîntâlni? Nimeni nu știe, dar cert e un lucru, fiecare din ei și-au pus amprenta pe drumul meu pe El Camino. Fiecare din ei își au locul lor în sufletul și amintirile mele, și pentru asta le mulțumesc. Am siguranța că aceste mulțumiri vor ajunge cu siguranță la ei și îi vor bucura.

Mă apropiu de Pereje, o mică localitate și drumul trece pe sub o autostradă suspendată ce înțeapă de o parte și alta dealurile prin care trece. Un sistem complicat de tunele pe ambele sensuri de mers, pe autostrăzi plasate la înălțimi diferite străpung nemilos dealurile. De câtă muncă a fost nevoie ca să construiești așa ceva? Poteca părăsește șoseaua și intru în Pereje. Practic e un cătun cu un bar pentru pelerini. Au trecut doar cca. 7 km de la plecare, dar imaginea francezilor care își sorbeau liniștiți cafeaua îmi reapare obsedant în minte, așa că hotărăsc să îi imit și să îmi iau micul dejun. Clasic: sandwich vegetarian, cafea și juice. La masa alăturată sporovăiesc două fete. Ce mă atrage la ele nu e conversația lor care e în germană, limbă în care știu să număr doar până la zece și atât, ci un cățel care le însoțește, echipat ca un adevărat pelerin: pelerină și rucsac propriu,

Biserica San Nicolas din Pereje

Biserica Portela de Valcarce

Locul unde peștii sar din iaz în ceaun

echipament asortat cu o zgardă roșie, utilă în caz de deochi. E interesant dacă acest cățel, în sinea lui simte că participă la un pelerinaj spiritual, sau e doar o plimbare mai lungă? Ori care ar fi percepția lui, e fericit că e în centrul atenției. Toți îl mângâie și îl răsfață.

Ies din Pereje, și las în urmă cățelul pelerin împreună cu stăpâna lui. Drumul se înșiră paralel cu șoseaua abia scăpată dintre chingile dealurilor. Nu e trafic mare, aerul e curat, soarele strălucește și fără să îmi dau seama mă apropi de Trabadelo. Localitatea e un fel de ”Copy – Paste” a lui Pereje. Câteva case, o biserică, de fapt mai mult o ruină, închisă, așa că trec pe lângă ea, fără să am posibilitatea să îi ”măsor nivelul de căldură”. Biserica San Nicolas datează din secolul al XVII-lea, fiind construită într-un stil baroc auster, cu o boltă încrucișată și portic în formă de arc ascuțit, în timp ce pereții sunt din zidărie. Altarul datează tot din secolul al XVII-lea, fiind principalul monument al orașului Trabadelo.

Nu știu de ce îmi stăruie în minte Papa John? O fi pățit ceva? Cu gândul la el, nici nu îmi dau seama că am început să urc. În față se profilează un deal cam puțin prietenos. Ajung la Portela de Valcarce. De data asta localitatea e mai mărișoară. Principala atracție turistică este La iglesia de San Juan Bautista, datând din secolul al XVII-lea și până în secolul al XVIII-lea. Are un stil baroc simplu, cu un plan dreptunghiular și un singur naos. Tavanul din lemn îi dă un aer rustic.

Aproape de ieșirea din localitate este amplasată Biserica Portela de Valcarce, o bisericuță mică, dar cochetă. Ce m-a surprins a fost faptul că preotul paroh făcea curățenie prin biserică. Se pare că urma o sărbătoare a comunității. Era ușor de recunoscut prin ținuta pe care o purta, ținută specifică preoților catolici. Asta da umilință și modestie creștină. Aviz preoților ortodoxi ce coboară din Mercedesuri.

Ies din Portela de Valcarce și o apuc pe un drum paralel cu șoseaua. Drumul e relativ ușor, singura problemă e soarele dogoritor. Dar parcă e mai convenabil soarele decât ploaia. Cu această consolare în inimă, trec de Ambasmestas și ajung la Vega de Valcarce. Trec pe lângă o baltă unde poți prinde peștele pe care ți-l și gătește la restaurant.

Eu nu înțeleg nici pe vânători și nici pe pescari. Ești vânător și susții că acesta e un sport bărbătesc. Dacă e așa, de ce nu te iei la trântă cu un urs sau mistreț, ca să vezi cine e mai tare, dar nu să împuști de la distanță un biet animal fugărit de hăitași. Unde e bărbăția ta? E o lașitate deghizată în sport. Vrei să vezi cât de bun țintaș ești, mergi în poligonul de tir și trage cât vrei. Dar această lașitate masculină e întâlnită și la pescari. Ăsta e tot sport, e o formă de relaxare pe seama bietului pește. Acum vreo 5 ani în urmă, Danemarca a finanțat un proiect în valoare de 1,2 milioane DKK, pentru a studia dacă peștii simt durere. Auzi, 1,2 milioane DKK ca să descoperi un lucru evident: peștii simt durerea. Da, suntem, unii dintre noi, și răi și lași, din păcate.

Mă uit de la înălțimea drumului în vale, acolo unde te poți ”relaxa” pe seama suferinței unei făpturi a Creației. În timp ce mă auto inflamam pe seama practicilor ”sportive” ale unor confrați, în dreapta sus se ridica un viaduct impozant pe care era plasată autostrada. Privind la

Biserica Santa Maria Magdalena

Autostrăzile ”brăzdează” cerul

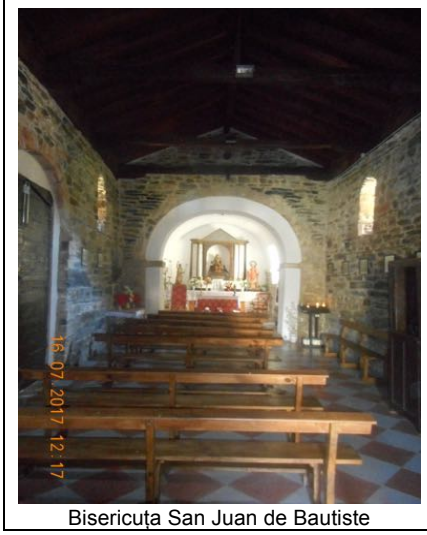

Bisericuța San Juan de Bautiste

ea, realizez cât de mic sunt în comparație cu aceste construcții. Și din nou îmi revin în minte ”bărbătești sporturi” vânătoarea și pescuitul. Cum am uitat de repede că aceste vietăți nu sunt altceva decât tot Creații Divine. Cu ce drept să le luăm viața? Ok, atât pot ei acum, mâine vor putea mai mult, asta ca să citez un clasic în viață, adică pe mine.

Ce e mai minunat decât să te simți cu adevărat liber? Trec pe lângă oameni și simt cum interacționez cu ei, fără să scot un cuvânt. E un calm și o liniște atât în mine, cât și în afară. Pot spune, fără să greșesc că sunt în armonie cu tot ce e în jurul meu. E și ăsta un mini miracol El Camino, miracol descoperit acum, după 26 de zile de pelerinaj singur.

În sfârșit ajung la Vega de Valcarce. Orășelul e ridicat la rang de municipalitate. Micuț, cochet, plin de oameni și mai ales de pelerini. Mulți își ”adună forțele” prin baruri, pregătindu-se sufletește pentru asaltul final asupra muntelui O’Cebreiro, granița dintre provinciile Castila & Leon și provincia Galicia. Vega del Valcarce se întinde de-a lungul străzii principale. Biserica din Vega de Valcarce, este consacrată Sfintei Maria Magdalena, o biserică cu o singură navă.

De remarcat este și faptul că patronul orașului Vega de Valcarce este San Roque și este sărbătorit pe 16 august. Vizitez biserica din dorința de a descoperii ceva nou despre Maria Magdalena, dar curiozitatea mea nu e răsplătită. Citind Evanghelia după Maria Magdalena, speram să găsesc indicii suplimentare legate de viața ei de dinainte și de după răstignirea lui Isus. Cum nimic nu vine să întărească sau dimpotrivă să clatine ceea ce cred că știu despre Maria Magdalena, îmi continui drumul, căci sunt de abia la jumătatea traseului pentru azi.

După indicatoare aș mai avea 1,7 km până la Ruitelan. Drumul merge paralel cu viaductul pe care e autostrada. Viaductul e construit la o înălțime ametitoare, privit de jos, așa încât privesc în jos, ca să nu mă împiedic. Drumul începe să urce ușor. Trec pe lângă un magazin de artizanat în fața căruia meșterul crează. Totul e idilic, real e doar muntele din față. În dreapta zgârie parcă cerul, două autostrăzi suspendate, a căror înălțime te copleșește. Intru în Ruitelan, un sătuc de munte, cu câteva case înșiruite de o parte și de alta a șoselei. Trec pe lângă bisericuța San Juan de Bautiste din localitate. Locașul e mic, înconjurat de un cimitir la suprafață. Când mă refer la faptul că e de suprafață, încerc să sugerez că mormintele sunt de fapt niște alveole construite pe verticală. Unele au partea din față zidită, semn că au deja locatari, altele sunt momentan goale. Dimensiunea unei astfel de alveole este un pic mai mare decât dimensiunile unui sicriu. Modul acesta de a îngropa se datorează faptului că solul e stâncos și e imposibil să poți săpa o groapă.

Drumul se îngustează semn că ne apropiem de baza muntelui. Intru în Las Herrerias, ultima localitate înainte de urcuș. De aici poteca însoțește șoseaua o bună bucată de drum. La ultimul popas întâlnesc o pereche în vârstă, bineînțeles că tot francezi, care îmi atrag atenția că la intrarea în Hospital, un cătun de munte, imediat cum trec podul peste pârâu, pe dreapta se găsește o tarabă cu pensule și vopsele, unde fiecare pelerin își poate crea propria ștampilă pe credențial. Regăsesc locul, era destulă ”înghesuială” la creație, așa că hotărât să

… și cimitirul bisericuței

Poți să îți faci singur o ștampilă

Pe drum spre vârf

De aici pedreștii se despart de bicicliști

În spate e Castillia

înfrunt muntele și îmi continui drumul, fără propria ”ștampilă” pe credențial. Continui drmul care pare destul de acceptabil deocamdată. Trec prin La Faba, și Laguna de Castilla, situată la 1150 m altitudine.

Acum începe urcușul adevărat. La un moment dat, poteca pelerinilor se desprinde de șosea spre stânga. Din acest loc, pelerinii pe bicicletă continuă urcușul pe șosea, cei bipezi, se înscriu pe poteca care coboară mai întâi în valea destul de adâncă, traversează firul văii și începe să urce pieptiș muntele. Părăsesc altitunea de 1150 m și urc pieptiș până la 1330 m. Practic între La Laguna și O’Cebreiro sunt doar 2,4 km, dar diferența de nivel este de 180 m. Cam greu după cca. 34 km de mers. Traversez linia de demarcație a provinciilor Castillia și Galicia. Urc și parcă nu se mai sfârșește. Depășesc un grup mare de coreeni, mă uit după fiecare, toți seamănă între ei. Oare cum se pot recunoaște între ei? Sper să o văd pe Sang sau Țin, dar din nefericire nu le văd. E foarte interesant să mergi singur. Ești scutit de a întreține conversații în momente în care vrei și poți să te simți liber. Urcușul e greu, dar parcă ceva te trage în sus, și tu trebuie doar să te lași în voia acestei forțe invizibile. Urc și îmi revine în minte trecerea Pirineilor. Câte s-au schimbat de atunci.

E clar pentru mine faptul că a fi pelerin e o ”știință” pe care nu poți să o cunoști și să o înțelegi citind cărți scrise de pelerini. Fiecare autor de jurnale de călătorie, atunci când a hotărât să își aștearnă pe hârtie impresiile, a folosit un filtru propriu, un filtru legat de nivelul său spiritual si de scopul acestui demers. Dacă a avut intenția de a realiza un jurnal cu destinația de a deveni o lucrare comercială, e un lucru, dacă a dorit să își destăinuiască trăirile, a altceva. Dar dacă intenția a fost de a realiza o lucrare spirituală, atunci trebuie să o privim cu un oarecare discernământ, deoarece autorul a privit emoțiile de la înălțimea nivelului lui spiritual. De aceea, pentru a înțelege fenomenul El Camino, trebuie să bați la pas periplul Sf. Iacob.

În sfârșit sunt sus pe vârful muntelui. O panoramă de vis. În stânga provincia Castillia, în dreapta Galicia. De sus totul e fantastic. Nici nu îmi vine să cred că EU am urcat muntele care privit de jos mi se părea inabordabil. E ora 14,37 și soarele parcă dogorește mai tare aici sus. Localitatea e formată din 6 restaurante, 11 albergue și o biserică, cu o populație stabilă de 50 de locuitori, totul ”îmbibat” de tarabe cu suveniruri. Aglomerație mare, ca pe Lipscani. Turiști veniți cu mașinile și pelerini. Găsesc albergue Municipal O’Cebreiro, achit cei 6 € și intru, pentru o noapte, în posesia unui pat jos. Realizez că fiind un albergue municipal, rucsacul meu nu era acolo. Albergue municipale sau parohiale nu primesc transport de bagaje, acestea fiind depuse deobicei la un restaurant apropiat. Identific ușor poziția geografică a rucsacului și îl recuperez spre satisfacția unanimă. Duș, uns picioarele și ieșit în ”târg”. Aglomerația îmi dă o senzație de împlinire sufletească. Uite, un ins de 71 de ani, singur, face parte din această multitudine de suflete. Nici nu știi unde și la ce să te uiți mai întâi? Fac poze din toate unghiurile posibile și imposibile. Sunt ca un copil care a primit în dar primul lui aparat foto. Privind de la această înălțime te cuprinde dintr-o dată o stare de plutire hipnoptică. Intru într-un bar și comand ceva de mâncare vegetariană. Acum știu, salata de crudități cu cuburi de feta sunt ideale atunci când nu înțelegi nimic din lista de meniuri. Ușor de pronunțat, ușor de înțeles. Aflu că au wi-fi gratuit, așa că mă grăbesc

… iar aici e Galicia

Albergue Municipal O'Cebreiro

Prin O'Cebreiro

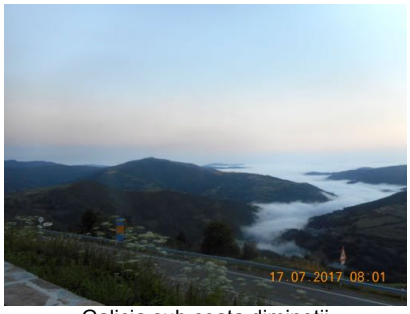
Galicia sub ceața dimineții

Suntem gata de plecare

Cam răcoare la ora asta

să trimit în țară poze. E o stare de bucurie interioară ce te face să dorești să o împărtășești cu toată lumea de pe glob. Cum această posibilitare îmi depășește dotarea, reduc cercul de contacți, la familie. E și asta ceva.

E ora 19 așa că merg la slujba Misa, oficiată în Biserica Santa Maria. Biserica e plină de pelerini și turiști. Trebuie să remarc faptul că gradul de practicanți religioși e foarte mare, predominând tineretul. E o slujbă oficiată de 3 preoți, de ce întotdeauna sunt în număr impar, nu am reușit să descopăr și să întreb, parcă nu îmi vine. Unul dintre ei era în pantaloni scurți pe sub sutană, iar în picioare avea pantofi sport. Se vedeau picioarele goale de sub sutană, asta nu i-a împiedicat să împartă vinul sființit doar între ei. Soarele se pregătește de culcare. Panorama apusului de soare ce coboară ușor, ascunzindu-se după dealuri, îți crează o stare de trancendență, e ceva ce îmbracă atât fațete ireale, cât și reale, palpabile cu toate simțurile.

Începe să își pună oboseala amprenta pe mine. Mă desprind cu greu de acest apus de soare privit de pe vârf de munte, și mă îndrept spre dormitor.
Mă așez în pat, mă învelesc cu "mánta" primită pentru o noapte și fără să îmi dau seama, prin fața ochilor, închiși deja, mi se derulează filmul zilei de azi. Am simțit, acum în prag de adormire, cum Lucica a apărut ca sprijin, cam cu 1 km înainte de a începe urcușul și m-a însoțit până să ajung în vârf. Asta a fost starea de transcendență pe care nu reușeam să mi-o explic. Mulțumit mă așez confortabil pe pat și adorm. Nu mă mai interesează dacă cineva va mai sforăi sau nu.

Noapte bună.

Ziua 28 => O'Cebreiro - Triacastela (17 iulie 2017)

Noapte minunată.Toți erau topiți, chiar și tinerii. O babă poloneză, bineînțeles mai tânără ca mine, a vorbit la telefon în dormitor o oră în continu, și pe deasupra mai vorbea și tare și mai vorbea și în poloneză de nu înțelegeai nimic din ce spune. Așa suntem noi est europenii, suntem cei mai tari din parcare când suntem în afara țării. Nu pot băga mâna în foc că și la ea acasă nu făcea același lucru. Era dornică să își împărtășească impresiile. Toți ne-am sculat târziu. La ora 7,01 precis ies pe ușa albergului. E destul de târziu, dar oboseala de ieri și-a pus amprenta.

Dacă aseară am fost martorul unui apus de soare superb, în dimineața asta particip la un răsărit de soare pe aceeași măsură. Dacă privesc în partea Castillia, priveliștea e închisă, mohorâtă, dacă întorc privirea către Galicia, priveliștea e cu totul alta. Apare soarele și culmile munților din jur capătă tente de un roșu din ce în ce mai puternice. Din văi încă nu s-a ridicat ceața. Pare un ocean alb din care se ridică semețe crestele munților. E ceva ce nu poate fi descris în cuvinte. Începe să se încălzească. Azi e o zi de coborâre. Predau rucsacul la același restaurant de unde îl recuperasem ieri, cu destinația Triacastela, albergue Municipal. Las bineînțeles și cei 5 € pentru tranport și mai fac un tur de orizont de la înălțimea vârfului O'Cebreiro. Fac poze, tururi de orizont, îmi imortalizez făptura pe un fundal de vis.

Atenționare utilă

Bisericuța San Esteban cu cimitir 5 stele

Alto do San Roque 1270 m

Surprinzător, suntem mulți care plecăm la ora asta, semn că toți ne-am scos pârleala după oboseala de ieri.

Poteca urcă foarte puțin și apoi începe coborâșul. E un drum relativ bun, un fel de drum forestier cu piatră, dar relativ bine întreținut. Intru într-o pădure destul de deasă. Drumul parcă e tăiat în deal. În stânga deal împădurit, în dreapta prăpastie, tot împădurită. La un moment dat trec pe lângă un semn de marcare a traseului pe care un ”înaintaș” a pus un pantof argintiu, cu toc dureros de înalt, atenționare că ne găsim pe o potecă și nu pe bulevard. Trebuie să recunosc că mulți pelerini au un simț al umorului deosebit de dezvoltat. Deodată drumul iese din zona împădurită, trec pe lângă un albergue – bar închise, și intru în minuscula localitate Linares cu bisericuța San Esteban. Vizitez bisericuța și cimitirul din jurul ei. De fapt sunt două tipuri de construcții destinate înmormântării celor plecați. Familiile mai înstărite își construiesc ”blocuri de garsoniere” confort VI, în a căror ”garsoniere” depun sicriile celor decedați, ”sigilându-le” intrarea cu plăci de marmură. Dacă familia nu își poate permite o asemenea investiție, primește din partea parohiei o ”garsonieră pentru nefamiliști”, pe a cărei intrare pun o placă de beton. E oarecum logică această soluție având în vedere solul stâncos în care nu cred că s-ar găsi vre-un gropar să sape.

Începe să se iuțească coborâșul. Ating altitudinea de 1270 m, Alto do San Roque unde este plasat un imens monument al pelerinului. E clar că în Spania, în timp, s-a dezvoltat un cult pentru pelerinaj. Poteca continuă o bună bucată de drum alături de șosea, după care se desparte de ea. Intru într-un mic cătun, Hospital de la Condesa.

Am parcurs deja 6 km de la plecare, așa că e timpul pentru un mic dejun. Brânză de capră, roșii și pâine prăjită, asta e tot ce am putut găsi vegetarian de mâncare, bineînțeles că acompaniată de o cafea ”americană” fără zahăr și fără lapte, și ca să glumim, și fără cafea, adică un fel de apă fierbinte de culoare maro. Trebuie să recunosc faptul că brânza sevită a fost cea mai bună brânză pe care am mâncat-o vreodată.

Satisfăcut din punct de vedere culinar, o pornesc din nou la drum. Pe văi nu se ridicase de tot ceața. Ai impresia că sunt lacuri în fiecare vale. Încă sunt la altitudine, iar spectacolul e mirific. Soarele e sus pe cer, anunțând o zi dogoritoare. Bine că nu plouă, ar fi fost dezastru. Trec pe lângă o bisericuță de piatră. E închisă, semn că nu prea are enoriași și nici preot. Ce am observat aici în Galicia, populația nu e atât de îndoctrinată religios. Am trecut prin câteva cătune, bisericile erau în paragină, închise, iar oamenii își vedeau de treburile lor liniștiți.

Trec pe lângă o casă mare, în stil modern, care e de fapt o fermă. Interesant e faptul că sunt câteva mașini în curte, poate ale angajaților, trag eu concluzia. Stau și mă întreb, cum reușesc să ajungă aici cu mașinile? Drumul e foarte îngust, unde să te repliezi în cazul în care vine o altă mașină din față, nu este, sens unic, nu e marcat, pante mari sunt, drum forestier este, atunci …? Va rămâne un mister pentru mine acest lucru. Dar … oamenii trăiesc și muncesc. Pentru mine e o enigmă, pentru ei pare să fie o normalitate.

În sfârșit … micul dejun

Alto do Polo, la 1335 m altitudine

Un albergue nostim

Automat pentru juice

Văi, dealuri, ceață încă ne risipită pe alocuri. Merg 2 pași și mă opresc din nou ca să mai fac poze. Ai un sentiment de a dori să ”iei cu tine” tot ce te înconjoară, de la cer la dealurile cu pășuni la văile acoperite încă de ceață, la tot. Te simți una cu ele, simți armonia locului, simți libertatea de a fi tu însuți. Sentiment ce nu îl poți cunoaște în adevărata lui măreție, decât aici, pe această potecă. Mai fac 2 pași și … gata, nu mai am loc pe sd-ul din aparatul foto. Noroc că mai am unul. Poteca urcă abrupt și deodată mă trezesc în față cu un albergue cu restaurant. Sunt la Alto do Polo, la 1335 m altitudine, pe terasa Albergue del Puerto. Mă așez pe un scaun ca să schimb SD-ul. Îl găsesc pe cel cu care am cumpărat aparatul. Are numai 2 Gb, dar până în primul oraș îmi ajunge, asta numai dacă voi face ”economie” la poze. Introduc în aparat și nu îl recunoaște, îl scot și încerc cu cel vechi, merge dar e plin, repet de câteva ori aceste schimburi, și în final hotărăsc să îl formatez. Da, aveam dreptate, asta era cauza. Fericit că iar pot face poze, pornesc din nou la drum. Acum poteca merge paralel cu șoseaua.

La un moment dat ”un cuțit” mi se înfige în creier, sau în spate, nu are importanță locul anatomic precis, important este efectul. Dacă SD-ul supus formatării e tocmai cel ”plin” de poze? Dacă l-am formatat pe cel vechi? Și uite așa, în loc să mă bucur de peisaj, mă frământ cu ”drăcușorul” strecurat în mine. Normal eu blocam un SD plin, deci nu putea fi șters. De data asta, în grabă, am uitat să fac asta. Deci riscul să îl fi formatat pe acesta este imens. Ce văi cu ceață, ce pășuni, ce liniște sufletească? Iuțesc pasul ca să ajung undeva să verific. Cu acest chin amestecat cu speranța că nu sunt pierdute pozele din zilele trecute, intru într-un cătun cu 6 case și o biserică în ruină. Mă opresc la primul bar, de fapt și singurul. Scot SD-ul pe care îl aveam în buzunar, îl pun în aparat și … toate pozele sunt la locul lor. Îl scot, îl blochez și privesc în jur. E un bar cam ciudat. În mijloc e o încăpere închisă, rotundă, fără ferestre, numai bună pentru spiritism. Lângă recepție un aparat misterios, seamănă cu un aparat de făcut cafea, dar practic e un aparat de făcut juice din portocale. Bagi banul, 1 €, și pe gemulețul din față, vezi cum cad portocalele și sunt strivite, rezultând juice-ul. Genial automat. Revigorat după dușul rece legat de poze și după juice-ul stors în fața mea, plec. Las la o masă pe terasă un grup de polonezi, grup în care recunosc pe baba ” commentator sportiv” de azi dimineață, din dormitor. E tot cu telefonul la ureche. De data asta doar ascultă. O fi oare înregistrarea discuției de dimineață? Oricum, îi salut cu clasicul deja salut: Bon Camino, nu primesc nici-un răspuns, cu toate că salutul meu a fost transmis cu cel puțin 70 dB de la o distanță de doar 2 m. Așa sunt polonezii, aroganți. Am mai spus eu, sunt est europeni.

Drumul e la fel de pietros, același tip de ”drum forestier”, aceeași priveliște. Singurul succes: am salvat pozele. Nu pot fi sigur că la mijloc nu a fost mâna Spiritului El Camino, care nu a vrut să mă vitregească de un atât de masiv material documentar. La un moment dat eram aproape hotărât să mă întorc înapoi și să reiau traseul pentru a recupera pozele posibil pierdute. Acum îmi dau seama că ar fi fost inutil. Pozele atunci făcute sub greutatea emoțiilor, nu puteau fi repetate. Ceea ce ar fi ieșit ar fi fost ”falsuri”, deci fără valoare.

Ajung în Fonfria, un cătun cu 4 case, dar fără biserică. Uite că am trăit

Peisaj mirific

Un nou popas bine venit

Și din nou la drum

Castan de 817 ani

să o văd și pe asta. Case fără biserică. Așa că pornesc la drum, un drum la fel de monoton ca și până acum. După cca 3 km intru în cătunul Biduedo. Aici da, au o bisericuță mică, din piatră, închisă și care stă să se dârâme. E biserica San Pedro. Fac o poză prin grilajul care te împiedică să pătrunzi înăuntru fără cască de protecție și fără un echipaj de la ISU (ambulanță și descarcerare) la intrare. E din ce în ce mai clar pentru mine: *locuitorii Galiciei nu sunt fanatici religioși și nu au nimic în comul cu luptele cu tauri*, ca în Catalania. Sunt oameni total diferiți de cei pe care i-am întâlnit până acum. Ha, ha, ha … sunt un fel de ”ardeleni”, ca și mine. Cum San Pedro nu poate fi vizitat, plec mai departe.

Pajiști pe care pasc vaci blânde, fânețe, cer senin. Asta e atmosfera care m-a ”adoptat” pentru moment. Am scăpat de grija pozelor posibil pierdute, am scăpat de grupul de plonezi, am scăpat teafăr, fără intervenție cod roșu de la ISU, odată cu trecerea pe lângă biserica San Pedro, deci sunt din nou un pelerin liber. Observ că oamenii sunt practici prin zonă. Duc o cisternă, ca adăpătoare, pe deal și lasă vacile libere, fără să le păzească cineva, iar seara le mulg acolo sus.

De la Biduedo la Filloval, drumul coboară abrupt. Fără să îmi dau seama, ajung la Filloval. De fapt e un cătun mai răsărit, dar tot cătun este, chiar dacă are un albergue și un bar cu terasă afară. A, era să uit, și o moară dezafectată, dar fizic existentă. Interesant e faptul că în vechime localnicii au folosit în construcția caselor plăci de șisturi, singurul material local aflat la îndemână. Noroc că în zonă nu sunt cutremure, altfel nu le-aș mai fi fotografiat acum.

Părăsesc Filloval, cătunul cu un profund iz pastoral și mă îndrept către Triacastela. Practic orașul e înconjurat de mici așezări plasate ca sateliți ai orașului. Trec pe lângă un castan bătrân, protejat, vechi de 800 de ani, având un diametru de 2,7 m și un perimetru al tulpinii de 8,5 m. Acum cred că are 817 ani, căci placa pusă e datată 2000. Un adevărat veteran ce a stat de strajă la una din porțile de intrare în oraș. Străzi înguste, întortochiate, dar pitorești. Și iată-mă la intrarea în Triacastela.

Drumul trece pe lângă un bar cu terasă. Mă opresc o clipă. În stânga e o pajiște imensă, și undeva jos, la baza pajiștii, se disting două clădiri cam ciudate, oarecum cubice. Întreb chelnerul de albergue Municipal și cu o perfectă coordonare a mișcărilor capului și a mâinii stângi, îmi arată spre cele două căsuțe de la baza pajiștii. Prima și ultima concluzie după fructuoasa discuție cu ospătarul, a fost aceea că e stângaci. Oricum ăsta nu e un defect, și eu sunt stângaci, dar asta nu mă jenează. Ajung la ușa inchisă a albergue la ora 12,26 precis, dar spre ghinionul meu, ușa se va deschide la ora 13. Las bețele la rând, căci sunt al 9-lea în coadă, și plec să îmi recuperez rucsacul. Folosesc ”GPS-ul” meu intern cu care fusesem dotat la naștere, și decid că acesta trebuie să se afle la restaurantul cu ospătarul stângaci. Cum idicațiile au fost precise, recuperez rucsacul și mă întorc să schimb bețele lăsate pe post de planton, cu rucsacul. Cu o precizie demnă de orice ceas atomic, la ora 13 fix, se rotește o cheie în broasca ușii de la intrare și ușa se deschide cu un scârțâit invidiat de orice cavou ce se respectă, putând fi ușor folosită ca și coloană sonoră într-un nou film despre Dracula. În ordinea sosirii intru, primesc un pat, bineînțeles tot

Acolo jos e albergue municipal

O cină super înainte de Misa

Misa în Biserica San Pedro Triacastela

jos. Cum e un albergue municipal, prețul pentru o noapte e standard, adică 6 €. Cu tot arsenalul pus în mișcare ca să par un tip simpatic, nu primesc o mánta, și cum nu voiam să desfac sacul de dormit, intuiesc că va fi o noapte răcoroasă pentru mine. Trec la ritualul zilnic: duș, uns tălpi, îmi spăl rufele și apoi 20 min. repaus în pat, apoi plimbare prin oraș. Sunt în plină siestă, așa că până la ora 17 sunt un pelerin free, ce bântuie fără o direcție precisă pe străzi. Practic sunt doar două străzi paralele, unite prin străduțe înguste. Intru în Biserica din Triacastela. O bisercă mărișoară, de provincie, și studiez cimitirul. Sunt și morminte clasice în pământ, dar predomină cele tip ”garsonieră”. Ok, azi e Misa la ora 19, așa că am timp să mănâmc înainte.

Mă întorc la barul cu terasă, la ospătarul stângaci și comand un meniu vegetarian. Nu prea îmi e foame, deoarece după plecarea de la biserică, intrasem într-un supermarket și îmi cumpărasem 1 kg de struguri. Bob cu bob, acest kg a dispărut în burta mea până să ajung să comand cina. Oricum nu regret comanda cinei aici. Supă de zarzavat cu fidea, și o salată mixtă cu asparagus, ou și măsline superbă. Mă uit la ceas, e cam timpul să plec, ca să nu întârziu la Misa.

Inițial a fost dedicată lui San Pedro și San Pablo, care coincide cu invocări ale fostei mănăstiri de Hermo, mai târziu, a aparținut lui Santiago Apostol. Stilul este romanic (secolul al IX-lea), care se reflectă în cea mai veche parte a bisericii. Biserica are o navă cu frontoane dreptunghiulare, cadru din lemn. Două ferestre pe fiecare parte și un cor înalt la picioare întregesc arhitectura bisericii. Fațada este dominată de un turn pătrat înalt și stil neoclasic, care se ridică pe patru piloni care susțin patru arcade. Acestea constituie începutul boltei sub care se află pronaosul sau atrium. În al doilea corp al turnului sunt basoreliefele celor trei castele de Triacastela date în 1790, precum și o nișă cu imaginea ecvestră a apostolului Santiago. Al treilea etaj este destinat clopotului. Ferestrele turnului închid incinta clopotniței ce are trei clopote. Contraforturile de colț sunt acoperite cu creneluri tipice zonei. În interior găsim un amvon din lemn sculptat într-o stare destul de bună. Este de asemenea interesant, deși este în stare proastă, figura din teracotă reprezentând pe Santiago Matamoros, figura ecvestru cu blana scurtă roșie tipică sec. XVIII . Altarul este datat mult mai târziu fiind cunoscut a fi aurit și pictat în 1695, stil un baroc moderat, cu patru coloane în spirală și uși decorate cu îngerii.

Să vedem cum va fi slujba azi. La bisericuță am fost impresionat de un tip bonom, cu o burticică bine conturată, care trăgea într-un mod profesionist clopotul, anunțând iminenta începere a slujbei. Simpatic om. Biserica s-a umplut la ora 19, în special cu pelerini. În primul rând de bănci văd figuri cunoscute, printre care o fată care la ultimele 2 Mise, citea din Biblie. Ea era însoțită de un tânăr pe care l-am remarcat ca un fel de ”ajutor” de popă. Începe slujba. Clopotarul se deghizase în preot paroh, iar tânărul în preot de ”serviciu”. Cred că e în practică, sau nu are încă o parohie. Slujba e oficiată de tânăr, iar ”clopotarul” ține slujba pentru pelerini. Vinul îl bea doar tânărul, în timp ce ”clopotarul” înmoaie doar rondeaua în el. OK, și tineretul trebuie să trăiască. După slujbă vizitez din nou cimitirul. E cam devreme să mă culc. Constat că mormintele ”clasice” sunt de fapt la 0,5 m deasupra

Somn ușor pelerine

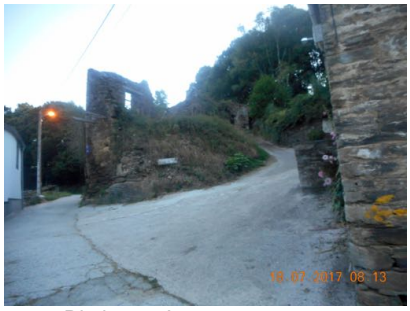

Dimineața începe cu un urcuș

Artiști plastici sunt ”chinuiți” de inspirație

Chiar și călugării autentici au plecat

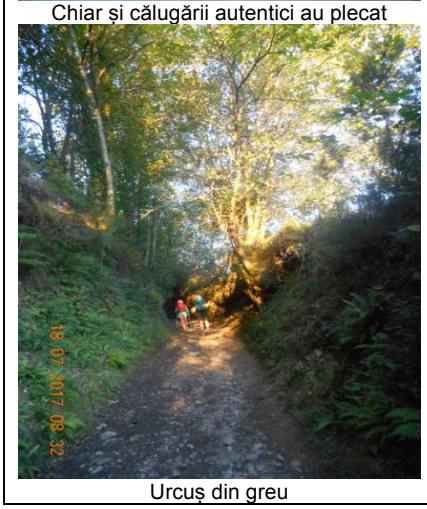

Urcuș din greu

solului, adică ceva similar cu criptele de la noi.

Mulțumit de constatări, îmi târăsc picioarele până la albergue, mă arunc în pat și încerc să adorm, dar nu înainte de a îmi masa cu cremă tălpile, proces absolut necesar pentru mâine. ”Locuiesc” la parter, iar peste mine e o doamnă cam de 55 de ani. A se citi că ”peste mine” înseamnă că are patul deasupra mea. E necesar acest amănunt, căci nu vreau ca istoria să mă condamne inutil pentru viață imorală pe El Camino. Doamna de la etaj are un sforăit atât de feminin, că îmi vine să o iau în brațe și să o parchez pe hol. Decât să fac o rupere de ligamente luând-o în brațe, mai bine suport sforăitul.

Noapte bună.

Ziua 29 => Triacastela - Sarria (18 iulie 2017)

Somn perfect. La ora 6,33 ridic ancora.E cam răcoare și eu sunt doar în bluză, restul hainelor sunt în rucsacul pe care l-am depus la restaurantul din capul pajiștii, acolo de unde l-am recuperat ieri.

Încă e întuneric afară și destul de frig. Las în urmă albergue împreună cu doamna de deasupra mea pe post de Vasile Roaită, care a tras sirena până am adormit. A fost un sforăit gen sunet de sirenă răgușită. Oricum am adormit într-un final.

Trec râul Rio Ouribio pe un podeț îngust și mă afund într-o pădure destul de deasă. Urc, un urcuș nebinevenit atât de dimineață. Sper ca urcușul să îmi dea un minim comfort termic într-o dimineață atât de rece. Din nou sunt ca o ceapă despuiată, căci bineînțeles am lăsat toate hainele mai groase în rugsac, în speranța că la ivirea soarelui, temperatura va crește. Urc pe valea unui pârâu afluent al râului Rio Ouribio. Drum dificil, urcuș pieptiș și numai bolovani pe drum. Soarele a răsărit, dar nu poate pătrunde printre frunzele dese ale copacilor. Trec de A Balsa, o foarte mică localitate cu numai 4 case. În una din ele, un artist plastic și-a amenajat un atelier și galerie. Intru, o singură cameră, un pat, o masă, un șevalet și multe tablouri spre vânzare. Cred că și-a ales greșit locul, e drept că inspiră, dar nu văd eu un pelerin să cumpere un tablou și să plece cu el sub braț. La o masă șade un bătrânel, cam de vreo 65 de ani, îi cer permisiunea să fac poze. Îi mulțumesc la plecare pentru ospitalitate și ies cu sentimentul că am fost pentru câteva clipe musafirul unui pustnic. În fața mea, la vreo câțiva metrii, mergând voinicește, apare un personaj straniu. Un ins îmbrăcat în călugăr pelerin, echipat după toate regulule penitenței. O haină lungă, încălțat cu niște sandale scâlciate de mers și încins cu o sfoară pe post de cordon. Singur rucsacul din spate îl readuce în contemporaneitate. Încerc să îl ajung din urmă și să îi fac o poză, dar merge prea repede și mă jenez să mă așez în fața lui și să îl pozez. Poate se va ivi ocazia pe drum. La un moment dat drumul intră într-un mic luminiș. Un izvor captat își vede liniștit de menirea lui. În fața lui, un bazin imens îi strânge rodul muncii sale. Apa din bazin e murdară, plină de frunze căzute. O colonie de broaște încearcă să înveselească atmosfera cu orăcăitul lor. Loc bun de repaus și contemplare.

Drumul continuă să urce pieptiș. Am ajuns la o altitudine de 910 m

În sfârșit ... apă

Superb, asta e, superb

”Mă sacrific” și înfulec un mic dejun copios

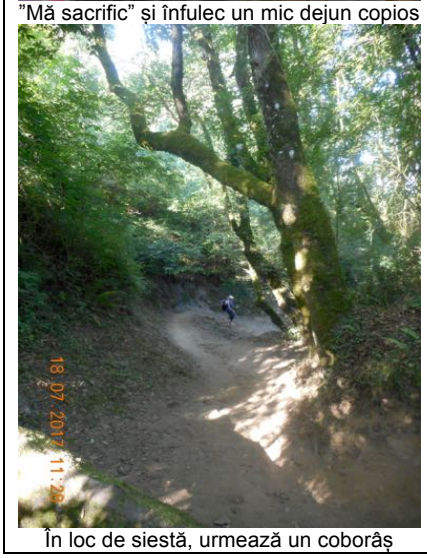
În loc de siestă, urmează un coborâș

(Alto de Riocabo) și încă soarele nu reușește să își facă datoria. Sus în vârf, pe o șea, un grup de tineri se regrupează după un urcuș greu pentru mine. Cred că sunt de la o organizație religioasă. Au uniforme, cântă și sunt veseli, de parcă urcușul nu ar fi existat pentru ei. Plin de optimism intru în Montan. O placă aproape ștearsă ne indică punctele turistice importante. Sunt 4 la număr: 1. Lacul, 2. Fântâna, 3. Biserica, și 4. Cimitirul. Astea reprezintă localitatea. În sfârșit și-a făcut apariția soarele. Poate se va mai încălzi un pic. Poteca părăsește șoseaua și coboară abrupt. Parcă intru într-un tunel format de crengile arborilor, care parcă doresc să îmbrace goliciunea trunchiurilor lor. E un fel de tunel la capătul căruia se zărește o luminiță. Da, e întradevăr o luminiță, e o pajiște imensă străjuită de dealuri înalte împădurite. Poteca taie pajiștea și se reunește cu șoseaua de care se despărțise de curând. Intru în Furela. În fața mea sunt doi coreeni, iar misteriosul călugăr a dispărut. Trec pe lângă o capelă, și ea închisă, dar pe care o ”vizitez” prin obiectivul aparatului foto, strecurat printre zăbrelele cu care e protejat geamul ușii de la intrare.

Sunt cam la jumătatea traseului pentru azi, așa că un mic dejun întârziat nu ar strica. Sunt în Pintin. Mă opresc la primul bar. Comand o salată mixtă și mă trezesc cu foi de salată, câteva feli de roșii și 3 măsline, puse elegant și totuși arogant, pe o farfurie. Noroc cu pâinea și cafeaua care au mai dres meniul. După o masă atât de ”copioasă”, dorul de cercetare mă frământă. Cum stau plăcile de piatră din construcții fără să alunece între ele? Cu ochiul liber nu se vede nimic a fi între ele. Așa că, încerc să descopăr misterul. Trec pe lângă un gard, nimeni prin preajmă, și ridic o piatră. Wow, între ea și cea de dedesubt este un mic strat de lut, pus numai pe mijloc. Deci ele stau prin greutatea lor, iar glisajul este înpiedicat de un strat subțire de lut.

Mă afund din nou în pădure, același tunel verde. În jur păsărelele cântă arii clasice din repertoriul înaripat. În rest liniște, asta după ce depășesc o pereche care se certau din cauza Cataloniei. Ea susținea că Catalonia e o parte a Spaniei, el pleda pentru separare. Cum nici unul nu ceda, el ia o decizie istorică și o ia înainte, așa că liniștea s-a reașternut, iar păsărelele se aud din nou peste Camino. Începe un coborâș foarte abrupt. Drumul e numai bolovăniș, cu serpentine în scurt și cu săritori peste bolovani instabili.

Trec pe lângă biserica cu cimitirul ei. Oare după cât timp se pot deschide ”garsonierele”? Nu am deocamdată un răspuns, dar îl voi avea, la un moment dat. Trec de Aguiada, alt cătun format din 5 + 3 case. Cele 3 sunt de fapt ruine, dar își ocupă locul în perimetrul localității. Am scăpat de coborâș. Drumul urmează acum șoseaua. În zare se văd casele din San Mamede del Camino. Pe dreapta, imediat de la intrarea în sătuc, se găsește un restaurant nostim, dar pe care nu îl recomand. Alimente numai din frigider, chiar și sandwichurile sunt practic primite prin catering, iar proprietarul un tânăr arogant și nepoliticos. Păcat de locație și de vad. Pe drun am depășit de câteva ori personajul travestit în călugăr, dar nu am reușit să îi fac o poză decât din spate.

Poteca de acum până la Sarria însoțește șoseaua. O șosea puțin circulată, și o potecă monotonă. Sunt la ”porțile” Sarriei, dar mai întâi trebuie să trec prin suburbia orașului, Vigo de Sarria. Suspans!!! Baba

NU recomand acest restaurant

Am intrat în Vigo de Sarria, mai am puțin

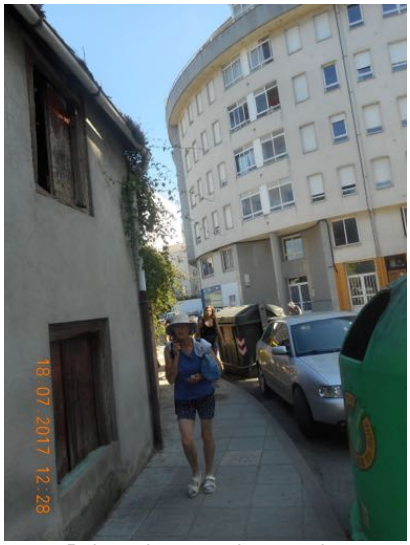

Baba poloneză sub acoperire

Sunt al 4-lea în coadă

Moment de relaxare pentru preotul din Madrid (în dreapta planul doi, cu short alb)

polonеză e în fața mea și … e tot cu telefonul la ureche. Se pare că e din nou în transmisie directă. O fi vreun corespondent de presă sub acoperire? Mai știi? Cred că e bine să mă țin mai departe de ea, nu de alta dar la noapte vreau să dorm.

De la intrarea în Sarria și până la albergue e o bucată bună de drum. Orașul e mare, blocuri, bulevarde, tranport în comun, adică toate atuurile unui oraș mare. Ajung al 4-lea în coadă la albergue. Las bețele la rând și plec în căutarea rucsacului. E ora 11,34 și ușa se deschide abia la ora 13. Acum știu, albergue municipal, rucsacul trebuie să fie prin apropiere. În capul străzii e un bar, pun flerul din dotare la lucru și hotărăsc să întreb la bar. Da, punct ochit, punct lovit. Rucsacul mă aștepta acolo nerăbdător. Îl iau și cobor spre albergue. Cum regula de bază la albergue e: primul venit, primul servit, îmi iau locul în coadă. La ora 12,40 strada e deja plină de pelerini care așteptau cuminți să prindă un loc de înoptat, unul din cele 35 de locuri pe care le are. OK, la ora 13 fix se deschide ușa. Fiind al 4-lea prind un pat jos, cu mánta, deci somn la căldurică. Duș, masat tălpile, spălat haine și stat 1 oră întins pe pat. Ritual complet.

Refăcut fizic plec la plimbare prin oraș. Siesta spaniolă îmi taie elanul, așa că mă opresc la o terasă să îmi beau tinto și să scriu. La o masă învecinată să vezi și să nu crezi. Doamna care citea din Biblie pe la Misa, împreună cu preotul cel tânăr, în pantaloni scurți și cu câte un pahar cu tinto în mână. Se pare că cel de la Misa nu e suficient. Să văd dacă la Misa de la ora 19,30 va da din nou iama în vinul sființit.

Acum când scriu aceste rânduri mi-a venit în gând faptul că ”diabetul” de care sunt bănuit nu și-a manifestat prezența. E tot mâna Spiritului El Camino care are grijă de pelerinii săi, chiar dacă sunt discipoli ai lui Toma Didymus. Termin de scris, sau mai bine zis întrerup scrisul căci siesta a luat sfârșit.

Intru în Biserica Santa Marina. Să zicem că e Biserica parohială a orașului. O clădire impunătoare frumos decorată în interior și unde la ora 19,30 se va oficia o Misa.

Pe drum îl întâlnesc pe Nicolas, francezul care la un moment dat mi-a fost vecin de pat. El se cazase la albergue Mănăstirii Santa Maria Magdalena. Numele acestei mănăstiri îmi incită curiozitatea. Așa că o pornesc întracolo. Este plasată undeva în afara orașului. Clădire impunătoare, o Mănăstire adevărată ca și somptuozitate. Intru, aspect cazon de mănăstire, fac poze. O curte interioară minunată. Intru în biserică și mă așez pe o bancă. Biserica e primitoare și caldă. Sunt 4 persoane în biserică, eu fiind unul din cele patru. La un moment dat au apărut doi preoți îmbrăcați în sutană, și încep o slujbă în poloneză. Doi dintre cei aflați în biserică s-au ridicat atunci când preoții au început să vorbească în poloneză, așa că am rămas doar eu și cu o doamnă. Se ajunge la faza împărțirii împărtășaniei, iese doamna și i se dă rondeaua, mă îndrept și eu și stupoare, sunt refuzat. Am cerut o explicație preotului mai în vârstă. Răspunsul a venit prompt și totodată halucinant. Mi-a fost refuzată împărtășania pentru simplul motiv că aceasta se dă numai fraților și surorilor catolici de rit romano catolic. Așa ceva nu mai pățisem până acum la nici una dintre Misa la care luasem parte. Simt cum sângele se ridică în totalitate la cap, simt că

Mănăstirea Santa Magdalena

Cei 2 preoți polonezi care m-au refuzat

Dialogul ”surzilor” au continuat și pe drum

Misa din Biserica Santa Marina

O cină extraordinară

explodez. Îi anunț că voi face o plângere la Vatican, și eram hotărât să o fac, mai ales că pe drum au continuat discuțiile în contradictoriu. La orice spuneam eu, preotul mai în vârstă îmi răspundea invariabil că nu înțelege engleza. Fac ce fac și iar dau de polonezi. Oricum am înțeles că preoții erau și ei pelerini.

M-am întors în oraș. Se făcuse deja ora 19, așa că mă grăbesc ca să nu întârzii la Misa din Biserica Santa Marina. Acum m-am liniștit. La slujbă a participat și preotul tânăr, de data asta cu pantalon lung pe sub sutană. E preot în Madrid și e venit și el pe El Camino ca pelerin, împreună cu un grup de tineri. Dotați cu chitări, au cântat în biserică, un adevărat concert ad-hoc. Mă obseda încă refuzul împărtășaniei. Nu mă deranja faptul în sine, ci explicația impardonabilă a cauzei. Mă obseda fanatismul celor doi preoți polonezi. Dar cum orice pădure are uscăturile ei, încerc să îmi spun: atât au putut ei acum, dar mâine vor putea mai mult. Slujba a fost fantastică, tinerii au cântat minunat, am primit împărtășanie chiar dacă nu eram ”frate în rit romano catolic”. Pe drum sun în România o bună prietenă, terapeut și ea, pe care o cunoscusem la un curs. Îi povestesc întâmplarea, simțeam că voi exploda dacă nu spun cuiva cele întâmplate. Comentariu ei mă pune pe gânduri. Pe scurt, ea crede că umorul meu e mult prea negru ca să fie ”înțeles” de Univers și poate că nu e altceva decât o atenționare pentru faptul că poate am greșit față de cineva. E drept că eu am cam luat în derâdere faza cu vinul sfințit pe care preoții îl beau singuri. Se pare că Universul a vrut să îmi atragă în felul acesta atenția că nu trebuie să judec pe nimeni și nimic. În momentul în care am reușit, cu ajutorul prietenei mele, să ”descifrez” mesajul Universului, m-am ”dezumflat” brusc și starea nervoasă a dispărut.

Mă îndrept către o terasă de pe strada cu albergue să mănânc cina. Am trecut azi prin stări total opuse, euforie, furie și acum pace sufletească. E clar, Universul te atenționează când greșești, problema este să descoperi cauza atenționării și să nu mai repeți.

Terasa e o oază de verdeață. Cina a fost demențială. Salată asortată cu morcovi rași, porumb, roșii și asparagus. Ca și garnitură am primit cartofi pai și deja tradiționalul tinto. Mă întorc fericit la albergue. Doi dintre tovarășii de dormitor mă așteptau să bem un pahar de vin. Am coborât în sala de mese și am gustat un pic, asta numai ca să nu fiu nepoliticos. Erau tinerii cu care glumisem în timp ce așteptam deschiderea albergului.

Mă întorc în dormitor ca să îmi fac ritualul de seară cu masarea tălpilor, toaleta de seară și culcarea. Sper ca mâine să nu ploaie, cu toți norii care s-au strâns amenințător pe cer. Mă așez în pat și încerc să închid ochii. Din tot ce am ”experimentat” azi, pățania cu preoții polonezi stăruie. Adică cum? Isus a avut surori și frați de rit ortodox, plus surori și frați de rit romano catolic, surori și frați protestanți, surori și frați penticostali_ Isus vorbea doar de surori și frați, atunci care dintre ei sunt adevărați și care sunt bastarzi? Este clar că trebuie să renunțăm la religiile făcute de oameni pentru a pune mâna pe o putere efemeră și să redescoperim adevărata noastră religie: iubirea și respectul față de toate Creațiile Divinității.

Noapte bună

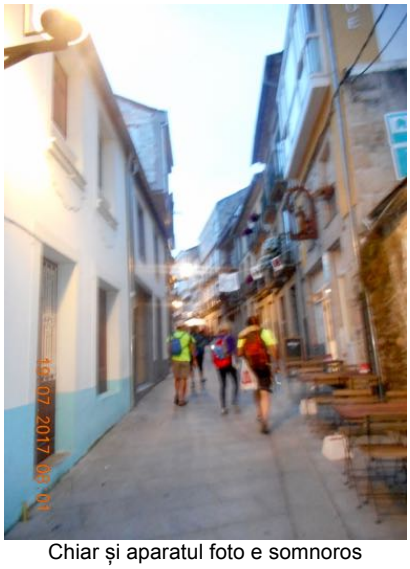

Chiar și aparatul foto e somnoros

Ce ciudate forme poate înbrăca natura

Aici am luat decizia istorică cu pelerina

Bine că mai sunt surse de apă pe traseu

Ziua 30 => Sarria – Portomarin (19 iulie 2017)

Noapte superbă. Odihnă completă. La ora 6,56 ridic ancora. Patronul barului unde las rucsacul mă trage în piept cu 5 €. Eu îi spun că am pus în plic cei 5 € pentru transport, iar el insistă să îi dau 3 € lui. Am sunat la firma de transport și nu răspunde nimeni. Așa că dau cei 3 € solicitați imperios de cam antipaticul patron de bar și plec. Pe drum aflu de la un tovarăș de drum faptul că de aici până la Santiago, prețul transportului nu mai e 5 €, ci 3 €. Se pare că aici a fost neînțelegerea, eu vorbeam de 5 €, și el de 3 €, neînțelegând de ce eu am pus 5 € în plic. Îi cer scuze în gând pentru faptul că l-am făcut antipatic și o iau la pas.

Trec pe lângă Mănăstirea Sf. Magdalena și un gust amar simt în gură. E cu siguranță o expresie a întâmplării de ieri. Recunosc acum faptul că m-am aprins ieri cam degeaba. Nu Vaticanul trebuie să le atragă atenția, ci Universul. Oricum nu e sarcina mea să hotărăsc cine, când și cum trebuie atenționat de către Univers.

Se mijește de ziuă. Luminile pe străzi sunt încă aprinse. Orașul doarme. Numai pelerinii animă străzile. Mă așteaptă un drum lung și dificil. Sunt undeva deasupra orașului, de unde se deschide o panoramă superbă. Poteca intră într-o pădurice cu arbori bătrâni și chirciți sub povara anilor. Începe să burnițeze mărunt. Stau în cumpănă dacă să pun pelerina de ploaie pe mine, sau nu. E clar că nu o voi pune căci ea stă liniștită în rucsac. Așa că îmi continui drumul prin burniță. Drumul urcă și iese din pădure, traversând lanuri încă ne recoltate. Trec prin Vilei și Barbadelo, două cătune risipite pe dealuri. Intru într-un bar și sunt nevoit să constitui un comitet ad-hoc de analiză a situației. Tema unică pusă în dezbatere: să cumpăr sau nu o pelerină de ploaie? Studiind piața existentă, luând în considerație mercurialul, în ciuda prognozei meteo, iau decizia în unanimitate să nu cumpăr pelerină. Economisesc astfel 16 €, ccea ce pentru bugetul unui pelerin e o valoare. Așa că îmi continui drumul prin burniță, fără pelerină, grație hotărâri proaspăt adoptate. Mai am 108 km până la Santiago. Drumul continuă să urce, parcă mai abrupt în ultima parte parcursă.

Burnița s-a mai potolit parcă, dar tot înorat e cerul. De la Baxan încep să cobor. În jur e o priveliște de basm. Dealuri înalte sunt străbătute de văi adânci în care oamenii și-au construit așezări răsfirate. Drumul intră într-o mică pădurice, unde plouă, chiar dacă afară burnița s-a oprit. De fapt se scutură frunzele sub adierea vântului. Trec pe lângă poarta de fier a unui albergue, Molino de Marzan. Nu îmi pot închipui cine ar veni aici să doarmă. Bănuiesc că acest albergue a fost construit printr-o inginerie financiară cu fonduri europene, devenită ulterior doar reședință privată. În afară de inscripția ”Albergue” pusă pe un stâlp al porții ferecate, înăuntru nu e nici-o mișcare.

Trec prin A Pena, un sătuc pierdut printre lanuri și străjuit de o biserică destul de mare dacă e să ne raportăm la numărul de enoriași din zonă. Biserica e închisă, așa că vizitez cimitirul. Constat că în ultimul timp am făcut o adevărată obsesie pentru cimitire. Și aici ”moda cu garsoniere” se practică. Deosebirea constă în faptul că rafinamentul

Nu sunt singur pe traseu

Moment de socializare

… și un selfie

Un adevărat vis, mă refer la sandwich, nu la colega de drum, așezată în față

execuției ”garsonierelor” duce către o adevărată artă. Putem vorbi de ”garsoniere confort sporit”. E interesant faptul că în cadrul aceluiaș popor, a căror tradiții ar fi oarecum comune, există o atât de mare diversitate de abordări. Dacă în anumute zone vorbim de cimitire modeste, în sensul decorațiunilor, dar îngrijite, în alte locuri, cum e de exemplu aici, arhitectura construcțiilor denotă o extravaganță puțin cam deplasată, după părerea mea.

Drumul coboară destul de abrupt. Burnița s-a transformat într-o ploaie măruntă, ceva similar cu ploile ”mocănești”. În dreapta apare un bar singuratic, dar strategic plasat. Intru să beau o cafea și un juice, în speranța că se va opri ploaia. Barul e plin de pelerini, ce se adăpostesc de ploaie ca și mine, și care fac vânzare barului. Pentru prima dată întâlnesc doi tineri din Venezuela. La culoare sunt asemănători cu băștinașii, dar vorbesc o spaniolă cu care barmanul se pare că nu e prea familiarizat. Trag eu concluzia asta, deoarece barmanul îi pune să repete de mai multe ori, până înțelege ce vor ei. Pentru mine, sunt doi tineri simpatici ce nu știu engleza, și spre surprinderea mea, nici româna.

Intru în Peruscallo, sătuc minuscul, cu câteva case și fără biserică. De fapt, ca o constatare, în Galicia nu sunt atât de multe biserici comunale ca în Catalania și Castllia. Se pare că puterea bisericii catolice a fost mult mai slabă în această parte a Spaniei.

Ferme izolate se întind de-a lungul drumului, distanța dintre ele fiind sub 1 km. Mă opresc în poarta unei ferme și socializez cu o vacă, care de partea cealaltă a gardului, își manifestă curiozitatea față de un pelerin româno – danez. Așa ceva, sunt convins, ca nu a mai văzut. La o altă fermă, pentru prima dată, observ o construcție ciudată. O incintă paralelipipedică urcată pe niște piloni de piatră, cu o cruce pe vârf. Ce să fie oare? După crucea plantată, trebuie să fie un simbol religios. Am să aflu amănunte. Dar până una alta, un selfie e bine venit.

Drumul a început să fie bun din nou, urmând o relativă curbă de nivel. După o curbă îmi iese în față Casa Morgade, un bar poziționat strategic. E cam timpul să îmi mănânc micul dejun. Barul e plin de pelerini, e de fapt primul bar după 8 km de mers. Cu greu găsesc o masă unde să stau. Mă mulțumesc cu un colț de masă, pe care așez sandwichul vegetarian, cafeaua și juice-ul. E un sandwich generos, pe care nu cred că îl pot mânca tot, așa că restul o să iau la pachet. Las în urmă locul de repaos și satisfăcut culinar o iau din loc. Plin am găsit barul, plin îl las. Nu credeam că sunt atât de mulți pelerini pe drum azi.

Drumul trece printr-o pădurice în care coroana pomilor formează un tunel verde. La ieșirea unei poieniță, natura a reușit să ”modeleze” câțiva copaci, reușind adevărate opere de artă. Poteca coboară destul de abrupt și în vale se văd casele și turnul bisericii din Ferreiros. O mică localitate așezată la intersecția a două drumuri. În mijlocul intersecției o bisericuță de piatră stă ca o santinelă. E biserica Santa Maria de Ferreiros. Încerc să intru, dar ușa e închisă. În fața ușii o fată drăguță, care punea ștampile pe credențiale. Având la dispoziție toate ingredientele, adică biserica, cimitirul și un ghid localnic, sesizez că e momentul să descifrez enigma ”garsonierelor”. Aștept să plece și ultimul pelerin care se oprise pentru ștampilă și intru direct în subiect.

Da, natura te surprinde mereu

Biserica Santa Maria de Ferreiros

Mai am 100 km până la Santiago

Construcții misterioase

Tinda, magazin universal sătesc

Aflu că biserica pune la dispoziție pentru familile nevoiașe garsoniere modeste, pe timp nelimitat. Cei înstăriți își construiesc singuri locurile în care se vor odihni la un moment dat. La cripte se poate umbla după 7 ani, așa încât criptele date spre folosință de către parohie, la nevoie, se pot refolosi. Mulțumit de explicațiile primite plec mai departe.

Umărul stâng a început să mă doară de la geanta pe care o port. A juns geanta să cântărească 5 kg, asta deoarece la fiecare plecare din albergue, mai transfer câte ceva din rucsac în geantă, așa că geanta a ajuns cam de greutatea rucsacului, cu mici diferențe. Mă cam trage spre stânga, chiar dacă o trec de pe un umăr pe celălalt. Poteca trece pe lângă o casă de piatră cu o măsuță în poartă cu diverse fructe și dulciuri pentru pelerini. Un anunț îmi atrage atenția: aici se pune ștampila 100 km până la Santiago. Cum era să ratez o asemenea ocazie. Nu era nimeni în curte, ștampila era pe măsuță, cu alte cuvinte: autoservire. Prestez operația, iau un măr, las 50 cenți și îmi continui drumul. Ce senzație minunată să știi că mai ai doar 100 km până la destinație. Bine, eu de la Santiago mai am cam 120 km până la Muxia, dar ăsta e bonus.

Alto Momlentos se află la o altitudine de 660 m, și reprezintă un punct de o frumusețe desăvârșită. Ai o priveliște asupra întregii regiuni. Mă opresc ca să trag în piept aerul curat de munte. Nu tu poluare, nu tu sirene de ambulanțe, nu tu claxoane, și atunci cum să simți că trăiești? Trec pe lângă poarta unei ferme care vindea produse ecologice. Fructe, prăjituri, cam tot ce te-ar putea tenta, plus o băbuță care nu vorbește decât spaniola. Făcând poze am zăbovit câteva minute, timp în care mă ajunge din urmă preotul cel tânăr. Și așa sporovăind pe teme religioase ajungem în satul Mercadoiro. Bineînțeles că i-am povestit și de întâmplarea cu preoții polonezi. Singura remarcă a lui, remarcă care mi-a rămas în minte a fost: ”și noi suntem oameni, nu sfinți”. Fantastică replică. Sincer să fiu, nu mă așteptam la un asemenea răspuns din partea unui preot, mai ales din partea unui preot tânăr. Fraza aceasta a șters orice urmă de ranchiun ce mai rămăsese la adresa preoților polonezi.

Satul Mercadoiro este de fapt o asociere de 10 case răspândite de-a lungul drumului. Clădiri din piatră, unele locuite, altele în ruină, o priveliște uneori dezolantă, alteori recomfortantă la vederea florilor de la ferestre. Prietenul meu preot se oprește să își aștepte grupul de tineri cu care venise de la Madrid, opriți pe la vre-un bar de pe traseu pentru ”socializare”. Ne-am dat întâlnire la Misa de la Portomarin.

Drumul începe să coboare lin, trec pe lângă un ”tienda”, un fel de magazin universal sătesc. Profit de ocazie să îmi cumpăr un săpun, căci uituc cum sunt, în special dimineața, am realizat că l-am uitat la ultimul albergue. Geanta începe să atârne din ce în ce mai mult. Aproape că merg încovoiat de durere. O mut de pe un umăr pe altul, dar mișcarea asta nu ajută la nimic. Mai am cam 7 km până la Portomarin, sper să nu am probleme cu coloana azi.

Mergând așa singur pe drum îmi aduc aminte de episodul cu cei doi preoți polonezi și de posibila explicație a refuzului dată de buna mea prietenă. E clar, nu am dreptul să judec pe nimeni, și voi extinde această hotărâre și asupra mai marilor bisericii ortodoxe române.

Protest spontan cu blocare de trafic

În zare Portomarin

Dar ca să ajungi acolo, treci întâi pe aici

… și pe aici

Fiecare va fi ”judecat” după faptele sale. Uite o altă mini minune pe care El Camino mi-a dăruit-o. De la întâmplarea de ieri, nu mai comentez ce fac ceilalți și ce discută pe drum. Fiecare suntem aici cu scopul lui, și doar asta trebuie să ne preocupe. Se pare că revenirea în minte cu obstinență a altercației cu preoții polonezi, mă face să cred că am fost foarte afectat de întâmplare. Dar a trecut și important e faptul că ”mi-a prins bine” ”dușul cu apă rece” primit.

Trec de tienda, unde patronul auzise de Ceaușescu și Nadia Comăneci, deci o persoană cu un grad de cultură mult peste media populației din zonă și mă trezesc brusc participant la o întâlnire de grad 0. Un grup statuar de vaci blochează strada. După faptul că nu purtau pancarde cu ”# rezist”, trag urgent concluzia că e doar un ”marș al tăcerii”, fără mugete protestatare, deci inofensiv. Spre deosebire de alți pelerini care așteptau încheierea mitingului spontan al vacilor, eu mă avânt hotărât înainte, intru în mijlocul protestatarelor și cu o abilitate pe care nu știam că o am, trec în cealaltă parte a baricadei bovine, sub privirile dezaprobatoare ale celorlalți pelerini care așteptau pașnic încheierea demonstrației celor 9 vaci.

Drumul continuă să coboare lin. Din locul unde mă aflu se deschide o panoramă a orașului Portomarin. Orașul pare o pată albă pe un fundal verde. Trec prin Vilacha, un cătun pitoresc. Același amalgam de case vechi și noi din piatră, locuite încă sau ruine. Un lucru e demn de remarcat e faptul că toate străduțele sunt curate și ferestrele pline de flori. Geanta e din ce în ce mai dificil să o țin pe umeri. Trebuie să găsesc o rezolvare, altfel risc să fiu nevoit să abandonez drumul. La intrarea în sătuc, sunt opriți toți pelerini și redirecționați pe un drum ocolitor satului. Am înțeles că se desfășura o acțiune de dezinfecție în sat. Așa că o apuc pe o scurtătură care mă bagă pe o potecă foarte îngustă, cu săritori înalte, numai bolovăniș mare. Acum să te văd urmaș a lui Toma Didymus cum o scoți la capăt cu geanta pe umăr și încovoiat de durere. Poteca coboară abrupt, cu zone în care trebuie să mergi răsucit pe o parte, altfel poți rămâne înțepenit între pereții potecii. În fața mea coboară o pereche, un domn cam de vre-o 55 de ani, cam șubred, însoțit de soție, o doamnă cam de 45 de ani, care după atitudinea ei față de coborâș, pare foarte în forță. Doamna îl ajuta pe soț la fiecare săritoare peste stâncile ce constituiau de fapt poteca. La un moment dat, doamna se oferă să îmi acorde și mie asistență la coborâre. Se pare că poziția mea care ar fi trebuit să fie verticală, avea o înclinare cam de 10 grade față de normal. Acest ajutor oferit dezinteresat mă face să îl refuz politicos și totodată să îmi regrupez forțele ca să finalizez autonom coborâșul. După câteva ezitări ajung jos în șoseaua care urmează albia râului Rio Mino, râu care în zona Portomarin își lățește albia, devenind un adevărat lac. Trec podul, un pod lung construit pe piloni foarte înalți și mă opresc în fața unor trepte ce aduc cu scările interioare din piramidele Egiptene. Scările în afară de faptul că sunt multe, au treptele mici și dese și sunt abrupte. Diferența de nivel e de cam 60 m, astea îmi mai lipseau acum. Lipsă totală de grijă față de pelerini prin neexistența unui lift, așa cum alte localități au făcut. Sus, în capul scărilor e o poartă prin care intri în oraș, ceva ce ar fi fost majestos dacă nu aveam durerea de spate. Cu penultimele puteri, îmi iau inima în dinți și geanta pe umărul stâng și încep ascensiunea. Perechea din fața mea e demult sus, asta e, tinerețea își spune cuvântul. Trec prin poarta de intrare în oraș într-o

Iar scările astea sunt ”cireașa de pe tort”

Am intrat în Portomarin

Ăsta e Albergue Municipal

Trebuie să ”ud” noul rucsăcel, deci 2 tinto

Monumentul alambicului

stare jalnică, echivalentă cu ceea ce simțiseră turcii scăpați de la Plevna. Umărul îmi arde, verticalitatea mea fizică a devenit oblicitatea mea fizică. Întreb unde este albergue Municipal. Răspunsul e total dezarmant, e undeva la capătul străzii principale. Strada asta e imens de lungă, cu terase de o parte și de alta, pline de pelerini. În sfârșit ajung la albergue. Stupoare, sunt deja 42 de persoane înaintea mea, printre care perechea întâlnită la coborâre, Nicolas și cei doi francezi ”gălăgioși”. Sper că Lucica a fost vigilentă și mi-a rezervat un loc jos. Mă așez la rând, las bețele pe locul 43 și plec în căutarea rucsacului. E ora 13,28 deci nu trebuie să aștept deschiderea adăpostului. Recuperez rucsacul de la barul din apropiere și îmi reiau locul în coadă. Îmi vine rândul, dau credențialul, plătesc cei 6 € prețul standard la adăposturile municipale, și cu 2/6 din voce întreb dacă pot primi un loc jos. Răspuns prompt, bingo, mi se dă penultimul pat jos liber. Mulțumesc Lucica. Ar fi fost crimă și pedeapsă să trebuiască să mă cațăr într-un pat sus. Fericit mă instalez, execut ritualul zilnic și mă așez pe pat. La două paturi de mine îl văd pe bunicul coreean cu nepotul. Ne salutăm bucuroși de revedere și ațipesc un pic. După duș, durerea din umăr m-a mai lăsat un pic. Sub duș, singurele momente când gândesc profund, ajung la concluzia că trebuie să investesc financiar într-un rucsăcel mic în care să golesc tot ce e în geantă. Deci Universul îmi trimite soluția în plic, și disciplinat cum sunt atunci când primesc corespondență de la Univers, execut fără discuție sugestia. Apropo de gândit sub duș. Am lucrat la o firmă daneză, și într-o zi, glumeț fiind din fire, nu mai știu cum a venit vorba și am spus că eu, de fapt, gândesc numai dimineața când fac duș. Soția patronului care era de față mă întreabă candid: adică tu nu gândești când ești la serviciu? Asta e, umorul meu negru e umor care e cam greu de digerat pentru unii.

O clipă l-am avut în minte pe dr. Peter Duedal, medicul meu de familie din Danemarca care mi-a pus de nenumărate ori vertebrele la loc. Acum cred că cel puțin una dintre ele s-a deplasat.

După ”siesta” mea de după duș, ies prin oraș cu gândul de a îmi cumpăra un rucsăcel. Iau din nou la pas strada principală, plină de pelerini la mesele barurilor deschise una lângă alta. Cei doi francezi mă invită la masa lor, ospitalieri oameni, dar eu trebuia întâi să cumpăr rucsacul care sper că mă va scăpa de chinul pricinuit de geantă. Le mulțumesc pentru invitație și încerc să poziționez geografic magazinul salvator. Trec de biserica San Nicolao o San Xoan, plasată în centru și localizez pe stânga magazinul cu pricina. Intru și ochii îmi cad pe un rucsăcel impermeabil ce costa 8,30 €, sumă modică dacă e să o raportez la durerea pricinuită de geantă. Îl cumpăr și pe loc îmi deșert conținutul genții în el. De acum voi purta greutatea pe spate, nu pe umăr.

Mă întorc agale spre albergue. Mă opresc la o terasă și comand ceva vegetarian. Spre surprinderea mea nu au decât cartofi prăjiți, așa că hotărăsc să comand două porții și cele două pahare de vin. M-am obișnuit deja să nu mai beau vin singur, așa că Lucica are paharul ei, pahar pentru care primesc împuternicire de la ea să îl beau tot eu. Mă sacrific și accept împuternicirea. Cum mai am timp până la ora 19,30 când începe Misa, mă plimb mândru cu noul rucsăcel în spate. Vizitez biserica San Nicolao o San Xoan, catedrala orașului. Clădire

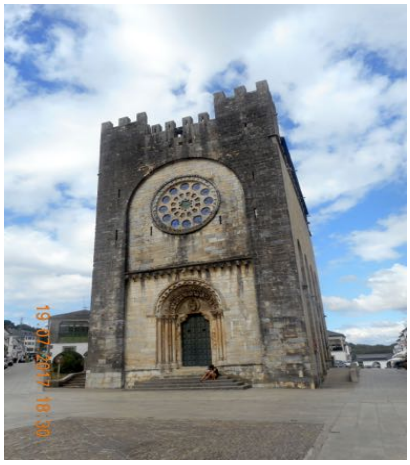

Misa la Biserica San Nicolao o San Xoan

Cina și la culcare

Totul doarme, mai puțin pelerinii

Începe urcușul

impozantă dar care îmi crează o stare de blocare între mine și ea. Trec pe lângă ”monumentul alambicului” din parcul de lângă adăpost, monument pe care practic nu îl înțeleg, în jur nefiind pruni din care să faci țuică. La capătul parcului se ridică Biserica San Pedro, închisă cu toate că siesta luase sfârșit cam de mult.

Cum mai am timp până la slujbă, mă hotărăsc să cinez, astfel ca după slujbă să sar direct în pat. Găsesc un bar care servea numai meniuri vegetariene, așa că mă așez la o masă și în fața mea apare o porție de salată mixtă cu rondele de brânză de capră. Un deliciu culinar care reușește să șteargă și ultima picătură de durere de umăr. Mâncare pe cinste, udată cu tinto. De data asta doar un pahar.

Satisfăcut din toate punctele de vedere, mă îndrept către catedrala San Nicolao o San Xoan, unde se va ține Misa. Slujba a fost frumoasă, fiind oficiată de 5 preoți, printre care și prietenul meu din Madrid. Nu mai e același grup de tineri, sunt alții dar sunt minunați. Au dat un adevărat concert în biserică. Foarte mulți oameni în biserică. Primesc împărtășania chiar de la ”prietenul” meu, care nu ține cont de faptul că nu sunt ”frate de rit romano-catolic” și cu rucsăcelul pus tot pe umăr, mă îndrept spre albergue.

Mâine e o zi mare, împlinesc o lună de când sunt pelerin cu acte în regulă. Noaptea sper să fie extraordinară, mai ales după ce la marginea patului așteaptă cuminți 2 rucsacuri, unul mare și altul mic.

E o senzație nostimă, parcă mai ieri urcam scara avionului în București și azi sunt la mai puțin de 100 km de Santiago de Compostela. Aș vrea să văd fețele celor care mă ”încurajau” la plecare, spunând că la vârsta mea ar trebui să am mai multă minte. Până la urmă noi ne creem realitățile nu alții.

Noapte bună.

Ziua 31 => Portomarin – Palas de Rei (20 iulie 2017)

Aniversarea!!!!! Dar rămân tot la două pahare de tinto. A nu se înțelege că un pahar se umple până sus cu vin. Se pun cam 2 degete vin, restul gol.

Ridic ancora la ora 6,41 cu o mare speranță în noul rucsac. Geanta a dispărut încă de aseară în rucsacul mare. Drumul va fi lung, cu urcușuri și coborâșuri destul de pronunțate, iar temperatura e de doar 13˚, deci destul de răcoare. Practic îmi îngheață mâinile pe bețe. Noroc cu noul rucsăcel din spate că îmi mai ține cald.

Orașul încă nu s-a trezit, doarme vegheat de o liniște adâncă. Terasele care mai ieri forfotau de clienți, acum zac închise într-un somn adânc. Doar grupuri răzlețe de pelerini mai colorează cenușiul străzii pavate cu dale de piatră. Totul e practic într-o stare de profundă toropeală. Biserica e învăluită într-o liniște adâncă, coridorul care ieri era plin de oameni, acum e pustiu, doar la ferestrele caselor mai sunt petece de culoare, sunt florile care nu dorm. Cobor de astă dată pe serpentinele ce duc la podul de peste Rio Mino, traversez podul și o

În vârf, grupul de tineri se regrupează

”2+ 1” pelerini

Ridic mâna și micul dejun apare

Mai am doar 78,1 km până la Santiago

apuc pe drumul ce urcă în pădure. Este un drum opus celui pe care venisem ieri. Urcușul e destul de anevoios, asta și datorită faptului că e un drum plin de pietriș care îngreunează mersul. Sus în vârful dealului un grup de tineri se așteptau uni pe alții, e un grup mare, cred că vreo 40 – 50 de băieți și fete, îmbrăcați în uniforme similare cu cele ale cercetașilor. Cântă, sunt veseli fac glume între ei. Puțin cam deplasate pentru un pelerinaj spiritual, dar ce să le faci, sunt tineri. Poate așa aș fi făcut și eu dacă eram de vârsta lor.

Poteca urmează o curbă de nivel ipotetică, trecând peste pășuni delimitate prin garduri de piatră. La un moment dat poteca iese în șosea. În fața mea sunt 3 pelerini, o mamă cu fiul său și un pelerin patruped. Periodic patrupedul este luat în brațe pentru a i se face mentenanța lăbuțelor. Săracul are probleme cu pietricelele care îi intră între pernițele lăbuțețor. E un fel de caniș îmbrăcat cu hăinuțe, un adevărat pelerin. Tot privind la cei 3 pelerini, intru într-un cătun format din 4 case, Campo de Mamoas. Drumul paralel cu șoseaua e destul de necomfortabil, deoarece zgomotul mașinilor te scoate din starea de beatitudine pe care ți-o dă liniștea lăuntrică în care te scufunzi cu o voluptate ce nu poate fi descrisă.

La un moment dat poteca părăsește șoseaua și se abate spre un sătuc destul de mărișor, sătucul Gonzar. E timpul pentru sandwichul vegetarian, cafeaua și juice-ul de dimineață. Terasa barului e plină de pelerini. La o masă stau cei ”3” pelerini. Cel patruped este la terapia cu cremă de gălbenele pe lăbuțe. Comand micul dejun și până să mă hotărăsc să le fac o poză, aceștia sunt gata de plecare. Cățelul stătea atât de cuminte să i se oblojească lăbuțele de parcă era la un salon de înfrumusețare. Iau loc la o masă pe terasă și aștept să fiu strigat. Atunci când sunt strigat, ridic mâna și mi se aduce comanda. Organizare nu glumă. În sfârșit ajung să ridic mâna și mă trezesc în față cu o farfurie mare cu cartofi prăjiți peste care tronau două ochiuri imense, la care se adaugă pâinea, cafeaua și juice-ul. E drept că porția a acoperit doar 80 % din capacitatea stomacului meu, dar regulile spun că trebuie să mănânci doar atât cât să te scoli flămând de la masă. Această regulă fiind bifată, îmi iau rucsăcelul și bețele și o iau din loc. Trebuie să recunosc că ideea cu rucsăcelul a fost genială. Merg și eu ca oamenii și durerea din umeri aproape că a dispărut.

Trec pe lângă biserica Igrexa de Gonzar, pe care nu o pot vizita căci era închisă, în schimb cimitirul e free. Acum privesc cimitirul de la nivelul unui expert în probleme funerare spaniole, și îmi continui drumul. Poteca intră într-o pădurice care mai atenuează efectele unui soare torid. În fața mea sunt din nou cei ”2+1” pelerini. De data asta patrupedul își folosește propriile lăbuțe pentru deplasare. E drept că nu mai e atât de mult pietriș pe potecă.

Fără să îmi dau seama intru în Castromaior, o localitate ce pare trasă la indigo cu Gonzar, doar numele diferind. Trec pe lângă biserica Igrexa de Castromaior, care fatalitate, e tot închisă, așa că îmi continui drumul. Trec prin cătunul Hospital și ajung în Ventas de Naron. Pe un mini monument sunt atenționat că mai am doar 78,1 km până la Santiago. E mobilizator anunțul, așa că iuțesc pasul. În sat remarc acele construcții ciudate, puse la poartă în general, în formă de paralelogram, urcate pe 4 piloni de piatră, având la una din capete o

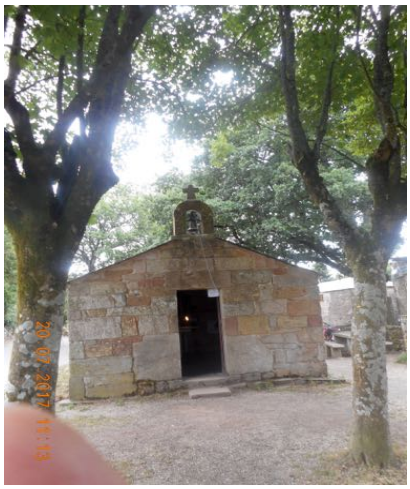

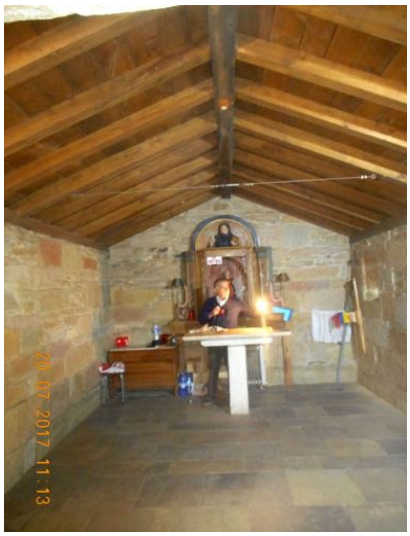

Capela Magdalena

Cam neplăcut drum

Cimitir cu vedere la șosea, practic nu?

cruce. Nimeni din pelerinii spanioli întâlniți pe care i-am întrebat, nu au reușit să mă lămurească care e destinația acestor construcții. E clar că aceste construcții sunt specifice doar Galiciei, ele lipsind în Catalonia și Castillia. De data asta sunt norocos. Capela Magdalena e deschisă. Înăuntru un bătrânel punea ștampile pe credecțiale. După modul cum pipăia credențialul, trag concluzia că e orb. Un anunț pus la intrare interzicea fotografierea sau filmarea, asta cred din cauza bătrânelului orb. Fac totuși câteva poze, nu atât pentru bătrânel, cât pentru frumusețea capelei. Lângă capelă e un loc de popas. Băncile sunt pline de pelerini pe a căror față se poate citi cu ușurință semnele unei libertăți sufletești. Mă așez timid lângă un grup și încerc să ascult conversația. Deodată un bărbat cam de vre-o 50 de ani, de pe banca alăturată mă strigă: ”how are you Danish man?”. E clar că la mine se referea, căci nu aveam cunoștiință să mai fie și alți danezi în jur. Se ridică și vine lângă mine. Practic nu îl recunosc, dar din discuții aflu că ne-am întâlnit la Belorado în albergue Santa Maria și am fost colegi de dormitor. Ca să vezi cât de mică e lumea.

Ne urăm Bon Camino și ne despărțim bucuroși de reîntâlnire. Drumul trece pe lângă un pârâu străjuit de un parapet de beton. Să vezi și să nu crezi, pe parapetul podului ședeau cei doi preoți polonezi și cu doamna ”împărtășită”. Se pare că se odihneau, sau ca să fiu un pic răutăcios, ”mă așteptau”. Eu îi văd, îi recunosc și trec pe lângă ei întorcând capul în partea opusă, semn de desconsiderare, refuzând să îi salut. Și totul în semn de protest ”tăcut” și ”tărie de caracter”. Pe lângă ei trec și alți pelerini care le urează Bon Camino, dar aceștia nu știu ce pățisem eu. Fac câțiva pași și mă întorc, parcă cineva îmi spune că nu e creștinește să fac așa ceva. Mă întorc, îi salut și îmi cer scuze pentru ieșirea mea de alaltăieri. Preotul mai tânăr (cam 55 de ani) mă recunoaște și îmi întinde mâna. Ne salutăm, apoi dau mâna și cu preotul mai în vârstă și cu doamna. Schimbăm câteva cuvinte de complezență (acum știa engleza), iar preotul care îmi refuzase împărtășania scoate din gentuța lui o brioșă și mi-o oferă. Refuz bineînțeles, dar el insistă, așa că într-un final o accept, ne strângem mâna, îmi mai cer odată scuze pentru cele întâmplate alaltăieri și plec satisfăcut că am stins un conflict pe de o parte, iar pe cealaltă parte că am primit ”împărtășania” chiar și cu două zile întârziere și mai ales mai mare și mai dulce. Cine știe ce trebuia eu să învăț din acest episod, dar și ce ar fi trebuit el să învețe.

Pe drum mă gândesc la întâmplarea de azi. Toți trebuie să învățăm câte ceva, diferența este doar dacă reușim să descoperim ce ”extemporal” ne dă Universul. Eu am convingerea că amândoi am trecut examenul, chiar dacă eu am avut un moment de ezitare, ezitare pentru care bineînțeles mi-am găsit circumstanțe atenuante. Eu cred că în momentul în care ai pășit pe El Camino, primești o nouă identitate, o identitate care te plasează într-o nouă familie, cea guvernată de Spiritul El Camino. În această familie, odată intrat, te ”dezbraci” de tot ce e material și devi membru cu drepturi depline într-un proces de armonizare, proces în care dispar conflictele și orice alt subiect ce poate duce la deosebiri între cei aflați sub jurisdicția Spiritului. În această cheie pun și ”reconcilierea” de azi cu cei doi preoți polonezi. De fapt am convingerea că dacă toată lumea ar ”păși” pe acest drum, lumea ar arăta cu totul altfel, dacă ori de câte ori am primi câte o ”brioșă” atunci când ne socotim nedreptățiți, am putea

Os Lameiros, crucea pelerinului

Toată lumea poate fi pelerin

Umbră … păsărele, tot tacâmul

Refac traseul la o mică gustare

instaura o armonie planetară. Problema este că ”brioșe” de dat au puțini oameni, marea lor majoritate le mănâncă singuri.

Drumul urcă destul de greu, trec prin zone împădurite alternând cu poienițe. Sunt la o altitudine de 720 m pe vârful Sierra Ligonde. De aici începe coborâșul. Cerul e înorat, sper să nu mă prindă iar fără pelerină. Poteca șerpuiește când prin pădurici, când se alătură șoselei, ca în scurt timp să o părăsească. Ajung în Os Lameiros, fac o poză cu Crucea pelerinului și cobor spre Ligonde. Ligonde e un cătun cu case vechi, dar toate au la poartă acea construcție ciudată. Trag concluzia că e o construcție ritualică, deoarece sunt goale, au deschizături prin care trece vântul și toate au câte o cruce pe o latură. Poteca începe să coboare pe un drum îngust plin de bolovani, visul oricărui drumeț, care se respectă. Trec râul Rio Ligonde și mă apropiu de Eirexe. Toate acestea sunt de fapt cătune răsfirate pe dealuri. Biserici, cimitire, case în ruină, case încă locuite, cam acesta e peisajul în fiecare localitate. Poteca a devenit ”practicabilă”, deci nu sunt motive de ”îngrijorare”, doar de monotonie, asta datorită faptului că e posibil să asist la o revoltă spontană a gândurilor ce odată ”populau” conștientul meu. Trec de Os Valos și pe potecă, în fața mea, ”mărșăluiește” o familie cu 4 copii, dintre care unul în cărucior. Nu cred să aibă mai mult de 1,5 ani. E minunat să vezi asemenea familii. Nu știu dacă vor reuși să ajungă până la Santiago, dar strădania lor merită felicitări.

S-a înseninat puțin, așa că am scăpat de ploaie. În zare se deslușesc primele case din Palas de Rei. Am ajuns. Drumul nu a fost chiar atât de greu, doar 30 km și diferențe de nivel suportabile. Întâlnirea cu cei doi preoți polonezi m-a ușurat de povara unui posibil conflict. Tocmai eu, un pacifist convertit de curând să fac o asemenea greșeală? Bine că am mâncat ”brioșa păcii” și totul a intrat în normal.

E ora 12,40 așa că iar am de așteptat ca să se deschidă albergue. Se face ora 13,00 și se deschid larg ușile adăpostului. Sunt al 2-lea în coadă, așa încât am asigurat un loc jos. Plătesc cei 6 €, prețul standard la un albergue municipal, primesc patul și mă pregătesc de ritual. Adăpostul e nou, adevărat lux. Duș, spălat și întins rufe, masat și uns tălpi și repaos de 2 ore la orizontală, fără dureri de umeri sau deviați de la verticala șirii spinării.

Distanța dintre albergue și oraș e destul de mare, cam 1 km. Vecini de dormitor sunt Nicolas francezul și unul din cei 2 francezi ”gălăgioși”. Bine că e doar unul, așa că nu va avea cu cine să vorbească deseară.

Ies la o terasă unde pe lângă cartofii prăjiți și vinul de rigoare, iau și o înghețată pe băț, doar e o aniversare, 1 lună pe El Camino. Nici nu îmi dau seama când a trecut timpul. Scriu impresiile în jurnal și brusc realizez că ajung prea devreme la Santiago. Trebuie refăcut planul, altfel ratez ceremonia de pe 25 iulie de la Santiago. E clar, trebuie să mai introduc o oprire. Cum nu am foarte multe opțiuni la dispoziție, decid să înoptez la Monte Gozo, situat la o distanță de doar 5 km de Santiago. Monte Gozo e un albergue municipal cu 540 de locuri de cazare, așa că nu cred că va fi o problemă să găsesc loc jos.

Programul fiind pus la punct, impresiile scrise, paharul de vin băut, se apropie ora 19 când începe Misa, mai arunc o privire prin oraș în timp

Misa la Biserica San Tirso

Uraaaa plecăm din nou la drum

ce mă îndrept spre biserică. Cum orășelul e mic, intru în biserică la 18,40. Sunt obosit, dar e bine că în bisericile catolice toți șed.

Biserica San Tirso a fost construită la sfârșitul secolului al XII-lea, și este ridicată în stil roman, în ciuda faptului că se păstrează de la acea dată doar fațada, cu arc semicircular și coloane decorative. Restul a fost restaurat pierzând caracteristicile stilului roman.

În biserică e multă lume. Nici nu mi-am putut închipui că pot fi atât de mulți pelerini. Rugăciunea care precede Misa începuse. Preotul paroh rostea o rugăciune. Una dintre frazele pe care le-a spus era: ”*Dacă cineva te insultă, nu răspunde cu o insultă*”. E interesant, slujba e ținută în spaniolă, dar dacă ceva trebuie să înțelegi, parcă cineva îți traduce instant și pe deasupra îți și fixează ideea în minte. Parcă e un citat special ales pentru mine, legat de episodul de alaltăieri cu preoții polonezi. Începe Misa la care participă preotul paroh și încă 9 preoți pelerini, printre care și cei doi preoți polonezi. Slujba a fost superbă. Preotul a sps printre altele că: *”… mergând pe El Camino, devenim și noi Creatori. Credențialul (pașaportul de pelerin) e doar un document, dar adevăratul credențial constă în puterea noastră de a fi Creatori”, în sens spiritual*. Din nou traducere instant. A vorbit liber, fără să citească, iar la sfârșit a rostit o binecuvântare pentru pelerini în: spaniolă, franceză, engleză. A întrebat dacă sunt și portughezi în biserică. Unul a ridicat mâna și atunci preotul a rostit binecuvântarea și în portugheză. La sfârșit, un alt preot a rostit binecuvântarea în germană. A fost o atmosferă festivă, cel puțin așa am perceput-o eu. În fața altarului erau așezate coșulețe cu bilețele pe care erau scrise diferite citate din biblie. În fiecare coșuleț erau așezate bilețele scrise într-o anumită limbă. Mă aplec și iau unul în engleză. Este un citat din Efeseni 2.8. Am să îi descifrez sensul acasă, deoarece erau foarte mulți care se îmbulzeau să ia un bilet. Ies afară si citesc textul, care sună cam așa: *” Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință; și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu; nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”*. Interesant text, și parcă chiar se potrivește cu ceea ce am trăit eu pe El Camino.

Am luat în picioare acel 1 km ce se află din oraș până la albergue. Pe drum mă opresc la restaurantul aflat cam la 100 m de albergue, loc unde va trebui să las mâine rucsacul. Mâncarea a fost bună, însă vestea primită este mai puțin bună. Dimineața deschid restaurantul doar la ora 7,30 așa că nu pot pleca înainte de a lăsa rucsacul. Noroc că am de parcurs doar 19 km, deci relaxare deplină. Mă arunc în pat cu gândul la evenimentele în care am fost protagonist. Mulțumit pe deplin sub o mânta încerc să rememorez evenimentele zilei, și nu sunt puține.

Noapte bună.

Ziua 32 => Palas de Rei – Melide (21 iulie 2017)

Relaxare totală. Noapte liniștită sub o mânta călduță. Nu mă grăbesc căci pot preda rucsacul doar la ora 7,30. La ora 7,15 mi se face un favor, îmi deschid ușa ca să pot lăsa rucsacul, așa că la 7,17 ridic ancora. Ce a fost mai greu a trecut, de acum până la Santiago am

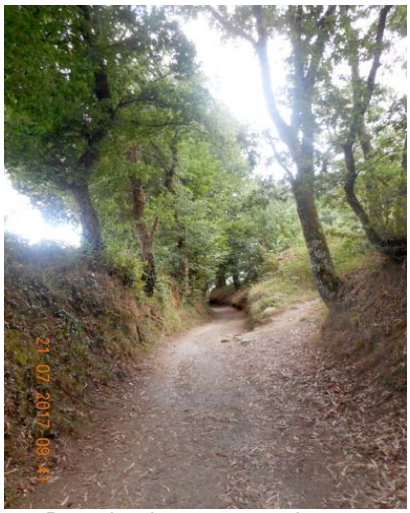

Drumul e plăcut … pentru început

Pomi ciudați, parcă năpârlesc

Un albergue nostim

Aici s-o fi născut vestitul Casanova?

Toți pelerinii găsesc un loc de repaos

etape mai scurte. Drumul e în majoritatea sa prin pădure, păsările, liniște sufletească, deci tot tacâmul. Sunt fericit, pot spune, după ”împăcarea” cu cei 2 preoți polonezi.

E frig, sunt doar 8˚C, și îmi îngheață mâinile pe bețe. Cerul e senin, asta e bine căci sunt șanse minime de ploaie. Trec pe lângă biserica în care, aseară, am încheiat definitiv capitolul ”preoți polonezi”, care au ”trecut ca prin urechile acului” să nu fie reclamați de mine la Vatican. Îmi vine acum să râd când mă gândesc ce față ar fi făcut Papa Benedict al XVI-lea, la citirea reclamației mele. Drumul coboară lin printr-o pădurice, e ca o alee pe sub umbrarul unor pomi. Păsărelele sunt la datorie, dând dovadă de o resposabilitate uriașă legată de misiunea lor. Poteca trece prin ”minusculele” Carballal și San Xulian a cărui biserică nu o pot vizita, fiind închisă.

Trec pe podul de peste râul Rio Pambre și încp să urc spre localitatea Casanova. Nostim nume. Cătunul este atât de mic încât nu cred că vestitul Casanova își avea originile tocmai aici. Oricum e un cătun interesant ca și poziție, situat pe o pantă de deal, printre pomi înalți, ce trădează o vechime considerabilă. Aici cătunele sunt atât de apropiate încât nu îți dai seama când ieși din unul și intri în următorul. Bine că poteca șerpuiește prin pădure, așa încât soarele nu prea își poate face de cap. Practic până aici a fost un urcuș, apoi mers pe un platou, cobor și urc din nou.

Intru în Lobreiro unde îl întâlnesc pe Carlos, ”prietenul” meu preot din Madrid și facem poze împreună, la intrarea unei bisericuțe Santa Maria XIII. Aflu că și el se va opri la Melide și ne dăm întâlnire la Misa. Intru în biserică și … fatalitate. Cei doi preoți polonezi oficiază o slujbă, bineînțeles că tot în poloneză. Pe banca din față ședea doamna împărtășită deja de câteva ori și care îi însoțea. Mă postez pe intervalul din față, ca sa fiu văzut. Sunt curios dacă de data asta își vor schimba atitudinea față de mine. Îmi aduc aminte de ”sfatul” transmis de preotul paroh din Palas de Rei cu o seară înainte: ”*La o insultă, nu răspunde cu o insultă*”. Se ajunge la partea la care se sfințește pâinea și vinul. Preoții gustă din vin. Preotul mai în vârstă, același cu care am avut disputa și care în cazul meu a înlocuit împărtășania cu o brioșă, din dorința de a mă ”surprinde”, coboară de la altar și îi dă împărtășanie doamnei, după care se întoarce la altar și finalizează slujba, adică mănâncă ei și beau vinul. A fost o inversare a ritualului specială pentru mine, asta din dorința de a îmi bloca o eventuală reacție ”neprincipială” și o nouă reclamație la Vatican. Asta e o glumă, eu i-am iertat și mi-am spus: atât pot face ei acum, mâine vor putea mai mult. Se pare că nu au reușit să decodifice mesajul Universului. Oricum, fiecare cu drumul lui. Sunt totuși mândru că persoana mea a putut genera o schimbare în ritualul catolic, lucru greu de obținut altfel. OK, deci nu a avut remușcări, dar nici eu nu am forțat nota cu o nouă ”insultă”. Se pare că mi-a prins bine lecția anterioară. Divinitatea e cea care trebuie să judece, nu eu.

Pe drum întâlnesc un grup de tineri. Printre ei și un băiat negru. Deci nu sunt toți negrii musulmani, mai sunt și catolici printre ei. Trec pe podul de peste Rio Furelos, un pod vechi din piatră cu arcuri de pod înalte și pătrund în Furelos, un fel de suburbie a orașului Melide. Imediat după pod, într-o casă de piatră pe care patina vremii o face

Cineva a pierdut un bocanc, este aici

Alt selfie reușit

Fatalitate, iar dau de cei 2 preoți polonezi

Prietenul meu Carlos, preot în Madrid

mai frumoasă, e organizat un muzeu etnografic. Sunt obiecte vechi expuse, și multe fotografii cu oameni și îndeletniciri, care azi cu siguranță au fost uitate. E foarte interesant să constați similitudinea dintre tradițiile locului și tradițiile românești din Maramureș. Ies din muzeu, care fiind gratis pentru pelerini, a fost un bonus pentru mine, și intru în Biserica San Pedro, aflată oarecum peste drum față de muzeu. E o biserică mare, numai cu temelie de piatră, caldă și primitoare. Altarul este despărțit de naos printr-o arcadă, lucru oarecum nerezonant cu arhitectura bisericilor vizitate de până acum.

Ies din Furelos și practic intru în Melide, oraș măricel cu o populație de cca. 7500 de locuitori. Pot spune că au chiar și un bulevard pe care se află Biserica San Roque, o biserică în stil gotic. Cu toate că biserica e relativ nouă crează totuși o fascinație pentru vizitator. Capela actuală din San Roque a fost construită în 1949 cu materiale provenite de la bisericile medievale prăbușite din San Pedro și San Roque. Intrarea principală, este una dintre cele mai frumoase arte medievale din Galicia, și provine de la vechea biserică din San Pedro. În interior sunt mormintele medievale alor doi notari Melilla, Diego García, Roi Lopes și soția sa, Inés Eanes. Cu siguranță că merită să fie vizitată.

Și iată-mă la Melide. Istoria acestui sat, de la înființarea sa în secolul al X-lea, este profund legată de pelerinajul spre Santiago de Compostela, unde se întâlnesc două căi separate una fiind Camino Primitivo Way de Santiago.

În 1320, Melide a obținut de la Arhiepiscopul de Santiago, Berenguel de Landoira, privilegiul de a construi un castel, a fortifica satul și de a impune taxe. În 1467, "os irmandiños" sa opus Arhiepiscopului Alonso II Fonseca și a început o serie de lupte împotriva puterii sale. În timpul acestei revolte, zidurile satului au fost distruse, precum și castelul. După aceasta, monarhii catolici au interzis construcția oricărei cetăți în sat.

În ultimele secole, ca multe alte sate din Galicia, satul a suferit o emigrare vastă a populației sale în Cuba și Argentina până în anii 1950, apoi în Elveția, Marea Britanie și în alte orașe din Spania, cum ar fi Barcelona, Bilbao și A Coruña.

Ajung la ora 12,20 la albergue Cruceiro și mă cazez. E un albergue privat, pentru care plătesc 10 €, dar merită. E o diferență mare față de unul municipal. Primesc lenjerie de pat din bumbac, nu de hârtie ca la cel municipal și detergent la spălătorie în loc de nimic. Sunt cu încă un bărbat într-o cameră cu TV pentru relaxare. La ora 20 e Misa la care participă și Carlos ca preot. Sigur că voi participa. Mai am 52 km până la Santiago. Acum privind în urmă, nu îmi vine să cred că eu, un ins de 71 de ani am reușit să ajung aici. La fel de mult mă impresionează metamorfoza dintre acel ”discipol al lui Toma Didymus” și cel care sunt acum. Mulți au scris despre pelerinajul de pe El Camino, dar absolut nici unul nu a reușit să descrie această metamorfoză, din simplul motiv că nu poate fi descrisă în cuvinte, deoarece ea trebuie trăită în toată intensitatea ei. Nu trebuie să plecăn în acest pelerinaj cu ideea preconceptă că trebuie să se întâmple ceva miraculos, trebuie doar să ne lăsăm în grija Marelui Spirit El Camino, care dă fiecăruia ceea ce are nevoie, când are nevoie și mai ales cât are nevoie. Miracole mari

Biserica San Pedro

Iată-mă în fața albergue Cruceiro

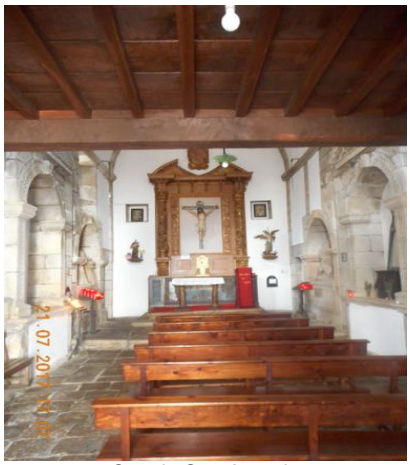

Capela San Antonio

sau mici, asta nu are absolut nici-o importanță, dar dacă ne gândim la faptul că la baza fiecărei construcții, că e o căsuță sau un bloc, stă o fundație, atunci vom putea înțelege cum El Camino este fundația pe care putem clădi ulterior, este o fundație ce nu se va fisura nici-odată, indiferent de intensitatea unor viitoare ”cataclisme” ale vieții. Asta am înțeles eu după 32 de zile pe El Camino și pentru asta mulțumesc Divinității și lui Luci. Pe această ”fundație” putem construi sau nu, asta e obțiunea noastră, dar indiferent de ce decizie vom lua, ea va rămâne fără ca timpul să o deterioreze. E o fundație solidă, trebuie doar să o descoperim, să o conștientizăm și să o folosim.

Desigur urmează dușul, spălarea rufelor, ”mângâierea” tălpilor și repausul la pat. Plec din albergue cam după 1 oră de odihnă. Prin oraș întâlnesc multe figuri cunoscute, nu le rețin numele, doar fizionomia feții. Mă bucur să îi revăd, ne salutăm reciproc și schimbăm câteva cuvinte, bucurându-ne de revedere. Printre ei se numără și cei ”2+1” pelerini, mama cu fiul și cățelul lor cel căruia des îi ungea pernițele lăbuțelor cu un unguent. Are 7 ani cățelușul, nu mama, și e răsfățat, când în brațe când pe jos. I-am întrebat la ce albergue au poposit. Ei s-au cazat la un hotel special unde poți sta cu câini. Bântui prin oraș, în fața unei terase mă întâlnesc cu grupul acela din Portomarin. Sunt în aceeași uniformă, cu cravate de cercetaș și la fel de veseli. Se pare că mă recunosc și mă salută respectuos cu ”Bon Camino”. Un gest simplu, dar care te poate face fericit căci dintr-o dată nu mai ești un nimeni, ci devi parte integrantă a unei familii creată ad-hoc, o familie pe care nu ai cum să o simți decât doar pe El Camino.

Vizitez Capela San Antonio, construită în 1671 de către Mateo Segade Bugueiro, arhiepiscop de Melide. Fațada e superbă, o fațadă de catedrală în miniatură, creată de Domingo de Andrade. Ajung în piața mare, călușei pentru copii, terase pline de pelerini. Mă reîntorc la biserică. Într-un colț al piațetei de lângă biserică, un grup de tineri repetă cântecele pe care le vor cânta în cadrul slujbei. Un călugăr autentic traversează strada, totul parcă sunt secvențe dintr-un film. La poarta bisericii, tot ca dintr-un film a lui Alfred Hitchcock, 2 concetățeni străjuiesc intrarea. Stau pe vine cu un pahar de unică folosință așezat pe o hârtie pe care e scris: ” Tengo hambre”, adică în dulcele grai din sectorul 5: ”îmi e foame”. Mă uit în pahar dar nu văd nimic. Îi întreb scurt, de unde sunt? Sunt din Teleorman, interesantă origine, având în vedere pleiada de personalități pe care zona i-a dat României. Diferența e că uni cerșesc, alții iau de-a gata. Bine structurat județ. Bărbatul, un ins cam la 30 de ani e venit cu soția și cei 2 copii. Soția e în schimbul de dimineață la păzit intrarea în biserică. Locuiesc într-o localitate la 30 km și fac naveta. Cerșesc fără carte de muncă, fără să plătească impozite, deci liberi ca pasărea cerului. Din expresia ”liberi ca pasărea cerului” trebuie excluse ciorile, asta ca să nu am probleme cu Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, condus de bravul român reales Csaba Ferenc Asztalos (vorba aceea: cum te cheamă pui de dac? / Attila).

E ora 20, biserica e plină. Oficiază 5 preoți. De la altar lipsesc cei doi preoți polonezi. Carlos e la locul lui. Slujba e frumoasă, grupul de tineri cântă, atmosfera e plăcută. Se simte o armonie în biserică. Slujba se încheie cu o binecuvântare pentru pelerini și lumea pleacă. La ieșire aceiași concetățeni, cu același pahar de unică folosință gol. Îi salut cu

Capela San Pedro

Cină de invidiat pe o terasă superbă

E încă întuneric, dar pornesc în forță

tradiționalul: ”salut și să auzim numai de bine”. Sunt convins că nu e o urare specific teleormăneană, dar altceva nu mi-a venit pe loc în minte.

E interesant un lucru, toți acești concetățeni, că sunt din teleorman, Tulcea, Tecuci, Constanța sau Ferentari, au un numitor comun: incultura. Analfabeți, leneși delicvenți, au reușit să ”sperie” vestul. Mă gândesc la faptul că în mintea lor nu licărește încă nici cea mai mică scânteie divină. Ea există, dar încă nu o conștientizează. Oare ce s-ar putea face ca să identifice potențialul din ei. Îmi amintesc de Larisa, o fată care sub masca de incultură era o fată minunată, dornică de a se rupe de mediul în care trăia, asta până la venirea ”colegilor de muncă”. Din acel moment am simțit cum a lăsat ”garda” jos și s-a reintegrat mediului ei. A fost o frică, a fost o abandonare, nu știu, dar a fost o schimbare la 180 de grade. Dintr-o fată deschisă, doritoare de începe să învețe din nou, s-a transformat într-o ființă pasivă, poate chiar retrasă în ”cochilia” ei. E greu să te transpui în ”pielea” altuia, dar sincer îmi pare tare rău de fata asta. Dacă e să o compar pe Larisa cu concetățenii care stau cu paharul de unică folosință la ușa bisericii de azi, pot spune că Larisa ar putea fi ”recuperată”, spre cei de azi.

Mă opresc la un bar să îmi mănânc cina. A fost mâncare bună și multă, dar fără tinto. De ce fără tinto? Deoarece sunt într-o stare de tristețe, generată de imposibilitatea mea de a îmi ajuta concetățenii, pe care unii ar fi dispuși să iasă din starea în care se află, dar anturajul crează o presiune prea mare asupra lor. Na că m-am apucat și de consiliere dezvoltare personală, numai de asta nu mă ocupasem pe El Camino.

Ajung la albergue și mă ghemuiesc sub mánta. Până să adorm se ocupă și celelalte locuri. Suntem echipaj complet, format din mine, două fete și un băiat solid, cu barbă roșie, și în fustă, de fapt e cel ce venise odată cu mine. Ulterior am băgat de seamă că în intimitate poartă și pantaloni. De ce merge în fustă, nu știu? E un tânăr voinic, educat și totuși cam ciudat. De fapt, important e să porți ceea ce te face să te simți bine, ceea ce te definește.

E ora 22, suntem echipaj complet, și sper că o să dorm fără să fiu spectator la un concert de sforăituri. Mă bazez pe fete, căci eu nu m-am auzit nici-odată sforăind. Acum se dă stingerea.

Noapte bună.

Ziua 33 => Melide - Arzua (22 iulie 2017)

Noapte liniștită sub o mánta călduroasă. La ora 5 sună alarma băiatului în fustă, și până găsește telefonul ca să o oprească, ne scoală pe toți. Începe foiala pregătirilor de plecare. Eu sincer aș mai fi dormit, dar în gălăgia perfect orchestrată de cei 3 tovarăși de cameră, nu pot, așa că mă scol și eu. Tânărul cu barba roșie intră în fusta de drum, fetele se îmbracă, eu îmi înpachetez lucrurile de plecare. Toți fac câte ceva. La ora 6,11 ridic ancora. Afară e întuneric și burnițează mărunt. Folosesc pentru prima dată lanterna frontală la drum. E o greșeală catastrofală. În primul rând nu vezi pe unde calci, dar cel mai grav lucru e că nu vezi peisajul, care de fiecare dată e mirific atunci

Soare folosit la iluminat

Probă atletică: trecerea râului pe bolovani

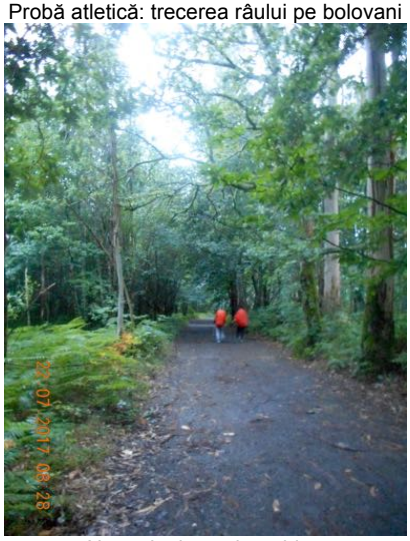

Nu e ploaie … dar e bine

… așa că pot lua micul dejun

când se ”crapă de ziuă”. E fantastic să vezi natura adormită în timp ce păsărelele fac solfegii de antrenament. E extraordinar să vezi orașul ce încă mai doarme, și pelerini somnoroși cu rucsacurile în spate. Fac totuși poze cu blitzul și încerc să evit pietrele ude și alunecoase. Burnițează dar nu îmi pun pelerina, căci a rămas la locul ei în rucsacul mare. Apropo de rucsăcel, a fost o idee genială să îl cumpăr.

E încă întuneric, biserica doarme sub privirea blândă a iluminatului stradal. Străzile sunt alunecoase, așa că sunt nevoit să fac pași mici, pentru a nu pierde brusc din altitudine. Nici-un bar nu e deschis, așa că plec la drum fără ”drogul” de dimineață, cafeaua. Trec pe lângă biserica Santa Maria de la ieșirea orașului. Poteca străbate o pădure destul de rară. Mă cam plouă, asta pentru că se scutură copacii sub o ușoară adiere de vânt. Important e că păsărelele cântă și pe ploaie, la fel ca și cocoșii. La un moment dat, printre crengile unui copac se ivește soarele ce pare un bec aprins în coroana copacului. E senin și parcă s-a mai încălzit. Poteca se afundă în pădure, unde sunt adevărate tuneluri verzi, ce alternează cu luminișuri pline de rouă. Intru din nou în pădurea traversată de un pârâu. Trecerea peste pârâu se face pe niște bolovani puși în apă. Sunt uzi, alunecoși și plasați ca pentru pasul unui uriaș. Stau un pic în cumpănă: să testez dacă bocabcii mei sunt impermeabili, așa cun se spunea în reclamă, sau să îmi încerc norocul folosind bolovanii. Cum în spatele meu veneau două participante la trafic, însoțite de un individ potent, iau pe loc decizia, nu închid ochii cum ar fi fost normal, și pășesc degajat pe primul bolovan. Cum zarurile fuseseră deja aruncate, îmi continul traversarea pârâului pe bolovani. De abia după ce am călcat din nou pe sol tare, întorc capul și realizez posibila catastrofă a cărui protagonist puteam să fiu. Grupul din spate mă depășește voios, eu rămânând câteva minute să evaluez situația proaspăt creată de mine. OK, mă dezmeticesc într-un târziu și o pornesc din nou la drum. Mersul prin pădure, exceptând ”ploaia generată de scuturarea frunzelor, e foarte recomfortantă. Ce e mai plăcut decât să fi însoțit de ” Corul vânătorilor din opera FREISCHUTZ , interpretat de ansamblul local al păsărelelor? E un vis, mai ales când te simți liber și una cu natura. Încercând că concurez fără succes păsărelele, cu repertoriul meu clasic, mă trezesc la ”porțile” localității Boente. Satul e destul de micuț, dar bogat în baruri și terase bine apreciate de pelerini, căci localnicii mănâncă și beau acasă. Iau o decizie aproape istorică și mă opresc la o terasă să îmi iau micul dejun. Sandwich uriaș, cană mare de cafea ”americană” fără zahăr și lapte, juice. Ce îți poți dori mai mult într-o dimineață de vară spaniolă?

Satisfăcut din punct de vedere culinar, o pornesc din nou la drum. Trec pe lângă Iglesia de Santiago, bineînțeles închisă, și încep să urc prin pădure. În drum mă opresc să fac poze cu o piscină plină cu apă, cu scară ca să poți urca din bazin, dar împrejmuită cu plasă de sârmă, fără poartă. Seamănă cu pista de biciclete din zona inundabilă a Dunării care se oprește într-un stufăriș. Mare lucru dacă și această piscină nu a fost construită din fonduri europene. Dar asta nu e totul, intru într-o pădure misterioasă. Copaci foarte înalți, cu crengi doar în partea lor superioară și a căror coajă se desprinde singură. Am crezut la început că suferă de o boală, dar nu. Am întrebat pe un pelerin spaniol întâlnit în drum, și care cu totul întâmplător vorbea și engleza. El spune că așa sunt ei, e un fel de ”năpârlire” periodică. Are dreptate,

Din nou copaci ce par că năpârlesc

Barul Manuel

Albergue Camino pe stânga care e full

Maison de Peregrino, albergue privat

sub coaja desprinsă e altă coajă nouă.

Se adună norii pe cer, sper să nu mă ude. Pelerina e în rucsacul mare, iar eu sunt doar în bluză. Noroc că e de la firma unde lucrează Bogdan, Patagonia, și se usucă foarte repede. Ies din pădure și drumul coboară. A început să ploaie. Sub un pom sunt adăpostiți doi pelerini. Am înțeles că sunt nemți. Cum lângă ei mai încăpea doar 1/3 din mine, primesc informația prețioasă că la 300 m e un bar unde mă pot adăposti. Mulțumesc și înfruntând ploaia, plec în găsirea barului. Pe un mic platou dau cu ochii de un bar: ”Bar Manuel”, au avut dreptate nemții. Mă adăpostesc în speranța că va trece ploaia repede. Barul e plin de pelerini. La un moment dat intră pe ușă și cei doi nemți. Se pare că pomul sub care se adăpostiseră nu mai făcea față nevoilor lor momentane. Beau o cafea și un pahar de juice. Intru în vorbă cu cei doi și aflu că sunt din Hamburg, deci aproape de granița cu Danemarca. Dau jos haina de pelerin român și o îmbrac pe cea de pelerin danez. Constat că știu daneza, așa că dialogul continuă în daneză. Asta face ca să se creeze o comuniune ad-hoc. Aflu deasemenea că au venit până la Melide pe traseul de nord și vor merge doar până la Santiago. Unul e profesor de liceu, celălalt lucrează la o bancă. E nostim să întâlnești oameni deschiși și plăcuți. Ca și mine, au fost atrași de Camino, cu toate că sunt protestanți. Mă gândesc ce norocoși sunt că nu au interacționat cu cei 2 preoți polonezi, căci nici ei nu ar fi corespuns exigențelor polonezilor, nefiind nuci ei de rit romano catolic. Bineînțeles că a trebuit să mai beau o cafea împreună cu ei, doar, doar se va opri ploaia. În sfârșit ploaia se mai domolește, îmi iau rămas bun de la nemții vorbitori de daneză și plec. Din pământ ieșeau parcă aburi, ca după o ploaie caldă de vară. Ceața e așa de deasă de parcă plutesc printre nori.

Ajung într-un sfârșit la Ribadiso de Baixo, acolo unde ar fi trebuit să ajung ieri, după planul inițial. Constat acum că ar fi fost un plan total nerealist. Oricum nu aș fi întâlnit nemții vorbitori de daneză. Continui drumul prin burniță cu scurte răpăieli și ajung la Arzua.

Viața orașului Arzúa și dezvoltarea sa, nu numai a orașului, ci și a întregii regiunii, sunt strâns legate de ruta Jacobeană, de Pelerinajul spre Santiago. De fapt, creșterea Arzúa a avut loc în XI. Documente arată că nașterea sa ca un centru de populație și importanța acestuia sunt înainte de Evul Mediu.

În Codex Calixtinus arzuana parohială Castañeda (Castaniolla), este un loc unde au fost cuptoare de var pentru construirea Catedralei din Santiago, dar, de asemenea, în același document se vorbește despre Vilanova, numire pe care a avut-o la acea vreme satul Arzúa.

În timpul perioadei celei mai mari efervescențe a lui Jacob, Arzúa a devenit lord al arhiepiscopiei din Compostela, care ia acordat privilegii și drepturi administrate direct de municipalitate Arzúa. La mijlocul secolului al XIV-lea, orașul s-a dezvoltat, "pentru privilegiul arhiepiscopilor Don Beringuel și Don Pedro".

Arzúa a avut o mare importanță în timpul luptelor dintre liberali și regaliștii din secolul al XIX-lea. Pe teritoriul său s-au desfășurat diverse acțiuni, începând din 1822, cu scopul de a restabili

Hai că am mai slăbit …

Ce își poate dori mai mult un vegetarian?

… dacă o famfară îți cântă la ”ureche”

absolutismul monarhic. În acest sens, activiștii principali au fost voluntarii lui A Mota, căpitan de la Guntín (Lugo) de Xosé Ramos. În aceeași perioadă, orașul a fost scena în care preotul Santiago și-a rostit predica în binecuvântarea steagului Voluntarilor Regaliști (1831). După acel punct de reper regalist, constituționaliștii au dărâmat turnul vechii biserici și l-au omorât pe Antonio López, liderul Regaliștilor, lângă Boimorto.

Arzúa a devenit municipiu în 1836. În 1820 parohia Arzúa s-a constituit din trei municipalități: Boente, Pantiñobre și Arzúa. Dar, cu revenirea lui Ferdinand VII, în 1823, aceste entități municipale au dispărut.

Vezi dacă ai timp, poți citi toate tăblițele care îți ies în cale. Ce am remarcat este faptul că sunt printre puținii pelerini care se opresc să se intereseze de istoria locurilor pe unde trec.

Mă opresc la albergue Camino, care se deschide la ora 12. Pe drum întâlnesc pelerini care veneau din sens opus și care îmi spun că adăpostul e plin. Continui drumul căci trebuie să îmi recuperez rucsacul. Ajung la albergue și mi se confirmă că albergue e deja full. Nu am ce face, aștept bagajul în fața adăpostului. E ora 10,10 și am deci de așteptat 2 ore în picioare, în stradă. Cam nepoliticoși cei de la albergue. Noroc că pe la ora 11 ajunge bagajul și doamna care îmi aduce rucsacul e foarte amabilă. Cum albergue e plin, doamna se oferă să sune și să găsească un albergue care să mă primească. Găsește unul, Maison de Peregrino și îmi rezervă un loc ”jos”. Îmi ia rucsacul și se oferă să îl ducă la noua destinație gratis. Eu o iau pe jos cu micul meu rucsac în spate, care e un lux în comparație cu geanta mea de 5 kg.

Ajung la Maison de Peregrino, cam în același timp cu mașina cu bagajul. E deja 11,40 și adăpostul se deschide la ora 12, așa că am timp să vizitez târgul săptămânal din apropiere. Marfă multă și diversă. O mică famfară formată dintr-un cimpoi și 8 tobe, animă atmosfera. Mă întorc la albergue și o ajut pe doamna de la recepție să strângă așternuturile folosite de cu o seară înainte. E singură și eu sunt primul client. Plătesc cei 12 €, căci e un adăpost privat, îmi aleg un pat poziționat strategic între toaletă și duș, și execut programul zilnic de întreținere. După terminarea ritualului încerc un program de rezervare prin telefon. De aici se complică treaba, s-au adunat pelerini de pe două Camino, cel Francez și cel Nordic.Toate albergue sunt pline pentru mâine, așa că am să dorm sub cerul liber. Noroc că am saltea și sac de dormit gros. Stând întins în pat și cugetând la ziua de mâine, primesc de la Luci un gând, să apelez la recepționista pe care am ajutat-o, asta după insuccesul meu de a rezolva problema rezervării singur. Aștept până înregistrează alți pelerini și îi solicit ajutorul, asta după ce pun fața mea de ”duminică”. Amabilă, sună la 3 albergue, 2 din ele sunt full, iar la cel din urmă găsește un loc jos, pe care îl și rezervă pentru mine. Între timp fug în târg și cumpăr cu 1 € o gogoașă imensă cu multă ciocolată pe ea, și i-o ofer. Acest gest face o impresie deosebită și îmi permit să o rog să caute loc și pentru celelalte zile până la Santiago. La Monte Gozo, pentru 24 iulie nu poate, deoarece e municipal și nu se fac rezervări. O rog să încerce la Santiago pentru 25 iulie. După mai multe încercări, îmi găsește un pat jos la un Hostel (19 €) aflat la 5 min de catedrală. E mare înghesuială pe 25 iulie la

Misa în Biserica Santiago de Arzua

Sub acești copaci mi-am mâncat cina

… care a fost superbă, și acum la culcare

Totul e pustiu, orașul și locuitorii lui dorm

Santiago, căci e sărbătoare mare și vin pelerini de pe toate traseele. Deci și de data asta Lucica m-a ajutat.

Fericit că am rezolvat problema cu cazarea până la Santiago, ies în oraș, merg prin târg caut o cafenea unde să scriu și să îmi beau cele 2 pahare de tinto. Lucruri interesante în târg. Imortalizez pe ”SD”, și nu pe peliculă cum aș fi făcut altădată, procesul tehnologic de facere a gogoșilor tip baston. Famfara ”1 cimpoi + 8 tobe” cântă mărșăluind prin târg. Se apropie ora începerii slujbei. Cobor în centru și mă îndrept spre biserică. E multă lume, printre care și trei măicuțe mai în vârstă. Îmbrăcate în alb, fac notă discordantă cu restul pelerinilor, îmbrăcați pestriț. Mă așez pe o bancă, trece pe lângă mine Carlos și ne salutăm. El va fi unul din cei 9 preoți care vor oficia slujba. 8 dintre ei sunt pelerini. Slujba a fost frumoasă. Printre pelerini sunt multe fețe noi. E normal căci aici se întâlnesc două trasee: Camino Francez și Camino de Nord. După slujbă mă opresc la o terasă din parcul central, foarte aproape de biserică. Terasele sunt pline. Ochesc un loc liber, cer permisiunea și mă așez. Porția de mâncare e enormă. Enormă cantitativ și excelentă ca și gust. Paharul de tinto întregește peisajul culinar din fața mea. Mănânc încet și privesc lumea care trece pe lângă mine. Nu văd nici-o față încruntată sau preocupată de ceva. E drept că sunt numai pelerini care nu au nici-un motiv să fie îngrijorați. Mai e puțin până la Santiago, loc care pentru unii e sfârșit de drum. Parcă simt un regret când mă gândesc că acest miracol va lua sfârșit în scurt timp. Parcă mi-aș dori ca toată viața să mi-o petrec ca pelerin. Cu siguranță că anul viitor voi continua să fiu pelerin. Acum știu, voi merge pe Camino Portughez. Cine a gustat odată viața de pelerin, nu o va mai uita vre-o dată.
Acum, cu această promisiune făcută mie, merg să mă culc. Dormitorul s-a umplut, sper să nu îi vină vreunuia ideea să sforăie.

Noapte bună.

Ziua 34 => Arzua - Pedrouzo (23 iulie 2017)

Noapte superbă, chiar dacă am fost 56 de oameni în dormitor. A fost un vis palpitant sub sub mántaua călduroasă, vis ce a durat până la ora 5 când a început forfoteala. Eu nu am reușit să intru în modul lor de gândire: se scoală la ora 5 și pleacă tot la 6,30 – 7,00. După ce își fac bagajul, stau în hol și socializează cu voce deosebit de tare de nu poți să mai moțăi până la 6 când e deșteptarea oficială. OK, asta e viața.

Plec la ora 6,32 precis. Începe să mijească de ziuă. Fac pozele de rigoare cu orașul adormit și o iau din loc. Trec prin periferia orașului și mă opresc la un bar cu un mic parcaj, pe partea stângă a șoselei. De fapt simțeam nevoia imperioasă de a vizita o toaletă, așa că intru și comand o cafea. Ca și client, îmi pot permite să uzez de toate facilitățile barului. Mulțumit de serviciile de care am beneficiat și de cafeaua servită, îmi reiau drumul. Drumul pare relativ ușor, coborând printr-o pădure. Ajung în apropierea satului Pregontono. Mă opresc să fac poze. Mă uit pe ecran, și observ că pe imagini apar o mulțime de puncte albe de parcă ar fi picături de ploaie. Șterg obiectivul cu gândul că rămăseseră de la ploaia de ieri. Îmi revin, dau înapoi înregistrările

Sunt parcă intrat într-o lume a entităților

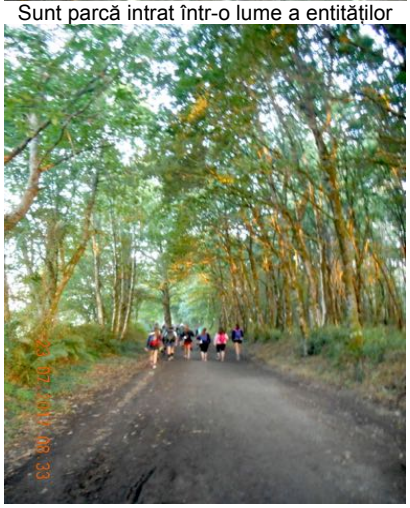

Bine că am revenit ”în lumea fizică

După ”stress” un mic dejun este acceptat

din dimineața asta și observ că cele făcute în oraș nu au acele pete. Totuși șterg din nou lentila și reiau fotografiatul. Globulețele sunt la locul lor. Acum nu știu dacă datorită acestor imagini curioase încep să simt un discomfort inexplicabil. Ceva parcă îmi spune: fugi !!!. E un sentiment de dej avu trăit cu mulți ani în urmă atunci când am intrat pentru prima dată în galeriile fosile ale Peșteri Ursilor ca tânăr speolog, zona rezervată numai speologilor, moment în care nu mai credeam că voi ieși teafăr la suprafață. Trebuie să recunosc nu cu o falsă modestie că în timpul studenției am înființat primul cerc studențesc de speologie din București, la Casa Studenților, înainte cu 6 luni de cercul Focul Viu a lui Cristi Lascu de la Universitate. Ce vremuri … Ajung în Pregontono și istoria se repetă, petele de pe poze persistă, la fel cum persistă și sentimentul de dej avu. În încăpățânarea mea, șterg din nou obiectivul fără să obțin un rezultat. La un moment dat aparatul se blochează și refuză orice comandă. Singura soluție e să scot bateria. O pun la loc în speranța că picăturile de pe poze vor dispărea. Simt o senzație de sufocare, mă opresc și beau câteva înghițituri de apă, dar degeaba. Nu am altă soluție decât să merg mai departe. Constat că sunt absolut singur pe drum. Nici-un picior de pelerin prin preajmă. Parcă aș fi izolat într-o lume paralelă. Mă încăpățânez și fac poze. Toate cu globulețe luminoase. Trec la un moment dat printr-o zonă în care densitatea globulețelor fac ca să nu se mai vadă nimic în spatele lor. Starea de sufocare mă cam pune pe gânduri. Chiar dacă aș fi strigat după ajutor, cine să mă audă? Eram singur cu globulețele luminoase. Hotărăsc să merg mai departe cu orice risc. Mă apropiu de un cătun pe care îl identific a fi Cortobe. Deodată starea mea de neliniște dispare, dispar și globulețele luminoase de pe poze și reapar pelerinii. Parcă am trecut printr-o experiență de teleportare într-o lume a spiritelor. E clar pentru mine acum că acele globulețe luminoase nu erau altceva decât spirite ce își căutau liniștea și care nu doreau să fie deranjate. Nu știu dacă cumva în vechime nu au fost lupte sângeroase pe aceste locuri, dar un lucru e cert, am trecut printr-o zonă destul de malifică pentru mine. De acum sunt din nou pe El Camino, drumul spre libertate spirituală. Ce a vrut să însemne această experiență, nu știu? Poate a fost doar un ”demo” că pot accesa asemenea entități.

Trec pe lângă terasa Taberna Velha și am ocazia să văd cum se construiește o autostradă în Spania. Sunt fantastic de organizați. Mai întâi se construiesc căile de acces și apoi autostrada propriuzisă. Cu această imagine încă în fața ochilor intru în A Calzada. Dacă până acum poteca a fost uscată, acum sunt nevoit să ”escaladez” o imensă baltă, chiar în fața unei ferme de vaci. Se spune că aici este cea mai mare densitate de vaci pe cap de locuitor din Galicia. Trec victorios peste baltă și mă opresc la terasa Casa Calzada, asta deoarece se pare că întâlnirea cu globulețele luminoase mi-au creat o foame de lup. Apropoo de lup, am trecut prin multe păduri, unele mai umblate, altele mai puțin umblate dar nu am auzit vorbindu-se de urși sau lupi. Cu adevărat o țară săracă, nu tu urși la tomberoane, nu tu lupi furând oi, o viață fără adrenalină.

Mă așez la o masă și aștept să vină chelnerul. Aștept degeaba, așa că îmi iau inima în dinți, merg la bar și comand hotărât: sandwich vegetarian, cafea și juice. Se pare că hotărârea cu care am comandat a fost pe deplin recepționată, încât mă trezesc cu o farfurie pe care tronau două jumătăți de franzelă cu cașcaval și verdețurile de rigoare.

Iar o călugăriță înveselește peisajul

Ăsta da marketing

Artă peisagistică

Albergue Municipal e full

Dar albergue Cruceiro … nu e

Eu cred că chiar dacă aș invita toate globulețele luminoase la masă și tot nu ar prididi sandwichul din farfurie. Iar am să plec cu mâncare la pachet. Așa se și întâmplă, mănânc ce mănânc și restul învelesc într-un șervețel și îl plasez în rucsăcerul meu din spate. O pornesc bucuros de succesul avut cu micul dejun. În fața mea sunt două tinere drăguțe, dintre care una este costumată în măicuță. Mă opresc aici cu studiul, amintindu-mi de ”deviza” mea: ” On El Camino, not women, not girls, just the way”. Nu am ce face, eu am decretat, eu trebuie primul să respect. Măicuța e încălțată cu sandale, cu rucsac pe spate și șosete albe în picioare. Mă apropiu de ele, le salut, și în clipa următoare m-am ”pleoștit”. Sunt poloneze. Parcă e un făcut să am parte doar de polonezi. Știind că nu sunt ”frate” cu ele, deoarece nu sunt de rit romano catolic, mă rezum doar la salut și iuțesc pasul.

Trec prin A Calle, un cătun care atrage atenția prin cele două baruri. Primul are puse pe gard toate sticlele de băutură golite de cei care i-au călcat pragul, ca să glumesc, ”încă din antichitate”. Cel de al doilea are ca ”patron” Baba Cloanța. Cu această ocazie aflu că Baba Cloanța, în periplu ei, a trecut și prin Spania, înainte de a ajunge la noi. Și așa, ajung la Saldeca, un sătuc mai răsărit. Poteca coboară destul de abrupt. Alături de o casă în ruină, proprietarul unei ferme a tranformat un ciot de copac într-o adevărată operă de artă peisagistică. Pomul avea scorburi pe care le-a umplut cu pământ în care a sădit flori. E minunat să vezi un pom din a cărui trunchi te privesc flori.

Poteca își urmează cursul printr-o pădure cu același tip de copaci ce ”năpârlesc” periodic. Te simți un pitic în țara lui Guliver, atunci când treci printre acești copaci, parcă răsăriți din altă lume. În sfârșit poteca iese la lumină și se unește cu șoseaua. Un popas plin de turiști te face să te oprești și tu pentru câteva momente. Nu sunt obosit, dar parcă un spirit de solidaritate te face să te oprești și tu. Spre amuzamentul celor oriți, un pelerin se joacă cu o mingiucă cu câinele său. Toți sunt atât de prinși de ”spectacol”, încât uită să mai plece. De ce să mint, și eu m-am oprit preț de 10 minute.

Drumul intră din nou în pădure. Același tip de pomi, aceeași senzație de pitic în țara lui Guliver. Trec prin cătunul Santa Irene, și după urcușuri și coborâșuri repetate ajung în Pedrouzo la ora 11,15 fix. Trec pe lângă Albergue Municipal unde era o coadă uriașă în așteptarea deschiderii, noroc că eu am rezervat locul la Albergue Cruceiro. Până găsesc albergue se face 11,38, așa că am de așteptat puțin până la ora 12 când se deschide adăpostul. Mă cazez, plătesc cei 12 € cuveniți unui adăpost privat și primesc brățara care îmi dă dreptul să intru în albergue. Primesc un loc jos, apoi duș, etc., etc., etc. și stau în pat. Adorm și mă trezesc pe la ora 16,10. Am dormit 2 ore neîntors, asta se poate vedea după starea cearceafului. În albergue întâlnesc pe unul din cei pe care îi zgâlțâisem, fără succes, pentru că sforăia. El pleacă mâine direct la Santiago. De fapt mai sunt doar 18 km pe șosea. Ne-am îmbrățișat și ne-am urat toate cele bune. E interesant ce gol în suflet îți poate lăsa cineva pe care nu știi dacă îl vei mai vedea vre-odată în viață, dar care ți-a fost ”frate” pe El Camino. Nu știu cum îl cheamă, ne-am intersectat de câteva ori pe drum, dar a devenit o parte din viața mea.

Plec în oraș să îmi beau vinul și să scriu. Caut o terasă unde să pot

Deci înapoi la jurnal și la vin alb

Eu cu prietenul meu chelnerul

Se așteaptă începerea slujbei

Căsătoria religioasă Alexandra și Stefano

Nu sunt nuntași, sunt tineri italieni veseli

Iar după nuntă, cina cea de toate serile

găsi liniște să scriu și unde să găsesc cartofi prăjiți și … tinto. Mă opresc la una, dar se fuma în draci, la alta nu serveau cartofi prăjiți. În sfârșit dau de una cu un chelner simpatic. Când ajung la vin, mă întreabă dacă vreau vin roșu sau alb. Cer roșu, căci doar suntem în Spania. Doct, el mă corectează: ”nu suntem în Spania, ci suntem în Galicia” și aici se bea vin alb. OK, cer deci vin alb în 2 pahare, asta ca să respect deja tradiția. Îmi toarnă într-un pahar puțin vin pentru degustare. E superb, așa că îmi dau consimțământul. Vine cu 2 pahare și o sticlă de vin alb. Îmi toarnă vin în cele 2 pahare, eu le ciocnesc și torn vinul din unul în cel de a-l doilea. Chelnerul râde și peste vinul din pahar mai toarnă puțin. Îmi amintesc de remarca bunei mele prietene terapeută ca și mine, care m-a întrebat: ce mi-a venit mie să comand 2 pahare de fiecare dată? În primul moment mi-a venit în minte un răspuns destul de ”pământean”: ca să fie mai mult. La care vine a doua întrebare: cu cine ești pe El Camino? Atunci mi-a ”căzut fisa”. Sunt pe El Camino cu Lucica, deci cel de-al doilea pahar este al ei. Atât de simplu și totuși atât de ”complicat”. Multe lucruri face omul în viață împins de ”resorturi” de care habar nu are. Suntem ființe complicate și de aceea nu sesizăm lucrurile simple. Noroc cu buna mea prietenă, care poate privi obiectiv ceea ce eu încă nu pot. Deci pe lângă mersul și suportul asigurat de Lucica pe întreg traseul, mai ales până să se nască Noa, am băut în fiecare zi câte un pahar de vin fiecare. Pe al iei l-am băut tot eu, având delegație să fac asta.

Multe aflu și pățesc pe El Camino. Sunt de fapt lucruri mărunte, dar dacă le analizezi în profunzime, sunt imense. Am făcut poză cu chelnerul și ne-am dat întâlnire la ora 20 pentru cină, adică după Misa de la ora 19. Surpriză, la biserică s-a oficiat o căsătorie după Misa. Alexandra și Stefano, 2 pelerini italieni se căsătoresc, acum înainte de a ajunge la Santiago. Asta e ultima parohie unde pot să se căsătorească. A fost o ceremonie specială. Mirii au fost aplaudați și și-au pus inelele pe degete în fața altarului. Biserica Santa Eulalia Del Arca Pedrouzo și balconul bisericii sunt arhi pline. Se aruncă cu orez peste ei la ieșire. De unde provine acest obicei? Parcă și la noi e la fel, sau se aruncă cu grâu. Aici am o scăpare. Important e faptul că acest gest este sinonim cu o urare de belșug în noua viață împreună. Nu am reușit să aflu unde au intrat pe traseu, singurul lucru pe care îl știu cu certitudine este faptul că sunt italieni.

E clar că am avut parte pe acest drum de lucruri ce nu pot fi descrise în cuvinte. Slujba a fost oficiată de 10 preoți, printre care și prietenul meu Carlos. La plecare, un grup de tineri au început să cânte pe stradă în italiană, deci ziua se încheie super.

Bine dispus m-am reîntors la prietenul meu ospătarul. M-am înfrupt dintr-o imensă salată mixtă cu cartofi prăjiți și de data asta, alături de vin alb. Mulțumit, mă retrag, dar nu cu torțe, spre albergue. Pe drum mă costumez în călugăr pelerin, asta ca să fac impresie posterității. Ajung la albergue. Dormitorul e plin acum. Sunt de fapt pelerini din 2 Camino diferite, dar care toți mărșăluiesc spre același punct: Santiago de Compostela. La TV sunt date imagini cu cozile de la intrarea în catedrala de la Santiago. Să vedem cum mă descurc pe 25 iulie. Cu aceste imagini și gânduri mă așez în pat sub o mânta călduroasă.

Noapte bună.

Suht însoțit de globulețele luminoase

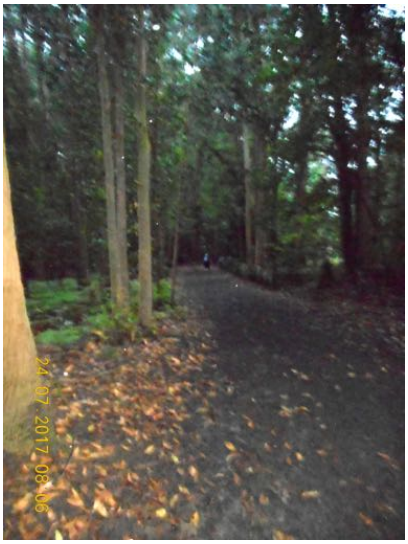
Uf, bine că au dispărut

Izvor cu apă roșiatică

E timpul pentru micul dejun

Ziua 35 => Pedrouzo – Monte Gozo (24 iulie 2017)

Noapte liniștită, puțin cam prea călduroasă. Pe la orele 23,30 mă văd nevoit să folosesc în două rânduri, la un interval de 5 minute, onomatopea: ”ssst, ssst!!!”, fără efectul scontat. Ulterior ori au tăcut, ori am adormit eu, căci s-a lăsat o liniște desăvârșită, reușind să îmi decuplez total urechile de la contactul cu mediul înconjurător.

Testez ora potrivită de a pleca la drum, determin că ora 6,46 ar fi cea mai potrivită și iau în unanimitate decizia să ridic ancora. Marea majoritate a colegilor de dormitor sunt deja de mult timp pe drum. Afară burnițează mărunt, nu e prea frig și e semi întuneric. Fac pozele matinale cu aparatul și mă avânt în necunoscut. Stupoare, globulețele luminoase mă însoțesc. Iar apar pe poze, deci se pare că au ceva cu mine.

Drumul intră în pădure și globulețele dispar. Se pare că nu le cam place să ”zburde” prin pădurea asta. Poteca șerpuiește prin pădure, păsărelele cântă, globulețele luminoase au dispărut, totul te îmbie la visare. Începe un urcuș lung și destul de greu. Trec prin cătune formate din 4 – 5 ferme de vaci. Dacă în regiunea Castilia agricultura și viticultura sunt preocupările de bază, în Galicia creșterea animalelor, în special cea a vacilor, sunt ocupațiile de prim rang. Puțin porumb, cred că furajer, și cam atât, în schimb case pricopsite și mulți palmieri.

Iese un pic de soare și începe din nou burnițeala. Bine că drumul e mai mult prin pădure, așa că e acceptabilă burnița. Pădurea e plină de mici lăcușoare, iar priveliștea e ca în filme cu balauri și zâne, dar cu mai mulți balauri. Copaci cu trunchiurile torsionate ca după o luptă cu zmeii. Poteca iese din pădure și se întovărășește cu șoseaua. Unii pelerini mai poartă pe ei pelerinele, eu nu, sunt curajos în fața celor câțiva stropi de ploaie. Trec pe lângă o statuie a pelerinului, ceea ce îmi spune că sunt pe drumul bun. Intru din nou în pădure și trec pe lângă un izvor din care curge o apă roșiatică. E clar că străbate un zăcământ de fier ce nu poate fi exploatat deoarece se află sub aeroportul de la Lavacolla

Intru în Lavacolla, câteva case și un bar. E momentul să îmi servesc micul dejun. Întradevăr mic și firav micul dejun, cafeaua ce îl mai salvează. Mănânc cu un deosebit respect minusculul sandwich, și la ieșirea din bar zăresc o mică bisericuță deschisă. Intru în Iglesia San Paio Lavacolla, fac câteva poze și mă îndrept spre măsuța unde un tânăr cam de 30 de ani punea ștampila pe credențial. Aici începe momentul care mă va obseda mult timp de acum încolo, așa cred. Fără să scot un cuvânt, tânărul fiind aproape cu spatele la mine, îmi spune: ”ești din Danemarca, și doamna e tot din Danemarca”. Această constatare mă cam blochează, încât încerc să leg o conversație în daneză cu doamna din Danemarca, dar în final iese ceva englezo-daneză. După 34 de zile vorbind în engleză și încă blocat de constatarea tânărului, daneza mea lasă de dorit. Dezamăgită de conversația cu mine, doamna din Danemarca, originară din Aarhus, deci de pe Yutlland, adică din aceeași zonă ca și mine, pleacă. La plecare îmi reproșează că după 20 de ani trăiți în Danemarca, puteam vorbi mai bine daneza. Încerc să mă scuz, dar îmi spune că se oprește

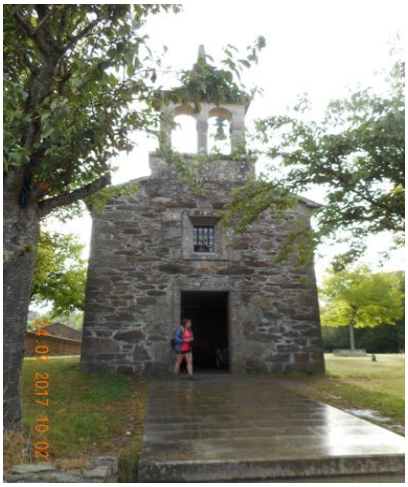
Biserica San Paio, cea cu tânărul ”special”

In memoriam

Am ajuns la Monumentul Pelerinului

Coadă la Albergue Municipal

O mică gustare udată cu tinto

la Santiago și pleacă fără să întoarcă capul, în semn de protest. Acum apare momentul care m-a bulversat total. Tânărul se întoarce către mine și îmi spune: ”ești ortodox”. Șoc pe toate fronturile și confirm. Încercând să ”ies onorabil” din situația creată reușesc cu greu să spun că ”Dumnezeu e doar unul”. El e de acord cu remarca mea și plec. Pe drum realizez că acel tânăr nu avea de unde să știe că sunt din Danemarca și că sunt ortodox. De unde știa aceste amănunte acel tânăr pe care nu îl mai văzusem în viața mea? E drept că semăna cu Carlos, dar e îmbrăcat cu totul diferit, și apoi ce să îi vină să pună ștampile pe credențiale într-o mică bisericuță din apropiere de Santiago? E clar că acel tânăr e localnic. Poteca urcă printr-o pădure cu același arbori misterioși care ”năpârlesc” periodic. Trec pe lângă un anunț: ”*I loving memory of my father Frank J Leptich. I walk the Camino for you! Greg*”. E foarte emoționant ca amintirea ta ca pelerin pe Camino să nu dispară. Acesta e motivul pentru care eu notez în jurnal toate aceste comemorări.

Îmi vine să mă întorc să îl întreb de unde știe amănuntele despre mine, dar parcursesem deja aproape 3 km în coborâre, asta însemnând să urc cei 3 km, cam neplăcut. E clar că evenimentul petrecut în bisericuță nu era un lucru normal, așa că hotărăsc să folosesc tot arsenalul din dotare. Mă opresc pe o buturugă și scot pendulul. Pun pendulul peste ștampila pusă de tânărul ”clarvoaiant” și pendulul începe să se învârte. Pun pendulul peste alte ștampile și constat că acesta stă nemișcat. Pun pendulul pe ștampila de la catedrala din Burgos, nimic. O reașez peste ștampila tânărului și începe să se rotească. Îmi revine în minte visul acela, considerat de mine ca o premoniție și pe care l-am uitat demult. Brusc îmi amintesc de bilețelul tras cu câteva zile în urmă: ”… Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu”. Să fie simple coincidențe? Nu știu, dar vom vedea. De ce pendulul s-a mișcat doar pe ștampila pusă de acel tânăr, doar am trecut prin atâtea catedrale a căror ștampilă e prezentă în credențialul meu? Sunt sigur că voi avea ocazia, la un moment dat, să aflu.

Poteca părăsește șoseaua și reintră în pădure, după care iese din nou în șosea. Trece pe lângă TVG, (Televisión de Galicia) care este un canal de televiziune vorbitor de galiciană. A fost prima rețea de televiziune vorbită în galiciană. Difuzarea sa acoperă întreg teritoriul galician și este susținută de guvernul autonom al Galiciei. De aici drumul coboară paralel cu șoseaua. În zare, pe dealul din depărtare, se vede monumentul pelerinului. Trec pe lângă Camping San Marcos, un camping imens și mă îndrept victorios spre Albergue Municipal Monte del Gozo. Albergue are 540 de locuri, deci suficiente ca să găsesc și eu un pat jos. Ajung în vârful dealului Monte Gozo, trec pe lângă Monumentul Pelerinului, cel pe care îl văzusem din depărtare. E impresionant de mare. Cred că sunt peste 80 de pelerini în jurul lui, făcându-și poze cu el. Cobor panta spre albergue. Cred că sunt al 46-lea la rând. Las bețele ca reper în coadă și plec în căutarea rucsacului. Urc din nou până la monument și cobor în orășel. La baza monumentului este o mică capelă San Marcos, iar la cca. 100 m e un bar. Intuitiv realizez că numai aici poate fi rucsacul meu. E ora 11,28 și transportul nu sosise. Sun la firma de transport și mi se comunică că e pe drum. Bine că l-a luat, altfel ar fi fost un dezastru. Ar fi trebuit să iau un taxi și să plec în căutarea lui. Noroc, după cam 40 de minute apare

În zare e Santiago de Compostela

Misa specială la Capela San Marcos

… umată de o cină stropită cu vin alb

La ora asta Albergue Municipal e pustiu

mașina cu rucsacul. Acum mă pot întoarce liniștit la coadă. În drum spre albergue trec din nou pe lângă monument unde îl întâlnesc pe Carlos cu grupul lui de tineri făcând poze. Ne îmbrățișăm și aflu că nu se oprește la Monto Gozo, ci va merge până în Santiago.

Așteptarea e tare lungă, la fel ca și coada la intrarea adăpostului. În sfârșit se deschide, plătesc cei 8 € și primesc un pat jos, într-o cameră cu 8 paturi suprapuse. Fac dușul cel de toate zilele și îmi spăl și usuc hainele. Respect pentru ziua de mâine. Trebuie să intru total curat în Santiago, de ziua Sf. Iacob. Până să mă întorc de la spălătorie, camera e ocupată de 5 fete. Asta e acum, singur cu 5 fete. Noroc că mă consideră ca bunicul lor, deci nu e nici-un risc. Intru în vorbă cu ele. Sunt din Barcelona și se opresc la Santiago. Azi nu e timp de dormit, așa că mă îndrept spre barul de unde am recuperat rucsacul. O porție de cartofi prăjiți, tinto și jurnalul populează masa la care m-am așezat. Îmi aduc aminte de întâmplarea cu tânărul ”clarvăzător”. De ce tocmai pe mine și-a găsit să mă ”scaneze”? Cred că va rămâne o enigmă nerezolvată de acum încolo.

Pe drum spre albergue aflu că Misa va avea loc la ora 19,30 în capela San Marcos de la poalele Monumentului Pelerinilor. Acum merg să îmi fac bagajul pentru mâine când va fi o zi mare pentru mine. Voi îngenunchia în fața sarcofagului Sf. Iacob.

La ora 19,30 fix începe Misa. Slujba e oficiată de un preot tânăr de culoare, care se acompaniază singur la chitară, în altar, la părțile ce trebuiau cântate de participanți. Slujba a fost superbă. A fost o experiență pe care nu am mai trăit-o în cele 35 de zile de pelerinaj.

După Misa mă întorc din nou la barul unde îmi sorbisem, printre rânduri, tinto. De data asta mănânc deja clasică salată mixtă cu cartofi pai, la care asortez un vin alb, căci sunt doar în Galicia unde se bea vin alb. Recunosc că lângă cartofii pai a lipsit mujdeiul făcut de Mitică (cumnatul meu), dar a mers și așa.

Cum toate drumurile spre albergue trec din nou pe lângă monument, străbat panta și ajung la cele 5 fete care nu mă așteptau. Erau se pare la grupul care cânta lângă monument, așa că îmi pregătesc bagajul pentru mâine, ca să pot pleca direct. Bine că am rezervare, bine că știu unde să las rucsacul, bine că am ajuns cu bine până aici. Îmi iau rucsacul și îl duc la barul care mâine se deschide la ora 8, deci târziu pentru mine. Fără să aștept fetele mă culc.

Noapte bună.

Ziua 36 => Monto Gozo – Santiago de Compostela (25 iulie 2017)

Nu știu ce au făcut cele 5 fete cu care am dormit … în cameră, dar m-am trezit la ora 7,55 cu toate că nu am beneficiat de o mânta ca să mă încălzesc. Bagajele le dusesem de aseară la barul de unde le și luasem, așa că sunt liber să ”atac” Santiago. E ora 8,05 oră la care îmi propusesem să fiu deja în Santiago. Sunt într-o întârziere regretabilă, așa că primul gând este să găsesc un autobuz cu care să parcurg ultimii 5 km până la destinație. Ei ce o fi dacă ultimii km nu am să îi

Sculpturi ciudate

Da, am intrat în Santiago de Compostela

Vrei apă trebuie apăsat pe pedală

Gata, îmi iau diploma de pelerin

Am ajuns și la albergue

parcurg pe jos. Îmi e cam jenă de acest gând, totuși întreb unde e stația de autobuz. Nu prea înțeleg unde e stația, așa că o iau voinicește pe jos. OK, și ultimii 5 km îi voi parcurge ca un pelerin ce se respectă.

Desigur, fac poze cu albergue în care se pare că sunt ultimul ”mohican”. E o zi frumoasă. Cerul e senin, soarele nu dogorește încă, sunt singur pe drum, căci la ora asta toți pelerinii sunt deja în Santiago. O iau ”bătrânește” la pas pe șoseaua ce leagă Monto Gozo de Santiago. Trec pe lângă o grădină inedită. E presărată de statuete care mai de care mai nostime. Trec podul de peste autostradă și mă avânt voinicește în oraș. Până acum nu m-a depășit niciun autobuz, așa că decizia mea de a o lua pe jos a fost genială în condițiile date. Drumul prin oraș m-a făcut să mă trezesc de tot. Orașul e mare, oamenii forfotesc, ici colo câte un pelerin. Se pare că nu am fost singurul somnoros. Statui cu și despre pelerini sunt la fiecare pas. E clar că sunt în capitala pelerinajului spaniol. Se simte iz de sărbătoare, parcă totul e deosebit. Să nu se înțeleagă greșit, nu prezența mea a generat această stare festivă, ci e vorba de aniversarea Sf. Iacob.

Drumul începe să urce. Sunt în partea de jos a orașului, iar Catedrala e în zona istorică, undeva pe o colină. Trec pe lângă Capela San Lazaro, fără să o pot vizita, căci e închisă. Strada urcă și las în jos noul Santiago. Totul e interesant. Un loc de unde pelerinii își pot reface rezervele de apă e nostim. Din perete țâșnește apa, doar dacă apeși cu piciorul pe unul din bumbi plasați în pardoseala locului. Așa ai mâinile libere. Pe lângă mine trec, unul după altul, autocare pline de oameni.

Strada urcă destul de pieptiș spre orașul medieval unde se află Catedrala Santiago. Trec pe lângă pelerini grăbiți, dornici, ca și mine, să ajungă la destinația acestui pelerinaj. Trec pe lângă o mamă cu două fiice care se pare că le ”mustruluiește” pe o limbă necunoscută mie. Am fost bine inspirat că m-am oprit la Monto Gozo, așa că am o zi întreagă la dispoziție să vizitez Santiago. Mergând așa, vorbind cu mine însumi, aud parcă prin vis că sună telefonul. Cine să îmi ”tulbure” această zi la care visasem de aproape un an? Răspund, erau de la recepția albergue unde trebuia să mă cazez. Voiau să știe dacă mai veneam și cam la ce oră voi ajunge. Aveau cereri multe și nu puteau ține o rezervare degeaba. Mă uit la ceas, e ora 8,45 așa că pe loc anunț că voi sosi în jurul orei 13. OK, acum sunt liniștit, am cazarea asigurată. Mai am de rezolvat cu credențialul pentru a marca finalizarea obiectivului, dar asta după vizitarea Catedralei. Trec pe lângă biserica San Pedro și nu mă abțin să nu o vizitez. Vizită scurtă, poze și iuțesc pasul spre piața mare. Dau de o coadă imensă și realizez că toți acești oameni au același scop ca și mine, să viziteze Catedrala. Mă așez deci la o coadă de cam 300 m, cu câte 4 persoane pe un rând. Asta e, dacă m-am sculat târziu? În rând cu mine se nimerește să fie o italiancă cam de vreo 40 de ani, venită cu mama ei. Cred că e mama ei, deoarece diferența de vârstă se cam potrivește. Intru în vorbă cu ea, așa ca să mai treacă timpul. Aflu că e din Roma și a venit pe Camino Madrighez. Cum timpul trece greu, avansez încet, un fel de mers bară la bară ca pe DN1, încerc să găsesc ceva ca să umplu plăcut timpul. Trec pe lângă o cafenea de 7 stele și mă gândesc ca preventiv să folosesc toaleta lor, așa că rog pe italianca mea să îmi

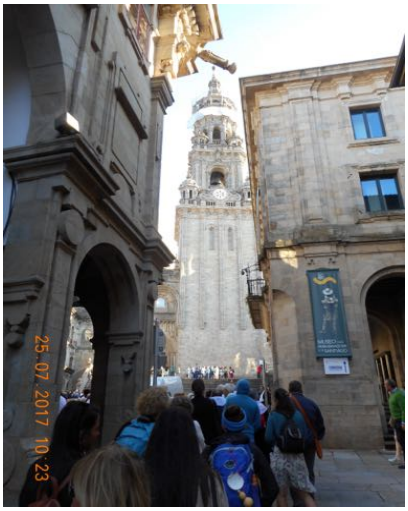

M-am așezat la o coadă de 300 m câte 4

Toată lumea așteaptă cuminte la rând

Se scot din catedrală ”duhurile rele”

ținã rândul și dau buzna în cafenea. 7 stele e puțin spus, un lux de îți tăia tot avântul, și totuși erau oameni la mese. Cer permisiunea unei chelnerițe de a folosi toaleta. Între timp ”prevenția” a devenit ”necesitate”. Răspunsul însă mă dezarmează total, ”toaleta e numai pentru consumatori”. OK, concluzia e că trebuie cât mai grabnic să devin ”consumator”. Perfect, comand o cafea. Dar nu e atât de simplu. Trebuie să mă întorc la ușă și să aștept ca cineva să mă ”preia”. Starea de necesitate începe să mă streseze, iar cea care ar trebui să mă preia și să mă așeze la o masă, întârzie. Sunt multe mese goale și totuși stau la ușă. Se pare că ținuta mea e cam nepotrivită cu nivelul cafenelei. Într-un târziu apare exact acea chelnăriță cu care vorbisem la intrare. Mă conduce la o masă și mă întreabă ce doresc să consum. ”Cafea și toaletă” răspund într-o engleză cu accent vietnamez, căci datorită iminentei ”necesități” vocea devenea din ce în ce mai asemănătoare cu cea a unei soprane de coloratură. Fata ia comanda, îmi indică traseul de urmat, mă ridic de la masă și cu ultimele eforturi, reușesc să nu îmi ud costumația de pelerin. Mă întorc la masă, apare chelnărița cu o minusculă ceașcă cu cafeaua comandată și cer nota. Șoc ca după Cernobâl, am de plătit 24 € pentru acea cafea. Ce să fac, plătesc, dintr-o înghițitură golesc cana și mă grăbesc să găsesc italianca mea. 24 € cam mult pentru a vizita o toaletă. Găsesc italianca, rândul avansase doar 10 m, așa că mai am de așteptat. O întreb unde se vizează credențialele și aflu că ”prin apropiere”. O informație prețioasă. Începe să se vadă treptele catedralei. La intrare 4 inși impunători fac verificări ”la sânge”. Mă pune să desfac rucsăcelul. Se uită înăuntru. Nimic deosebit, moment în care au o revelație. Mă pun să îmi ridic șapca. Asta, bănuiesc eu, ca să fie liniștiți sufletește că nu ascund o bombă sub ea. Se pare că figura mea mai închisă la culoare și barba mare, îndeplineau toate condițiile pentru un profil de terorist. Cum sub șapcă nu au găsit decât păr, mi se permite să intru. Imediat în spatele meu intră și italianca. Intrăm împreună cu mulți oameni. Deodată, italianca mă apucă de braț și îmi spune că dacă vreau să văd toată slujba, ar trebui să rămân pe loc, după care pleacă mai departe. Din acel moment nu am mai văzut-o niciodată. Ascultător cum mă știu atunci când o femeie îmi dă un sfat, mă opresc la locul indicat, dau din coate și ajung în față. Are dreptate, se vede toată zona altarului. Cuminte cum mă știu, rămân pe loc. Am să vizitez Catedrala după slujbă. Cam după 5 min după ce am intrat, se închid porțile. Acum îmi explic de ce am dormit mai mult și nu am găsit stația de autobuz. Dacă ajungeam mai devreme, aș fi intrat în biserică, aș fi făcut poze și aș fi ieșit, căci fluxul de oameni te ”forțau” să faci asta. Dacă nu mă așezam în rând cu italianca, aș fi făcut poze și aș fi ieșit, pierzând slujba. Cîte coincidențe doar într-o zi? Cine mi-a trimis italianca ca să mă plaseze în locul cel mai potrivit? Aud în jur că va participa la slujbă prințul Felipe al VI-lea, moștenitorul tronului și actualul rege al Spaniei. Poate de aceea era atâta poliție în jur și controale atât de amănunțite. Sunt nemâncat iar statul în picioare nemișcat îmi crează o durere, pe care o suport cu stoicism, ce să fac, nu am încotro. Filmez pe ascuns căci fotografierea e interzisă.

Slujba începe cu ”scoaterea din biserică a duhurilor rele”. Figurine înalte de cam 3 m, purtate pe umeri de oameni pe care practic nu îi vezi, încep să ”iasă” din biserică. Printre ele este un marinar cu pipa în gură, o femeie ușoară, un maur, etc. După ce aceste ”duhuri rele” au părăsit biserica, se închid ușile după ele și încep să intre cei 48 de

Începe slujba

Sarcofagul Sf. Iacob

Unii așteaptă să intre, alții ies

Piața de lângă Catedrală

Poliția e cu noi

cardinali, dintre care unul mai bătrâior s-a împiedicat de treptele altarului și ”s-a întins” pe jos. Ca niște buni samariteni, cardinalii din apropiere îl repun în poziție verticală și procesiunea continuă. Urmează șefii cultelor, și în final intră și Felipe. Se spune o rugăciune și se citește din Biblie un pasaj destul de lung. Slujba continuă cu un șir lung de rugăciuni și predici. I se dă cuvântul regelui actual. Interesant, vorbește de politică, de unitate, etc., și aproape deloc despre scopul sărbătorii de azi, ziua Sf. Iacob. Mi se pare cam deplasat discursul, dar poate așa trebuie să fie în contextul mișcărilor separatiste din Catalania. În sfârșit îl ajută Dumnezeu să termine discursul și în fața altarului apar 6 oameni cu pelerine grena pe ei. Am uitat să spun un lucru, la intrarea în biserică m-a frapat faptul ce de tavanul arcadei principale atârna o cădelniță uriașă. Era o cădelniță cu diametrul cam de 1 m. În acel moment nu înțelegeam ce rost are să atârni o cădelniță de un tavan, la o înălțime cam de 10 m. Cei 6 oameni costumați în grena, desprind de pe un perete o frânghie ce de fapt ținea cădelnița și începe să o coboare încet. Când a ajuns cam la 1 m de podea, unul din ei ridică capacul și aprinde cărbunii, după care cădelnița e ridicată cam la 4 m de podea și i se imprimă o mișcare de pendulare. Amplitudinea pendulării crește până când cădelnița se mișcă între cele două aripi ale incintei catedralei. Din ea se împrăștie un fum cu miros de tămâie, care curând umple întreaga biserică. Apoi o lasă să se oprească din pendulare și o ridică la locul ei. Se mai spun câteva rugăciuni și se cântă, cred eu, câțiva psalmi. Câțiva cardinali încep să împartă împărtășania. Cel care ajunge la mine e tocmai cel care căzuse, un bătrânel bonom, parcă căzut din altă poveste. Iau împărtășania, îmi fac semnul crucii, și o bag în gură. Moșulețul mă vede făcându-mi crucea și dă din cap binevoitor, cu toate că nu eram de ”rit romano catolic”. Îmi aduc aminte de preoții polonezi și zâmbesc. Cardinalul mai întoarce odată capul spre mine și îmi răspunde tot cu un zâmbet. Ceremonia se încheie, regele pleacă, cardinalii pleacă, fără ca să mai cadă vreunul. Ușa se deschide și ”duhurile rele” se reîntorc în biserică și își reiau locul. Cam asta a fost slujba festivă. Oamenii își reiau activitatea întreruptă de slujbă. Poze, discuții, selfie, o activitate normală. Fac și eu poze și mă așed la o nouă coadă pentru a trece prin fața sarcofagului Sf. Iacob. De fapt sunt 2 cozi distincte: sarcofagul și ”îmbrățișarea” Sf. Iacob. La îmbrățișare, urci pe niște trepte și te trezești în spatele unui bust de argint aurit care stă cu fața spre altar, iar a cărui spate îl poți îmbrățișa, lucru pe care l-am și făcut. Cobor pe cealălalte parte, e un sens de circulație, și mă așed la cea de a doua coadă. De data asta cobor niște trepte și în fața unui geam, cam la o distanță de 4 – 5 m se vede un mic sicriu de argint, unde ar trebui să se găsească moaștele Sf. Iacob. În fața geamului, oamenii se opresc, îngenunchiază și se roagă. Fac și eu acest lucru și îi mulțumesc că m-a ajutat să ajung până aici. Revin în biserică fericit că am avut ocazia să asist la acea minunată slujbă. Și aici fotografierea e interzisă. Cu această ocazie îmi descopăr vocația de ”paparazi”, vocație pe care o ridic la rang de perfecțiune, deoarece un adevărat discipol al lui Toma Didymus nu trebuie să rateze nici-o ocazie când e în ”misiune”. Simt că cam lasă puterile de foame.

Ies din catedrală și de pe trepte se vede coada încă uriașă a celor ce așteaptă să intre. Ei nu sunt atât de norocoși ca mine să întâlnească o italiancă care să le arate locul de unde se vede cel mai bine slujba. Asta e, ghinion pe ei. Cobor treptele și mă amestec în masa de

Piața Praza do Obradoiro

E timpul de consemnat memoriile, super moment cu dovada că scriu întradevăr

Mănăstirea San Martin Pinarius

”Circ” pe treptele catedralei

Festival în toată regula

oameni.

Sunt atât de mulți oameni încât, cu adevărat, ”dacă arunci un ac jos, nu atinge solul”. E o înghesuială de nedescris, e ceva de genul mitingurilor ce omagiau pentru ”marele cârmaci”. Mă strecor printre ei, intru într-un mic butic, cumpăr niște mici suveniruri și încerc să identific locul unde se înregistrează credențialele. Întreb vreo 5 persoane și fiecare îmi indică altă direcție. Ce e de făcut? În fine dau de un tânăr irlandez, îl identific după steagul cusut pe mâneca tricoului, care îmi descrie cu lux de amănunte traseul, la nivel de detaliu, până la locul cu pricina. Trebuie să traversez piața mare de lângă catedrală și să cobor pe străduța de la capătul pieții, apoi o iau pe prima stradă la dreapta, mai merg un pic și pe stânga e sediul pelerinilor. Cât de simplu. Intru în piață, mă oprește poliția, se uită iar sub șapca mea și mă lasă să trec. Nu știu care e motivul de au făcut o obsesie pentru șapca mea. Bineînțeles că reușesc să mă abat de la traseul explicat, și mă trezesc din nou în afara pieții. Reiau intinerariul, ajung din nou la cordonul de poliție, mă îndrept către polițaiul ce fusese curios cu câteva minute înainte, să afle ce am sub șapcă, mă apropiu și dau să îmi ridic șapca, se pare că mă recunoaște și îmi face semn să trec. De data asta traversez piața, așa cum spusese irlandezul și cobor pe străduța de la capătul pieții. Într-adevăr, pe prima stradă la dreapta identific ”pâlcuri” de pelerini ce se îndreptau spre o clădire. Mă alături lor și intru în Centro Internacional de Acogida al Peregrino. Aici altă coadă. Se pare că azi e ziua în care trebuie să stau la toate cozile posibile. Îmi vine rândul, prezint credențialul, îl verifică și contra a 5 € primesc diploma de pelerin și certificatul de distanță, două acte ce atestă material că am fost pelerin. Aflu cu această ocazie că am parcurs 798 km oficiali, la care trebuie să adaug cei câțiva zeci de km parcurși prin ocolirile făcute. Gata sunt deci pelerin cu acte în regulă.

Următorul pas e găsirea adăpostului unde e posibil să mă aștepte rucsacul. Întreb, merg, întreb și iar merg și iar întreb. Cam după o jumătate de oră de mers ajung la Hostal de Salle. Intru, plătesc cei 19 € și primesc cartela cu care pot intra în cameră. De fapt adăpostul e ceva între 3 și 4 stele și e compus din 2 secțiuni: corpul A este albergue și corpul B este hostal. Îmi găsesc rucsacul, și mă îndrept victorios către etajul 3 unde e camera. Noroc că au în dotare 2 lifturi elegante. Intru în cameră, lux. Sunt doar 3 paturi și grup sanitar propriu. Îmi aleg patul, fac dușul, unsul tălpilor și plec în oraș să caut ceva să mănânc.

Intru în primul bar și comand o salată mixtă. Barmanul se uită candid la mine și mă anunță protocolar că salata s-a terminat, așa că plec dezamăgit. Intru în următoarea terasă și sunt întâmpinat de un chelner devenit brusc antipatic când aude de vegetarism, așa că neavând altă soluție plec și de aici. Nu țin minte să îmi mai fi fost vreodată așa de foame, și intru plin de speranță în următorul bar. Aici răsfăț culinar. Pe masă apare o salată imensă cu frunze de spanac, roșii și asparagus, asezonate cu tot felul de semințe din care nu lipseau jumătățile de miez de nucă. Pe deasupra sos de ciocolată și bucăți de măr. Am cerut pâine și mi-au adus 2 feli de pâine specifică Galiciei, unsă cu undelemn de măsline și puse la cuptor. Adaug cele 2 pahare de tinto, ciocnesc cu Lucica și îi mulțumesc pentru ajutor. Sunt din ce în ce mai convins că fără ajutorul ei nu aș fi reușit să ajung aici. Și ca să fie

Lume, lume, lume …

… și flori peste tot …

… și port popular, adevărat festival

Cam târziu pentru o cină, dar e sărbătoare

Așa arată un pelerin victorios

tacâmul complet, căci doar e zi de sărbătoare, comand și un fel de foitaj ce constat că e cu feli de măr, iar pentru încheiere mai cer și o cafea. E doar ora 16,40. Ca să pot mânca tot, zăbovesc aici mai bine de o jumătate de oră. Satisfăcut plec spre catedrală. Vizitez toate bisericile care îmi ies în cale. Ajung în piațeta de lângă catedrală unde se amenaja o scenă pentru spectacolul care urma să înceapă seara. Mă amestec în mulțime și ”bântui” prin magazine. Tot ce îți dorești găsești, doar bani să ai. Fiind aproape de ora de închidere, mai intru odată în catedrală mulțumindu-i lui Dumnezeu, Sf. Iacob și Luciei că mi-au dat posibilitatea de a face acest drum. A fost o experiență deosebită în viața mea ca la 71 de ani, singur, să parcurg tot El Camino. Privesc înapoi și mă întreb, de ce suntem atât de legați de material, de ce acceptăm să fim legați cu lanțuri de o ”bogăție” efemeră, când putem trăi liberi? De ce ne-am creat acest păienjeniș de dogme și legi, când legile Divine sunt suficiente? De ce ne urâm când ne-am putea iubi ca niște frați ce suntem? Dar pentru asta e nevoie să ”pui degetul pe rană”, așa cum a făcut la vremea lui Toma Didymus. E clar pentru mine acum, El Camino nu e un mit, este o realitate. El Camino e drumul înapoi către normalitate, către iubire și libertate. El Camino este dovada palpabilă că putem deveni liberi, că putem să revenim oricând în grădina Edenului, în paradisul din care am plecat.

Pe drum spre albergue mă opresc să mai mănânc cina, și apoi să mă culc, căci de mâine o iau din nou din loc spre Cap Finistera și Muxia, capul de drum al acestui pelerinaj. Sandwichul vegetarian a fost bun, doar că am uitat să spun că trebuie să fie fără tun. Am uitat că pentru spanioli tunul nu e pește, e o vegetală. Poate pentru faptul că se hrănește și cu alge, a fost trecut în meniurile vegetariene. Oricum, se pare că am ajuns să fiu o pacoste pentru baruri, deoarece folosesc șervețele ca să îmi șterg barba, cât alți 20 de clienți la un loc.

Mă îndrept spre albergue, și deodată constat că m-am rătăcit pe străduțele înguste care seamănă între ele. Mă opresc la un hotel și întreb de Hostal de Salle. O domnișoară drăguță ce stăpânea la perfecție numai spaniola, se oferă să îmi explice cum să ajung acolo. Cum însă amândoi constatăm că informația pleacă de la ea și nu e recepționată complet de mine, trebuie să găsesc o altă cale de comunicare. Salvarea vine în momentul în care zăresc pe ghișeul din fața mea, o hartă a orașului istoric. Arăt cu degetul arătător spre hartă și lucrurile se limpezesc instantaneu. Trebuie să recunosc că o cam sfeclisem pe străduțele înguste, dar în final am scos-o la capăt.

Am ajuns la albergue și constat că paturile s-au ocupat între timp. Stau în cameră cu un băiat și o fată. Nu știu dacă sunt împreună, dar așa par. Fata și-a adus toate ustensilele de machiaj cu ea și acum se pavoazează pentru plecarea în oraș. Începând cu ora 22 vor fi focuri de artificii, băutură, dans, etc., deci o petrecere pe cinste. Eu rămân în cameră, căci mâine am din nou un drum lung. Sper să mă scol mai devreme, nu ca azi dimineață. Fetele au fost de vină că nu m-au trezit când au plecat, dar vorba aceea: tot răul e spre bine. Dacă plecam mai devreme nu aveam ocazia să particip la slujbă.

Noapte bună.

Prietenul meu italian e și el gata de drum

Nu toți dorm la albergue

În zare a rămas Santiago

Ziua 37 => Santiago de Compostela – Alto da Pena (26 iulie 2017)

A fost o noapte liniștită în compania celor 2 colocatari. Se pare că au fost în oraș la petrecere și au venit târziu. Nu știu când au venit căci eu dormeam.

La ora 7 precis au început să bată clopotele de la catedrală. Au bătut cam 5 min încontinuu, așa că nu m-au mai sculat fâșâitul celor grăbiți să plece, ci clopotele. Oricum era timpul să mă scol. Simt o moleșeală, o relaxare ca după un efort mare. Mă echipez în liniște, las la recepție rucsacul cu noua destinație și plec.

Orașul doarme încă după o noapte festivă. Cei de la salubrizare sunt în plină campanie de ștergere a urmelor petrecăreților de cu o seară înainte. Fac o groază de poze, de parcă aș vrea să iau tot orașul cu mine. Cobor din piața mare și mă întâlnesc cu prietenul meu, studentul la diaconie, cel pe care îl întâlnisem la St. Jean Pied în prima mea zi pe El Camino, și pe care îl adusesem la exasperare cu teoriile mele despre religie. Fac poze cu el și aflu că avem același traseu. Și el merge la Finistera, doar că el va face drumul în 3 zile, spre deosebire de mine care mi-am propus să îl fac în 4 zile. Ne despărțim deoarece fiecare din noi avem alt ritm de mers, … sau poate pentru a evita o nouă pledoarie a mea pe teme religioase. Oricare ar fi motivul, am ajuns să mă simt bine singur pe drum.

La început drumul e ușor, apoi începe să urce destul de abrupt, dar e frumos. Intru într-o pădurice destul de rară. Într-un luminiș dau cu ochii de un cort. În fața cortului erau haine întinse la uscat și o cutiuță în care trecătorii puteau pune donații. Trec de cort și parcă ceva mă trăgea înapoi. Mă întorc și pun în ”cutia milei” 5 €, după care îmi continui drumul. Sus, de pe coama dealului, plină de vile care mai de care mai șmechere, se deschide o panoramă minunată a orașului Santiago. Fac desigur o groază de poze și îmi continui drumul prin pădure. La un moment dat ajung din urmă 3 femei, pelerine și ele. Interesant e că una dintre ele e înhămată, la propiu, la un cărucior pe care se găsea un rucsac enorm, dar având și unul în spate. Mă apropiu de ele, vorbesc poloneza, îmi aduc aminte de cei doi preoți polonezi, și iuțesc pasul fără să le dau ocazia să îmi explice de ce cară atâtea lucruri. De remarcat, polonezii ori nu știu ori nu vor să vorbească engleza, așa că e complicat să stabilești o punte de comunicare cu ei. Bine că păsărelele cântă, așa că drumul e plăcut. Trec prin sătucul Carballal. Un sătuc uitat de lume. La ușa unei case stă atârnată o pungă cu pâine proaspătă. Interesant mod de a face aprovizionarea. Dacă ar fi fost prin alt colț al Europei de est, dispărea deja pâinea cu ușă cu tot. Case frumoase, flori multe, oameni puțini, cam așa aș descrie eu peisajul. Drumul devine destul de anevoios de parcurs. O pantă abruptă cu mult bolovăniș și foarte îngustă îmi pune la încercare abilitățile de fost ghid montan. Trec cu brio acest inedit test de anduranță și în cântec de păsărele intru în localitatea Ventosa, loc ideal pentru a servi micul dejun, un sandwich vegetarian și o cafea servită într-o cană pe care scrie ”Tea”. Mănânc cu un imens spirit de răspundere absolut tot ce era pe masă și plec mai departe. Merg paralel cu șoseaua pe care nu trece nici-un vehicul. Soarele a început să dogorească. Am ajuns la Augapesada, o înșiruire de case plasate de-a lungul străzii principale. În fața mea un bărbat cam la 65 de ani,

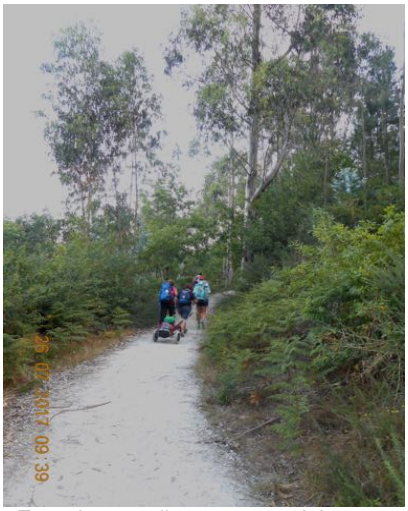
Tot poloneze, dintre care una înhămată

Aprovizionare inedită

Drumul devine cam neprietenos

… dar pitoresc

îmbrăcat în negru complet, cu o pălărie cu boruri mari pe cap și cu o geantă atârnată pe după gât e hotărât să treacă strada, dar nu pe zebră. Întreaga vestimentație e asortată cu o umbrelă mare de culoare neagră. Mă apropiu și recunosc uniforma de preot de rit romano catolic. E și el pelerin. Încearcă să intre în vorbă cu mine, dar dialectul lui îmi e cu totul străin. Pare totuși a fi spaniol. Folosind tehnica ”încuvințării”, adică dau din cap afirmativ la tot ce spune, ”vorbim” așa cam 2 km, după care se oprește să se odihnească. Constat și eu un oarecare discomfort la vertebrele cervicale (C1 – C7), datorate conversației. Poteca reintră din nou în pădure. În sfârșit sunt singur cu mine însumi.

Trec prin Carballo, apoi prin Transmonte, Reino și Burgueiros. Peisaj superb, vreme splendidă, turiști din ambele sensuri. Sunt mulți pelerini ce vin de pe Camino Portughez și se îndreaptă către Santiago. Ajung la râul Rio Tambre, un râu destul de mărișor ce curge domol printre stânci. Trec podul Ponte Maceira, un pod superb. O cascadă întrerupe cursul molcom al râului. E un fel de Niagara în miniatură. Spectacolul apei căzând peste stânci îți desăvârșește convingerea asupra perfecțiuni naturii. Te simți în armonie cu tot ce te înconjoară, te simți parte din ea, te simți un mic creator de frumos. Localitatea e formată din câteva case așezate pe o cornișă de deal. Toate sunt împodobite ce flori, iar în jur parcă au răsărit din neant, palmieri. E întradevăr o oază de liniște apărută în vuietul apei învolburate. Apoi apa se liniștește și își reia cursul molcom. În doar 100 m se trece de la ”calm” la ”agitație” și apoi din nou la ”calm”. Privind râul în aval, nu poți intui zbuciumul ei din amonte. O stradă principală, impropriu spus principală, deoarece nu sunt și alte străzi prin preajmă, străbate localitatea. Orașul e pustiu, doar pâlcuri de pelerini mai animă peisajul. Mă uit pe hartă, am parcurs deja 24 km, deci trebuie să mă apropiu de Negreira.

În sfârșit un indicator mă avertizează că intru în Negreira. Orașul e destul de măricel. Curios, sunt oameni pe stradă, pot spune că sunt chiar mulți. Întreb niște pelerini unde e albergue Municipal. Îmi arată direcția, dar mă anunță într-un mod cât se poate de oficial că: ”albergue e full”. Trăznet, cataclism de grad 10. Unde să mă cazez și mai ales unde e rucsacul. Încerc să ignor această ultimă informație în speranța că ei nu au înțeles bine.

Cobor spre poarta medievală a orașului, locul de ieșire din oraș. Mă opresc la un părculeț din imediata apropiere a porții. Pe o băncuță ședea și își oblojea un picior, prietenul italian student la diaconie. Îi povestesc noutatea cu albergue full, dar observ că amănuntul acesta nu crează o stare de stres ca cea în care intrasem. Explicația e simplă, el merge mai departe. Mă despart de el, fiind concentrat pe găsirea unei soluții. Drumul urcă destul de abrupt, și văd un indicator: ”Camino Finistera”. Fără să mai stau pe gânduri o apuc voinicește pe o potecă ce urcă destul de brusc. Poteca intră în pădure. Niște copii se jucau la marginea pădurii. Îi întreb unde e albergue municipal? Ei se privesc între ei câteva clipe, după care izbucnesc în râs, arătând cu mâna sensul din care veneam. Se pare că blocat în gândurile legate de găsirea rucsacului, nu am băgat de seamă indicatorul spre albergue. Așa că fac cale întoarsă cam mai bine de 1 km, zăresc indicatorul și cu speranțe în suflet o pornesc la drum. Parcurg cam 2 km și mă aflu la

mic dejun cu cafea băută din cană de ceai

Preot de rit romano catolic pelerin și el

Am devenit un artist în selfie

Un copac cu flori ciudate

O micro Niagară

porțile adăpostului. Mă înființez hotărât la recepție, pun ”fața mea de duminică” și solicit un loc, culmea, jos. Recepționera, o fată tinerică dar binevoitoare, cu toate că nu vorbea engleza, îmi răspunde tandru: albergue ”está lleno de gente”, adică în traducere liberă: este plin de oameni, lucru pe care de altfel îl mai auzisem de la alții. E normal să fie așa, deoarece aici se opresc cei care vin de pe Camino Portughez în drum spre Santiago, precum și cei care vin de la Santiago în drum spre Finistera. Ca un sfat pentru cei trecuți de 50 de ani, ca să evite situații similare cu cea în care mă găsesc eu azi, să rezerve din timp locuri la albergue private de pe traseu, deoarece la cele municipale nu se fac rezervări. E drept că sunt mai scumpe, dar nu riști să intri în fibrilație atungi când ajungi obosit și nu mai au locuri. Mai e un aspect, albergue municipale nu primesc transporturi de bagaje.

Sunt totuși norocos, rucsacul meu e aici, singur și mă așteaptă. Deci nu mai trebuie să alerg după el. Aici intervine Lucica, care nu putea să mă lase într-o asemenea situație, practic fără ieșire pentru mine. Ca să mă întorc în oraș, trebuia să parcurg 3 km și nu aveam siguranța că voi găsi un albergue privat care să îmi ofere un loc. În consecință, folosind aceeași ”față de duminică”, rog fata de la recepție să caute un albergue de pe traseul spre Finistera unde să pot dormi, și în cazul în care găsește unul, să rezerve un loc jos. Succes galactic, fata de la recepție găsește un loc jos la 9 km distanță. Îl rezervă, îi mulțumesc pentru ajutor, iau amândouă rucsacele care acum cântăresc împreună 17 kg, și mă avânt în ”necunoscut”. Oare ce îmi va rezerva pe viitor acest necunoscut?

Din cei 9 km, 8 km urc și 1 km merg în linie dreaptă, interesant traseu. Mă gândesc să îl sun pe Bogdan și să îl întreb ce face acum Noa? E ora 14,30. Încep urcușul cu 17 kg în spate, de neinvidiată situație. Deodată picioarele devin automate, ceva, sau cineva, parcă le supun unor comenzi din afara voinței mele. Singura problemă ivită este durerea pricinuită de cele 2 rucsacuri a căror curele mă tăiau la umeri. La un moment dat, poteca coboară pe un povârniș abrubt, plin de bolovăniș. Datorită greutății rucsacurilor, ele mă trag pe spate. E greu să îmi țin echilibrul, la coborâre.

Drumul urcă din nou, urcă destul de pieptiș, dar la deal rucsacurile mă ajută. Drumul o ia brusc la dreapta și urcă. Victorie !!!! Un indicator mă anunță că mai am 100 m până la adăpost. Parcurg această distanță în 30 de minute. 30 de minute pentru 100 m, asta da performanță.

În sfârșit sunt la recepția albergue. Alto da Pena este un albergue privat. Plătesc cei 12 €, și pentru că sunt singurul pelerin sosit până la ora 16,29 pot alege nu numai patul, dar și dormitorul. Deci: dormitorul de jos, pat jos, singur în cameră … deocamdată. Până aici totul e super. Fac dușul de rigoare plus celelalte activități legate de sosirea la un albergue. Pun totul ce era pe mine în mașina de spălat, căci nu puteau fi spălate de mână. Transpirația a trecut prin rucsacul ”impermeabil”, a distrus 2 hărți și a afectat puțin jurnalul. În timp ce rufele se spălau, mă așed la o masă pe terasă. Comand deja tradiționalele 2 pahare de tinto, ciocnesc cu Lucica și îi mulțumesc pentru ajutor, după care fiind împuternicit să beau și vinul din paharul ei, le golesc pe amândouă. În timp ce savurez tinto, planific următoarea destinație. Acum practic tot planul conceput acasă e dat

Tot eu sunt cel cu 2 rucsacuri

Mai am 100 m și am ajuns

Relaxare ca în resort de 5 stele

Garda de corp ce mă păzește în hamac

peste cap. Cu unanimitate de voturi se decretează ca următoarea oprire să fie localitatea Hospital. Rog proprietarul albergue să îmi facă rezervarea, asta ca să nu mai pățesc ce am pățit azi. Deci pot să mă relaxez. Și unde e cel mai bun loc pentru relaxare, decât într-un hamac. Ținut sub observație de către câinele casei, mă așed comod în hamac și ațipesc. Mă trezește din contemplație patroana care vrea să știe dacă doresc să mănânc cina la bar. Desigur, dar trebuie să fie vegetariană, veni răspunsul meu cu o voce ce parcă venea de pe altă lume, după care ațipesc din nou.

Soarele se pregătește să apună. Masa e pregătită. Suntem 6 persoane care ne-am adunat în jurul mesei pusă într-un cort destul de spațios. La felul 1, pentru mine, un castron imens cu supă de linte. Mănânc 3 porții, așa dintr-o sorbitură. Suntem la masă 2 francezi și 3 spanioloaice, în afară de mine. Una din spanioloaice este studentă la medicină în Madrid, în penultimul an. Cu greu am reușit să îi rețin numele. O cheamă Consuela. Mi-a plăcut de ea deoarece o simt deschisă, așa că am certitudinea că va deveni un foarte bun medic. Înțeleg de la ea că merge pe El Camino din dorința unei dezvoltări spirituale, ceea ce pentru un viitor medic e ceva ieșit din comun. Simt că are o energie deosebită și e plăcut să conversezi cu ea.

Se hotărăște ca la masă să nu vorbim politică, asta după ce una din spanioloaice susține că e un obicei știut de la bunica ei. Cum nu putem verifica autenticitatea celor afirmate din 3 surse independente, deoarece bunica era moartă de mult, acceptăm. Ca să fie totuși un moment solemn, încep să cânt Marseieza, spre deliciul celor 2 francezi, care nu se așteptau la așa ceva, mai ales că am cântat cu cuvinte primele 3 strofe. Ei nu au de unde să știe că doar atâta știu.

Cina a fost compusă pe lângă supa de linte, de o salată mixtă imensă. Ceilalți au avut meniu cu carne. Ca desert, eu ofer o sesiune de ”lungiri de picioare”, desert întâmpinat cu entuziasm de toți. Cum toți vor, inclusiv bucătăreasa, mă hotărăsc să o învăț pe Consuela să execute procedura. Așa că eu lungesc picioarele la 2 persoane, restul căzând în sarcina Consuelei. Spre satisfacția mea, Consuela se descurcă excepțional. Sincer, nu mă așteptam să fie atât de doritoare de a învăța lucruri noi. E drept că inițial a trebuit să îi explic științific cum funcționează metoda, asta pentru a înțelege că nu e ceva ”hocus-pocus” la mijloc.

Discuția la masă a degenerat în impresii de la Misa din Catedrala din Santiago, la care numai eu participasem. Ceilalți ajunseseră după începerea slujbei și ușile erau închise. Acum am înțeles de ce mă sculasem la ora 8 și de ce nu găsisem stația de autobuz. Dacă aș fi ajuns mai devreme, aș fi făcut poze înăuntru și plecam mai departe prin oraș. Așa am rămas la coada imensă la care m-am așezat, am fost fericit să beau o minusculă cană de cafea în valoare de 24 €, și am întâlnit o simpatică italiancă, care m-a condus la cel mai bun loc de unde am putut vedea slujba perfect. Cu această ocazie am făcut o groază de secvențe video. Discuția de la masă a ajuns la momentul în care este coborâtă imensa cădelniță și începe tămâierea bisericii. Bineînțeles că imortalizasem momentul, așa încât pot să le arăt înregistrarea pe viu. Și eu vedeam pentru prima oară înregistrarea. Spre surprinderea mea, apare globulețul luminos, care mă însoțea ori

După masă, înainte de ”desert”

Las în urmă albergue

Umor de pelerin

E încă ceață

Porumbelul păcii mă însoțește

de câte ori mergeam să privesc apusul de soare la Løgstør, după ce Lucica a plecat printre îngeri. Deci Lucica a fost cu mine în Catedrală, și se mișca ca să îmi atragă atenția. A fost pentru mine o bucurie enormă să constat că Lucinica a fost cu mine, lucru de altfel simțit de mine pe tot parcursul pelerinajului.

Fiind epuizat și ”desertul”, ne retragem fiecare spre dormitor. Pentru că eu mai am energie, mă așed din nou în hamac și privesc la soarele ce se pregătește să meargă la culcare. Același lucru îl fac și eu, căci mâine am din nou un drum lung. Mă așez în pat, închid ochii și revăd globulețul luminos, revăd întâlnirea cu Lucica în Catedrala Santiago de Compostela.

Noapte bună.

Ziua 38 => Alto da Pena - Hospital (27 iulie 2017)

O noapte atât de liniștită încât am reușit să plec doar la ora 8,01 cu 2/3 din sandwich-ul de dimineață la pachet, și din care cred că voi mânca și în următoarele 3 popasuri, așa de mare este.

Drumul urcă încă de la ieșirea din albergue. Poteca e paralelă cu șoseaua. La nici 200 m de la plecare, un indicator te informează că la numai 4 km este localitatea ”Pornos”. De fapt localitatea se numește ”Fornos”, dar inventivitatea pelerinilor depășește toate așteptările. Drumul intră în pădure, unde brusc te trezești în ”lojă” la un concert plin de acorduri relaxante. Păsărelele cântă, ceața încă nu s-a ridicat, în timp ce soarele încă nu și-a făcut încă prezența.

Se pare că am scăpat de primul urcuș. Poteca coboară , trec de Vilaserio, o localitate cu 8 case și palmieri în fiecare curte. Ceața e încă jos, dând impresia că mergi printre nori. A început să burnițeze. Poteca șerpuiește când alături de șosea, când se adâncește în pădure. Pe o pajiște trec pe lângă o imensă pânză de păianjen construită pe vârfurile de iarbă, o pânză imensă plină de rouă, ce strălucește în razele soarelui. Mă uit cu respect la capodopera realizată de această mică viețuitoare, care a știut să realizeze această operă de artă.

Nu sunt singur pe drum. În fața mea sunt câteva grupulețe de pelerini, deci nu am fost singurul care a lenevit în dimineața asta. E interesant un lucru, după ce am ajuns la Santiago, parcă o ”povară” mi-a fost luată de pe umeri. Acum constat că într-adevăr tot drumul până la Santiago am fost parcă sub o presiune imensă, acum a dispărut toată ”încordarea” și mă simt ca după un examen greu. Totul în jur e relaxant și diferit parcă de drumul de până aici.

Trec victorios râul Rio Maronas, la fel cum a trecut Iulius Cezar în anul 49 îHr Rubiconul. De data asta apele râului nu sunt roși, ci limpezi și liniștite. Intru la fel de victorios în localitatea Maronas și constat că e momentul să mai micșorez volumul pachetului în care păstrez sandwich-ul de dimineață. Așa că mă opresc la un bar, scot pachetul din traistă și comand o cafea ”americană”, fără zahăr, fără lapte și ... eventual ”fără cafea”. La acest dezmăț culinar mai adaug un pahar de

Păianjenii, o minune a naturii

Fiecare casă cu paralelogramul ei

… iată barul … și iată sandwichul

Cum or fi adus utilajul pe vârful dealului?

O investiție a unui antreprenor inspirat

juice presat proaspăt.
Întâlnesc peste tot acele construcții misterioase, chiar dacă unele sunt în ruină, dar totuși prezente. Oare la ce or fi bune? După ruine, se pare, că au fost folosite încă din vechime. Să fie rămășițele unor ritualuri religioase? Voi dezlega până la urmă misterul lor. Interesant e și faptul că în proporție de 90 %, toate par a avea aceleași dimensiuni. Drumul începe să urce destul de abrupt. Transpirația a început să se prelingă pe față și pe gât. Ajung în vârful dealului. De aici se deschide o priveliște de vis. Sunt zone din care încă nu s-a ridicat ceața. Chiar sus în vârf, câțiva oameni construiesc o căbănuță pătrată. Mă mir cum au putut să urce până aici un buldozer? Se pare că am scăpat de urcuș. Poteca străbate un platou, după care începe un coborâș la fel de dificil precum a fost și urcușul.

Vremea e mohorâtă, nici păsărelele nu mai au chef să cânte. Poteca urmărește șoseaua. Sunt puțini pelerini pe drum. După cca. 4 km intru în Castro Opocion. Orășel cochet, cu case frumoase, cu palmieri în curți. O apuc spre stânga pe marcajul către Hospital.

Trec pe lângă un restaurant și iau o decizie istorică: îmi voi termina sandwich-ul. La popas, o întâlnesc pe Consuela care e fericită că poate ”lungi picioare”. Cred că pe cine a prins l-a ”tratat”. Ea s-a cazat aici. Sincer mă bucur că un viitor medic are o asemenea deschidere spirituală. Continuă să burnițeze, parcă nici nu îți vine să ieși din casă, dar cum ”călătorului îi șade bine cu drumul”, așa că o las pe Consuela să se odihnească și o iau la pas. Drumul urcă din nou. Un deal imens îmi ”stă” în față. Se pare că va trebui să îl urc. Cam demoralizantă perspectivă. Păcat de burniță, căci peisajul ar trebui să fie superb.

Drumul urcă din nou, după care urmează o curbă de nivel. Burnițează în continuare. Merg pe un drum cu bolovăniș, pietrele sunt ude și alunecă. Jos în vale, cam la 150 m se întinde un lac, Encoro da Fervenza. De la această înălțime se văd munți cu văi abrupte străjuind cascade sălbatice a căror ape se varsă înspumate în lac. Encoro da Fervenza este un lac artificial creat în 1966, pe râul Xallas (sau râul cel mare), situat între localitățile Dumbría, Mazaricos, Vimianzo și Zas. Are o capacitate de 103 hm³ și ocupă o suprafață de 1.250 de hectare. Un baraj cu o înălțime de 27 de metri și lungime de 127 metri, blochează curgerea râului, fiind punctul de alimentare cu apă a hidrocentralei.

De ar ieși doar pentru câteva clipe soarele, ca să pot face poze. Poteca intră într-o pădure destul de rară și coboară către Ponte Olveira. Deodată pe partea stângă a drumului, undeva în jos, cam la o distanță de 100 m, zăresc un bloc în construcție. Mă mir, așa departe de localitate, dar te pui cu gustul oamenilor? Mă apropii de șantierul în lucru. Construcția e în faza de finisaj, dar ce să vezi? Nu e ceea ce credeam eu, este întradevăr un ”bloc pentru nefamiliști”, este un bloc de ”garsoniere” pentru cei ce și-au planificat o plecare definitivă. Acum observ că alături de ”garsoniere e cimitirul localității care e full. Așa se explică și hotărârea investitorului de a construi acest bloc rezidențial de ”garsoniere”. Fac poze și îmi continui drumul. Mai am puțin până la Hospital.

În sfârșit ajung la Hospital. Întreb de albergue și un localnic îmi dă

Lacul de acumulare Encoro da Fervenza

Albergue vis a vis de grajd

Cina la restaurantul din deal

După masă puțină mișcare nu strică

Toată lumea are treabă

Soarele se pregătește și el de o nouă zi

toate detaliile în cea mai curată limbă galiciană, asortată de gesturi explicative, un adevărat ghid turistic. Ajung la un restaurant. Frumos, curat, plin de pelerini, la margine de drum. Plătesc cei 12 € pentru cazare, după care patroana îmi face semn să o urmez și îmi ia rucsacul, care mă aștepta nerebdător. Eu credeam că mă duce să îmi arate patul, dar, când colo, ieșim din restaurant și ne îndreptăm către o mașină. Îmi pune rucsacul în portbagaj și coborâm cam 1 km până la o fermă de vaci. Acolo avea camerele, nu la vaci, ci într-o clădire vecină cu grajdurile.

Locul rezervat pentru mine era ocupat, dar patroana, cu un aer demn de un urmaș al lui Franco, face ordine. Îmi recuperez patul destinat mie, jos și trec la ritualul zilnic. Înainte de a pleca, patroana mă anunță că la ora 19 fix, vine să mă ia la masă, care va avea loc la restaurantul din deal. Îmi spăl rufele, deoarece erau transpirate și ude de la burniță. Le pun la mașina de uscat, căci afară tot burnițează. Înainte de a pleca o rog să îmi aducă 2 pahare cu tinto și în ”mărinimia” ei, îmi aduce o sticlă. O rog să îmi umple 2 pahare: Nu prea înțelege de ce 2, dar asta e. Vine cu vinul odată cu primul tranport de pelerini.

La ora 19 este prezentă și ne ia pe cei 4 care așteptam. Masa a fost îndestulătoare și a costat 10 €, cu vin cu tot. La masă sunt perechea de francezi de aseară și Pernile, care e suedeză. De fapt o mai văzusem în drumul spre Monto Gozo. O remarcasem pentru că avea capul acoperit cu un batic ce acoperea o ”chelie”. De atunci mi-am dat seama că îi căzuse părul în urma unui tratament cu itostatice. După tonusul ei, am convingerea că a învins cancerul. Lângă mine sunt niște tineri italieni, simpatici. După masă plec imediat după perechea de francezi, în timp ce la masă rămâne doar tineretul.

Afară s-a luminat și mâine am convingerea că va fi frumos. Dacă azi ar fi fost soare aș fi feștelit-o cu atât urcuș. Cu toate că vremea a fost mohorâtă, am ajuns tot plin de transpirație, dar dacă ar fi fost soare? La plecarea de la cină, ”șoferul” meu personal m-a dus la dormitor, așa că a fost serviciul ”all inclusiv”.

Acum mă culc căci mâine voi vedea Atlanticul.

Noapte bună.

Ziua 39 => Hospital - Finisterra (28 iulie 2017)

Noapte cam ciudată. M-am trezit cam pe la ora 2,30 și cred că am readormit după ora 4,30. În final m-am dat jos din pat când toți erau deja împachetați și își făceau curaj să plece. ”Șoferul” personal nu a mai venit, așa că pe la 6,40 am pornit vitejește către Finisterra. Cum toate drumurile de la albergue duc spre restaurantul patroanei, facem o primă regrupare acolo, în fața unei cafele.

La bar întâlnesc un român, pelerin și el. Locuia în Italia și venise și el pe El Camino. Intrase pe traseu de la Burgos și se oprea la Finisterra. E plăcut să întâlnești concetățeni și alții decât cei veniți la produs.

Stau și mă gândesc la faptul că lumea a început să se schimbe. Din ce

Finisterra sau Muxia? E clar că Finisterra

Capilla da Nosa Senora das Neves

Urcuș, coborâș … dar la final e Atlanticul

Fuente de San Pedro Martir

în ce mai mulți tineri au început să se preocupe de spiritualitate, chiar dacă încă nu conștientizează acest lucru. Sunt de-a dreptul norocos că pot fi contemporan cu aceste transformări. Chiar dacă nu toți ajung să ”guste” viața de pelerin pe El Camino, cei care ajung pe aceste drumuri se transformă la întoarcere acasă în izvoare de lumină pentru cei din anturajul lor.

Pornesc în sfârșit la ora 7,10 cu hotărârea nezdruncinată de a mă ”întâlni” cu Atlanticul. Ca deobicei, drumul începe cu un urcuș ușor, apoi prin pădure, în ciripit de păsărele, etc. Cer senin dar răcoare. Soțul patroanei a scos oile la păscut, deci e o zi normală. Nu și pentru mine, deoarece azi mă voi întâlni cu apele Atlanticului.

Drumul urmează șoseaua până la o răscruce. Spre stânga e drumul spre Finisterra, în timp ce cel din dreapta o ia spre Muxia. Cum eu am planificat să ajung la Finisterra, o iau spre stânga. Trec pe lângă porțile combinatului siderurgic și încep să urc pe lângă marginea unei pădurici. Poteca urcă ușor pe o pajiște, alpină am spune noi, după care intră în pădure. Cu toate că nu e o pădure de conifere, păsărelele se pare că sunt în ”silenzio stampa”, din moment ce nu se aude nici-un tril. Încep să cobor.

Coborâșul este destul de brusc. Ajung într-o vale unde se află o capelă interesantă. Oricum coborârea prevestește un iminent urcuș, cel puțin la fel de dificil. Mă opresc la capela Capilla da Nosa Senora das Neves. Bineînțeles că e închisă, dar locul în care e plasată, poate la momentul construcției, o fi avut o însemnătate, dar acum … în mijlocul pădurii, departe de orice așezăminte …? Această capelă este bine întreținută, are un fel de altar exterior, și o cruce plasată peste drum pe un tăpșan. E un bun loc de popas, deoarece în fața ei e plasat un mic părculeț dotat chiar și cu un grătar zidit. Poteca traversează un mic pârâu, și așa cum bănuisem, începe să urce abrupt prin pădure. Trec peste creasta unui munte, continui pe curba de nivel situată la cca 10 m sub creastă, după care urc din nou.

Fără păsărele ca și galerie, cu transpirația șiroind pe față, ajung în vârful dealului. Depășesc doi pelerini coreeni, care se ”îmbărbătau” reciproc în limba lor, merg așa pe sub creastă cam 2 km, și la un moment dat, pe dreapta potecii, undeva sus pe o pajiște, se vede o clădire ce pare a fi o tabără de copii. E vorba de o tabără cu caracter religios: ”Fuente de San Pedro Martir”. La ora aceasta e închisă deoarece nu văd mișcare prin jurul clădirii.

Continui drumul care începe să coboare lin. După o curbă, printre pomi, apare Atlanticul. De când așteptam să fac cunoștiință cu el. E o bucurie ce nu poate fi descrisă. E ceva similar cu ce simte un copil când primește o jucărie nouă. E încă departe, dar senzația că am reușit ceea ce pentru alți a fost o utopie, e fantastică, chiar dacă mai am de mers 18 km până la Finisterra. Un indicator mă avertizează că spre dreapta se află o cruce plasată la 100 m deasupra apei și de unde se deschide o priveliște minunată. Nu vreau să pierd ocazia și mă abat din drum. Întradevăr o splendoare.

Începe coborâșul. Drumul e greu, pantă, pietriș și bolovani. Întru în orașul Cee, situat pe malul Atlanticului. Ajung la un bar. Aici are loc a

Uraaaaaaa! Atlanticul

… și totuși troița stă perfect vertical

Cred că e timpul pentru micul dejun

Portul Cue

doua regrupare a celor care plecasem din Hospital azi dimineață. Brusc îmi aduc aminte că azi nu am mâncat încă, așa că mă așez la masă și comand un sandwich vegetarian, o cafea și un juice, în timp ce schimb impresii cu cei din grupul nostru. E drept că pe drum o depășisem pe Pernile, și nu îmi dau seama cum de a ajuns înaintea mea. Se pare că atunci când am mers să văd belvedere, e posibil ca ea să mă fi depășit. Cert e un lucru, sunt convins că a învins cancerul pe El Camino. Orașul Cee e un port destul de mărișor. Începe să se simtă aerul sărat de ocean. Străzi înguste, urmate de o piață mare, un complex comercial impozant, cu un râu în care se văd peștii înotând și unde e interzis să pescuiești. Acesta e orașul Cee.

Începe ultimul urcuș, cam anevoios, ajung în vârf și zăresc pentru prima dată, în depărtare, Finisterra. Mai am 16 km și am ajuns. Drumul începe să coboare destul de abrupt. Ajung la nivelul plajei. Sunt adulți și copii în apă, alți (copiii) se joacă în nisip. Ce aș mai face și eu o baie? Mă uit la bornele kilometrice, mai am 6 km. În general, aceștia sunt cei mai grei. Vezi ținta, dar asta se comportă ca o ”fata morgana”, mergi, mergi … și tot nu ajungi. E din ce în ce mai greu să merg azi. Mă opresc des și mă așed pe bănci de marmură pe care încă se văd pete umede de la slipurile celor care au fost în apă.

Încep un nou urcuș. Poteca e îngustă, abruptă și plină de bolovani. Sper să fie ultimul urcuș pe ziua de azi. Trebuie să trec această culme ca să pot să cobor în Finisterra. În sfârșit sunt din nou în vârful dealului. Al câtelea pentru ziua de azi? Nu știu, dar sunt sigur că au fost suficiente. Întâlnesc familia de francezi. El de abia se mai târâie, deci nu sunt singurul. Cu a 2/6 din voce îi salut. E bine și atât. Am ajuns la Amarela. Trec pe lângă plaja plină de oameni. Intru în oraș și aflu că până la Finisterra mai am cam 4 km, după uni sau 6 km după alții. Oricum cei 2 km intră în marja de aproximare. De fapt pentru mine 4 sau 6 km e cam totuna la nivelul de oboseală pe care îl am.

Ies din Amarela și o apuc pe șoseaua spre Finisterra, care urcă din nou. Văd un marcaj de care nu sunt sigur că e cel bun, dar sunt sigur că coboară, ceea ce e un imens atu. Drumul e asfaltat, ceea ce îmi dă speranța că e cel bun. Merg cam 3 km și deodată se termină asfaltul. Un gărduleț de piatră stă deacurmezișul drumului. Ce să fac? Sar pârleazul și mă afund într-o pădure fără urmă de potecă. Pun în funcțiune GPS-ul propriu, cel cu care am fost dotat de natură, umezesc un deget ca să văd din ce parte bate vântul, și constat că vântul nu bate. O iau prin pădure încercând să ies la șosea. După 40 de minute de ”orbecăială” fără a avea un reper, văd și mai ales aud, undeva sus de tot, zgomotul șoselei. Acum am un reper. Mai sar vreo 2 pârleazuri, urc pieptiș și ies în șosea. Asta da afacere. Acum înțeleg de ce uni spuneau 4, alți 6 km. Se pare că eu am ales varianta de 6 km. Ajung din nou pe plaja Atlanticului. Din nou adulți și copii făcând baie în apă, iar eu, parcă mai epuizat, mă uit la ei și înghit în sec. În fața mea observ un cuplu, se vede de la distanță că sunt pelerini, așa că mă iau după ei în speranța că știu drumul. După 300 m se opresc să admire oceanul, așa că din nou am făcut o alegere greșită. Fără să mai pierd vremea, iau șoseaua drept reper și iuțesc pasul, asta dacă a băga o mașină în viteza 1 înseamnă că accelerezi.

Într-un final intru în orașul propriuzis. Văd un indicator cu numele

Cam greu urcuș

Finisterre piața portului

Cina la albergue, adevărat ospăț boieresc

pensiunii, și fără să bănuiesc nici-un moment că e plasat greșit, îl urmez. Sunt convins că rucsacul meu mă așteaptă acolo, dar unde e acel ”acolo”? Ghinionul mă urmărește azi. Dau de un alt indicator care mă trimite înapoi. Ăsta da marcaj. Important e că albergue e cunoscut în acest oraș. Hotărăsc să aleg varianta: ”sună un prieten”, dar cum nu aveam la cine să sun, mă apuc să întreb pe cei din jur. Fatală idee, pe fiecare pe care îl întreb îmi indică cu o siguranță debordantă, altă direcție. Ajung în final la concluzia că acest albergue e ceva virtual, ne existând în lumea materială. Tocmai când starea mea sufletească se apropia vertiginos de declanșarea stării de panică, întâlnesc pe cei 2 frați italieni cu care stătusem la masă cu o seară înainte la Hospital. Timid, îi întreb dacă au auzit de ”Pension Finistellae”. Pe chipul meu răsare o lumină aproape divină, atunci când îmi spun că și ei merg tot acolo.

Ajungem în sfârșit. Era atât de aproape și atât de ușor de ajuns. Plătesc pentru 2 nopți 24 €, căci El Camino a luat sfârșit pentru mine. Urmează relaxarea și un mic răsfăț. Fac dușul și celelalte ritualuri și iau decizia istorică de a sta un pic în pat. Oricum meritam asta. Acest ”pic” se transformă în 3,5 ore de dormit.

Un telefon mă trezește și îmi aduc aminte că trebuia să beau cele 2 pahare de tinto (unul pentru Lucica și celălalt pentru mine) și să și mănânc. De la ora 14,05 de când am ajuns nu am mâncat nimic. Mă duc la albergue Municipal să îmi ridic Certificatul de terminare a pelerinajului pe El Camino și încerc să găsesc un loc să mănânc. Vizitez orașul, un port la Atlantic, relativ mare dar care după mine, trăiește doar din turism.

Toate meniurile sunt pe bază de pește și fructe de mare. Singurul lucru ce poate fi mâncat și care să nu aibă legătură cu oceanul, e omleta de care sunt sătul până peste gât. Așa că intru într-un supermarket și de 12 € umplu 2 pungi cu produse. Va fi o cină pe cinste, iar mâine pot dormi cât vreau.

Fata de la recepție, foarte drăguță și amabilă, sună la Muxia și îmi rezervă un loc la un albergue pentru duminică și luni. Așa că sunt asigurat cu dormitul, deci pot să mă răsfăț. Nu e de colo să parcurgi peste 970 km pe jos și singur.

Am întâlnit mulți pelerini ce veneau de pe Camino Portughez în drum spre Santiago. Frații italieni vor și ei să meargă la Muxia, așa că plănuim să luăm împreună un taxi. E mai ieftin. Altfel un taxi din Finisterra până la Muxia costă 30 €. Deci m-ar costa doar jumătate.

Mănânc la albergue, scriu, și anunț cunoscuții și familia că am finalizat un proiect în care nu au crezut prea mulți. Acum mă culc mulțumit și mândru de mine.

Stau întins în pat și fac o retrospectivă a acestui pelerinaj. Hotărăsc ca aceste concluzii să le folosesc ca o concluzie finală a acestui jurnal, și ca să nu le uit, mă scol și le aștern pe hârtie fiind de fapt un postscriptum al jurnalului.

Noapte bună.

Împreună cu familia Vicola la despărțire

Biserica Santa Maria

Farul învăluit în ceață

Tratamente alternative

Ziua 40 => Finisterra - Finisterra (29 iulie 2017)

O noapte extraordinară. M-am trezit la ora 8,10 și în loc să o iau din loc, fac un duș lung și mănânc ”din traistă”. Toată noaptea un pescăruș mi-a cântat, acompaniat de un cvintet format din alți pescărușI.

De sus coboară cei doi frați italieni, care s-au întâlnit în dimineața asta cu mama lor. Și mama lor e tot pelerină, dar a parcurs alt traseu. Ei pleacă azi la Santiago, așa că mâine voi lua singur un taxi. Asta e, nu am cum să modific biletul de avion.

Intrăm în vorbă și le fac cadou, așa ca de despărțire, un tratament de ”lungire de picioare” la toți trei. Facem poze, ne schimbăm adresele și promitem să ne scriem. Ne luăm rămas bun și plec în oraș să mă plimb și să caut bere pentru Mitică și suveniruri. Azi noapte mi-a venit ideea de a pune pe crucea lui Lucica, scoica care m-a însoțit tot drumul, pentru că ea a fost tot timpul cu mine pe El Camino. Merită acest lucru, deoarece fără ajutorul ei nu aș fi reușit. Au fost momente dificile, în care am simțit ajutorul ei. Dacă cineva ar dori să fure scoica de pe cruce, sunt convins că Universul va reacționa și o va apăra de furt, iar eu îmi voi cumpăra alta de la far.

Cu aceste gânduri o apuc pe drumul către far, dar nu înainte de a mă asigura că sunt echipat corespunzător, căci afară burnițează și e ceață deasă. Se urcă ușor, dar lucrul acesta nu ridică probleme unui pelerin experimentat ca mine. Trec pe lângă biserica Santa Maria pe care o vizitez. În spatele bisericii și în fața cimitirului, sub streșina bisericii, și-au întins cortul câțiva tineri. Sunt non comformiști, oarecum rebeli, dar sunt și ei oameni.

Până la far sunt 2,5 km. Afară e ceață densă. Aproape nu se vede de loc farul. Fac poze la borna ”km 0”, chiar dacă nu se vede aproape nimic din cauza ceții. Fac poze și cu farul ”învăluit” complet în ceață. Mă învârt prin standurile cu suveniruri și găsesc scoica dorită. Fac poze, fac poze, fac poze, chiar dacă nu prea se vede ceva din cauza ceții.

Intru într-un bar din fața farului, un bar nostim, plin de pelerini. Comand cele 2 pahare de tinto, ciocnesc cu Lucica și mă apuc de scris, în speranța că ceața se va ridica. E clar că reușita acestui proiect trebuie să o împart cu Lucica, căci fără ea, eu nu aș fi fost acum aici. Ciocnesc mulțumindu-i pentru aport și participare, după care mă ”sacrific” și beau ambele pahare, spre stupefacția chelnerului care nu înțelege gestul meu.

Dacă ar fi să o iau de la capăt, nu aș zăbovi să repet ”aventura”. Simt o liniște în mine, pe care nu știu să o mai fi simțit. Atingerea țelului: Santiago de Compostela precis pe 25 iulie a generat o refulare de forțe care m-au ținut captiv de la plecarea din București. E vorba de o liniște și pace sufletească pe care nu am mai ”experimentat-o” vreodată. E ceva unic.

”HD-ul” e în continuare ”șters”, îmi amintesc evenimentele neplăcute,

Micul dejun în oraș

Eu la borna cu km 0,00

Punctul cel mai vestic al Europei

Dovadă că am intrat în Atlantic

dar nu îmi mai trezesc emoții negative, e ca și când ai o listă în față pe care o parcurgi ca simplu lector. Chiar dacă ăsta ar fi singurul ”câștig”, atunci cu siguranță că a meritat să fiu pelerin pe El Camino.
Sunt norocos că în calitate de discipol al lui Toma Didymus, am reușit, legat de El Camino, să ”*pun mâna pe rănile lui Isus și să constat că sunt adevărate*”. Sunt norocos că la vârsta mea m-am redescoperit și m-am reconciliat cu mine însumi.

Acum mă întorc în oraș. Ceața s-a mai ridicat și a apărut soarele, prilej cu care mă apun să fac din nou poze. E un fel de a căuta, parcă, să iau cu mine pacea acestui loc minunat. Fac poze și la muzeul pescarilor unde ar fi trebuit să plătesc 2 € ca să intru. E drept că fac poze doar pe dinafară.

Sosește și momentul istoric în care intru în Atlantic cu picioarele. Apa e cam rece pentru o baie adevărată. E totuși un succes intergalactic că poate să mi se facă poze cu mine în Atlantic. Am acum dovada palpabilă că am ”testat” apa Atlanticului. După 5 min cu picioarele în Atlantic, apa pare acum călduță, dar afară bate un vânticel, așa că nu mă încumet să intru mai mult.

Astăzi nu mănânc în oraș. Mi-am cumpărat o pâine, cașcaval feliat și 3 roșii, va fi deci un adevărat ospăț. Va fi o cină în familie. Intru în albergue și găsesc un grup de tineri italieni veniți cu un autocar. Se pare că nu reușesc să facă distincția dintre un albergue și un bar. Vorbesc tare, așa cum de fapt îi stă bine unui italian care se respectă, râd zgomotos, etc., etc., deci tot tacâmul. Eu mă așezasem în pat și voiam să dorm. Am răbdat până pe la 22,30 după care, m-am mobilizat, m-am dat jos din pat și atrag atenția asistentei că dacă se cred la bar, acesta s-a închis de 20 de minute, deci liniște. De fapt nu am făcut altceva decât să reproduc anunțul pus pe interior pe ușa de la intrare. După acest demers se instalează o liniște relativă, însă, în scurt timp, senzori sistemului meu auditiv sunt din nou agresați de multitudinea de decibeli emiși în spațiu. De dat asta nu mai sunt tinerii de vină, e vorba de vecinul meu de pat care ajunsese să se întreacă pe sine în sforăit. La acest atac auditiv, în scurt timp se alătură și zgomotul produs de un congres al pescărușilor din cartier. Interesant e faptul că chiar dacă nu înțelegeam luările de cuvânt ale celor înscriși la pe listă, acestea începuse să nu mă mai deranjeze. Participant din ”lojă” la congresul pescărușilor, încep să îi identific după timbrul vocal și în scurt timp pot departaja 2 tabere distincte de pescărași. Participarea la congres e simplă deoarece tribuna de la care se lua cuvântul era chiar geamul de deasupra patului meu. Curând trag concluzia că nu erau de acord nici cu ordinea de zi și nici cu luările de cuvânt, deoarece vorbeau în același timp, strigând unul la celălalt, având sprijinul sonor al confraților, tipic parlamentarilor de orice fel. Așa că pot spune că am participat activ la ”conflictul” iscat între pescărași, nu același lucru putând să îl spun despre sforăitul colegului meu de pat de care mă despărțea un perete subțire de placaj. De 4 ori m-am dat jos din pat și l-am tras de picior. Efect instantaneu a cărui durată îmi dădea doar răgazul să ajung în pat, după care se relua ”uvertura”. Revenirea la poluarea sonoră, începea timid, după care se trecea direct la fortissimo.

Noapte bună.

Ziua 41 => Finisterra - Muxia (30 iulie 2017)

La revedere albergue și Fatima

Albergue Bela Muxia

Folclor galician

Folclor galician

Procesiunea Santa Maria da Barca

Așa m-am distrat toată noaptea, pendulând între ”congresul pescărușilor” și sforăitul vecinului de pat. Cum vorbisem eu cu un taximetrist să vină să mă ia la ora 10, la ora 8,10 mă scol, fac un duș și îmi îndes lucrurile în rucsac. În urma acestei operații, constat că rucsacul meu a devenit neîncăpător.

Mănânc tot ”acasă” din ce mi-a rămas de cu seară, sfidând toate terasele serveau doar mâncare cu pește, caracatiță, scoici, fructe de mare, etc. Cobor la recepție în așteptarea taximetrului. Cum nu puteam pleca din zonă fără să dezleg misterul construcțiilor ciudate cocoțate pe piloni de piatră, profit de acalmia de la recepție, și o întreb pe Fatima, fata de la recepție, ce rol au acele construcții misterioase? Răspunsul vine instantaneu. Nu sunt nici misterioase și nici nu au o semnificație religioasă. Sunt pur și simplu depozite pentru cereale, atenție: cereale nu altceva. De ce sunt puse pe piloni de piatră? Ca să împiedice rozătoarele ca să ajungă la provizii. Atât de simplu și de clar explicat.

Este ora 10,00 sunt gata în fața ușii. Fatima rezervase pentru mine cazarea la Muxia, așa că sunt un pelerin în ”concediu”. Sosește taxiul cu o întârziere de 7 minute, îmi pun bagajele în portbagaj, îmi iau rămas bun de la Fatima, achit cei 30 € cât e tariful și plecăm. Trebuie să recunosc faptul că a meritat să iau taxiul. Primii 18 km îi parcurgem exact pe drumul pe care venisem. Acum îmi dau seama cât am mers până la Finisterra. Îmi dau seama de ce și câtă transpirație am scos din mine. Cei 18 km sunt numai urcuș de astă dată.

În sfârșit ajungem în Muxia, un oraș frumos la malul oceanului. Mă cazez la Bella Muxia unde plătesc 12 €, fiind un albergue privat. Găsesc un pat jos, îmi las bagajul și o iau prin oraș. O iau în sus pe strada pe care e plasat albergue, încercând să descopăr izvorul unor cântece ce se auzeau. Se pare că am nimerit la una din zilele festive ale orașului. Într-adevăr, o formație formată din bărbați, femei și copii, îmbrăcați în port național, cântau la diferite instrumente. E ceva deosebit de plăcut să îi auzi cântând și să îi vezi îmbrăcați în haine populare, de sărbătoare.

Fac o groază de poze și îmi continui drumul. Practic nu am o țintă precisă, merg așa în virtutea inerției. Deodată mă ajunge din urmă o procesiune care purta pe umeri o statuetă cu Fecioara Maria. Nu mai am nici-o îndoială că am nimerit într-o zi de sărbătoare a orașului. Procesiunea era însoțită de polițiști, o famfară, preoți și bineînțeles că de multă lume. Mă alătur și eu grupului de foto reporteri, eu neavând ecuson de acreditare, dar am noroc că sunt acceptat tacit.
Procesiunea ajunge la Biserica din deal. Biserica e bineînțeles dotată și cu un cimitir de tip ”garsoniere”. Fac poze, asist la depunerea în biserică a statuetei, asist și la o mică slujbă și îmi continui drumul. De aici de sus se vede oceanul, farurile maritime și micile clădiri plasate chiar pe țărmul oceanului.
Drumul urcă pe o colină de unde ai o vedere de ansamblu a întregii panorame pe care Atlanticul ți-o oferă. Drumul continuă până la țărmul oceanului. Aici, construită pe stânci, se înalță o imensă biserică. Santuario da Virxe da Barca are o istorie ce se pierde în vremea

E sigur că nu sunt teroriști în oraș

Farul

Monumentul pelerinului

Santuario da Virxe da Barca

celților. Sanctuarul era inițial un altar celtic precreștin și un loc sacru. Această parte a Spaniei a fost rezistentă la convertirea la creștinism și a trecut la creștinism numai în secolul al XII-lea. Creștinii au construit un schit pe această locație la început, iar mai târziu biserica actuală în secolul al XVII-lea. În interior, partea care se află printre coloane, este altarul baroc o piesă a sculptorului Miguel de Romay. Cei doisprezece apostoli sunt reprezentați acolo în picioare în jurul nodului Fecioarei A Barca, care se bucură de o mare devoțiune populară.

Cultul legat de pietre este larg răspândit în zonă. Legenda spune că Fecioara a sosit pe o barcă: navigația (Stânca Abalarului), barca (Stânca Cadrului) și cârma (Stânca Rudderului), acestea sunt rămășițele de piatră ale bărcii cu care a venit Fecioara.
Stânca Abalar ("A Pedra de Abalar") este un megalit de 9 metri lungime de 30 de cm grosime. Principala sa caracteristică este faptul că se învârte înapoi (abala) atunci când oamenii stau pe ea, iar roca produce un sunet răgușit. Tradiția spune că această mișcare este cauzată de faptul că oamenii care stau deasupra ei sunt lipsiți de păcate.
O altă legendă spune că această rocă se mișcă de la sine pentru a avertiza împotriva furtunilor în timpul iernilor aspre. În 1978, în timpul unei ierni dure, stânca s-a mișcat puțin și o parte din ea s-a desprins. Mai târziu, a fost plasată în locul unde era și în prezent este vizitată de mii de "pelerini" care ajung aici în fiecare an.

Stânca lui Os Cadrís ("A Pedra dos Cadrís") are forma unui rinichi ("cadrí" în galiciană) și ar fi restul bărcii Fecioarei. Potrivit legendei, "pelerinii" trebuie să treacă pe sub ea de 9 ori pentru a-și vindeca durerile reumatice și cele legate de rinichi. Sub această stâncă, a fost găsită statuia Fecioarei și a fost dusă în Biserică. La un moment dat ea a dispărut din Biserică și a reapărut din nou sub piatră. Acest lucru a făcut ca ulterior sanctuarul să fie construit acolo.

Nu există un loc mai bun pentru a finaliza El Camino decât așezat pe stânca Abalar la apusul soarelui, bucurându-te de o priveliște de neuitat a naturii. Un Costa da Morte este un teren magic și în momentele de relaxare, ne dăm seama că trăim într-o zonă privilegiată, unde totul este o piesă de artă: marea, soarele, pământul, pescarii ... toți se adună pentru a crea un paradis pe pământ.

Da, la sfârșitul pelerinajului pe El Camino ajungem la unul din locurile-cheie din acest Camino: Sanctuarul "A Nosa Señora da Barca", care este sfârșitul drumului pe care pelerinii îl realizează și care după ce au vizitat apostolul, ajung în această zonă a Terrei să îngenuncheze în fața imaginii Fecioarei și să privească unul dintre cele mai curioase pietre pline de legende. Am ajuns la capătul pelerinajului.

Alerg de pe o stâncă pe alta, mă cațăr pe pietre pline de mușchi și fac poze. Natura parcă te transcede, te duce într-o lume ireală. Aici toți devin copii. Nu poți face dinstincții după vârste, toți aleargă, fac poze, râd, și dau frâu liber copiilor din ei. E ceva mistic în acest comportament. Da, aici cu adevărat, toți devin copii.

Intru în biserică, cu toate că suntem în plină siestă spaniolă, biserica e deschisă. Fac pozele de rigoare și deodată intră un grup de tineri veniți

Ăsta e Atlanticul

Doi prieteni

Petrecere în toată regula

Orașul se pregătește de culcare

cu autocarul. Recunosc pe unii dintre ei ca fiind foști colegi la albergue din Finisterra. De fapt Finisterra derivă de la ”Sfârșitul pământului”, care în spaniolă s-ar traduce ” Fin de la Tierra”. Uite că a trebuit să ajung la Muxia ca să ajung la această descoperire. La un moment dat se închide ușa bisericii și începe o slujbă. Din nou sunt norocos că închiderea ușilor m-a prins înăuntru. Slujba este o Misa ținută în italiană, bine că nu e în poloneză. Numai la Misa în italiană nu mai participasem. Cum limba italiană derivă din limba Dacilor, mă așed în bancă și încerc să înțeleg predica. Un lucru e cert, Universul a decis ca să închei El Camino cu o binecuvântare. Sunt curios dacă îmi va fi refuzată împărtășania pe motiv că nu sunt de ”rit romano-catolic”.Asta ar putea foarte ușor considerat ca un conflict ”fraticid”. Înțeleg, spre surprinderea mea, multe cuvinte din predică. OK, primesc împărtășania și mă întorc în oraș. De data asta mă întorc pe șoseaua principală, plină de mașini și autocare care circulă în ambele sensuri. În centru mă așed la o terasă și spre surprinderea mea, îmi acceptă o comandă ce conține o salată mixtă mare și cartofi prăjiți. Desigur că nu se concepe o masă fără tinto, așa că am comandat și tinto. În tot timpul mesei aud ”împușcături” de artilerie grea, repetate. Să fi venit americanii? Întreb chelnerița dacă sunt exerciții NATO în zonă sau s-au înregistrat atacuri teroriste? Nu, vine prompt răspunsul. Americanii sunt de mult în zonă, teroriștii nu sunt compatibili cu pelerinajul iar NATO nu și-a propus să creeze panică în această parte a Galiciei. Motivul este asigurarea unei sărbători a orașului fără ploaie. Deci se trăgeau salve de proiectile ca să împrăștie norii aducători de ploaie. Deci pot să îmi beau liniștit tinto căci nu e război.

Cobor în oraș. Centrul și faleza sunt înțesate de tarabe cu tot felul de produse. O scenă mare este înălțată pe faleza din fața portului cu vaporașe de agrement. Acum cântă o formație numită ”Alasca”. Mă uit la ei, sunt fantastici. Repertoarul și coreografia te fac să stai și să îi asculți. O fetiță din public dansează jos, în fața scenei, imitând membrii formației. E o atmosferă electrizantă, toți fredonează. Muzica e super, o muzică te te face să uiți de vârstă. Am înregistrat concertul lor aproape 1 oră. Dansează, bărbați, femei copii, toți fiind fascinați de muzică. La un moment am fost tentat să ”cer azil” în Spania, dar în final m-am răzgândit.

Acum am ajuns din nou la albergue și mă culc, căci mâine trebuie să mă scol la 4,50 deoarece la ora 6,00 pleacă din oraș singurul autobuz către A Coruna. Am pus ceasul să sune și sunt convins că îl voi auzi. Înainte de a mă culca trebuie să găsesc un hostel în A Coruna unde să pot înopta. Mai am o zi și ”aventura” se încheie. Sunt bucuros însă că Universul și Lucica au făcut posibilă această călătorie într-o lume pe care nu am bănuit-o niciodată că există. Mă bucur pentru că un proiect pe care 120 % din cei care au știut de el l-au considerat drept o utopie, a fost realizat, chiar dacă mulți dintre ei, chiar dacă nu au spus-o, m-au trecut în categoria: ”săracul, nu știe ce spune”, considerând că e vina vârstei și deci am început să fiu ”dus cu pluta”. Sunt mulțumit și de faptul că în calitate de discipol al lui Toma Didymus, am reușit să trăiesc această călătorie pur spirituală. E foarte clar pentru mine acum că marile minuni sunt compuse din mici minuni, cu care te întâlnești la fiecare pas. Important este să le descoperim și să le conștientizăm.

Noapte bună.

Ziua 42 => Muxia – A Coruna (31 iulie 2017)

La revedere Muxia

Bine te-am găsit A'Coruna

Sunt adevărate

Operă de artă stradală

Mic dejun la pachet, nu lipsește tinto

Noapte grea. M-am trezit din oră în oră ca să fiu sigur că nu pierd autobuzul din Muxia către A Coruna, autobuz ce are stație la 8 minute de mers pe jos, cu rucsacul în spate, de la albergue. Acestea fiind spuse, la ora 5,18 eram deja în stația de autobuz. E întuneric, dar asta nu a fost un impediment să fac poze cu orașul adormit. În sfârșit își face apariția autobuzul. Suntem 4 persoane, dintre care unul e șoferul. Încerc pe cât pot să nu adorm, ca să văd peisajul. Concluzia: Galicia e frumoasă, mai frumoasă decât Catalonia sau Castillia. Munți, dealuri înalte, sate risipite pe povârnușuri. Pot spune că sunt cam îndrăgostit de această parte a Spaniei. Oamenii sunt deosebiți pe aceste locuri, după părerea mea, sunt un fel de ”ardeleni” ai Spaniei. Trebuie însă să mă reîntorc la realitate. Mă bucur că am dezlegat misterul construcțiilor misterioase. Ca să fiu sigur că am consemnat acest mister, ieri, la plecare din Finisterra am vorbit cu Fatima și cu tatăl ei despre aceste construcții. E drept că înainte îi ”lungisem piciorul drept”. Se confirmă faptul că la femei, în general, piciorul drept este mai ”scurt”, datorită faptului că sunt mai susceptibile la emoții stresante, emoții la care femeile se pare că nu prea fac față. Construcțiile înălțate pe piloni de piatră, existente doar în Galicia, fiind mult timp subiect de ”cercetare” pentru mine. Acum șed în autobuz, afară e noapte, deci pot să fac o retrospectivă a problemei care m-a frământat atâta timp. Dacă, inițial am crezut că sunt un fel de depozite unde localnicii își țineau carnea și peștele, în bătaia vântului. Fiind în bătaia soarelui se pare că nu era o idee prea fericită, apoi niște pelerini spanioli mi-au spus că e un semn religios, opinie pe care am consemnato în jurnal la momentele respective. Ei bine, acum, după discuția cu tatăl lui Fatima, pot fi sigur că sunt depozite numai pentru cereale, nu altceva. Sunt ridicate pe piloni de piatră pentru a nu fi accesibile rozătoarelor, acest sistem fiind specific doar Galiciei. Acum e clară și această dilemă.

Autobuzul alunecă prin noapte. Am rămas în autobuz tot 4 persoane, din care unul e șoferul. Autobuzul intră în A Coruna, un oraș mare și frumos. De la autogară, după un studiu aprofundat, găsesc autobuzul local care mă va duce către hotelul A Marisqueria. Localitatea unde e hotelul e un fel de orășel satelit al A Coruna. Șoferul autobuzului e foarte amabil și oprește autobuzul chiar în dreptul hotelului, impresionat poate de dimensiunile rucsacului meu. Se pare că și aliura mea ce cred că i-a amintit de Sf. Iacob pe vremea când era și el pelerin, a contribuit decisiv la decizia șoferului.

În hotel stau singur în cameră. Era de așteptat după ce am plătit 35 € pe cazare și 22 € pe autobuz. Deci răsfăț total. Merg puțin prin localitate, fac poze, etc. Interesant orășel. Intru într-un bar și comand un sandwich la pachet. Pentru că până la cină e încă destul timp, mă așez la o masă pe terasa hotelului și mănânc sandwich-ul udat cu conținutul unei sticle de tinto.

”Lenevesc” pe pat în cameră privind la televizor. E aproape ora 19 când se servește cina. Meniul e superb. La masă mai sunt și alți clienți. Se pare că sunt în delegație cu serviciul, așa că sunt singurul pelerin. Restaurantul e plin de acvarii în care își duc traiul vremelnic scoici, raci, chiar și o broască țestoasă. E un trai vremelnic, deoarece nici-odată nu pot fi sigure că un client nu pune ochii pe ele și atunci vor

Acvariu în restaurant

Micul dejun este extraordinar în totalitate

Avionul e gata de decolare spre Lisabona

La revedere Spania

Bine te revăd Portugalia

Bine te-am regăsit Lisabona

trebui să schimbe apa din acvariu cu uleiul încins din tigaie.

Acum mă culc, căci mâine vine un taxi care în 5 minute și contra a 10 €, mă va duce la aeroport. Simt o strângere de inimă legată de iminenta despărțire de Spania. Dacă ar fi posibil, mi-aș dori să rămân pelerin pentru tot restul vieții.

E o viață oarecum grea, asta o spune cineva care 42 de zile a purtat aceste haine, hainele de pelerin. E o viață grea, dar plină de satisfacții care fac ca aceste greutăți să fie estompate. Întâlnești oameni a căror nume nu le poți reține, dar care, așa anonimi, îți rămân în suflet pe viață. Pe mulți dintre ei i-am întâlnit poate o singură dată, dar cu siguranță, fiecare din ei și-au câștigat locul lor în sufletul meu. Acum mă culc căci îmi dau seama că am căzut din nou în melancolie.

Noapte bună.

Ziua 43 => A'Coruna – București (01 august 2017)

Noapte dormită ca un boier. Nu tu pescăruși, nu tu sforăit, deci totul perfect. Micul dejun a fost îndestulător și taxiul precis la ora 9,00 în fața hotelului. Ce puteai să îți dorești mai mult? Ajung în 5 min la aeroport, pun rucsacul la cală și aștept îmbarcarea.

Plec de la A'Coruna la Lisabona, unde am o legătură spre București după 12 ore de așteptare. Zborul a fost de 1,30 cu schimbare de fus orar. Ajung în aeroportul din Lisabona, aeroport deja cunoscut mie încă din "antichitate" (Jamaica 2014 și Brazilia 2016). Avionul către București este ultimul care decolează azi de pe acest aeroport. Am deci șansa să fac un bilanț al celor 42 de zile petrecute ca pribeag prin Spania. De fapt e o mare deosebire dintre a fi pribeag și a fi pelerin. Pribeagul nu are o țintă definită, pe când pelerinul are un scop precis în demersul lui.

Privind în urmă, constat că am devenit oarecum dependent de statutul de pelerin. A fi pelerin e un mod de viață în care libertatea și liniștea interioară sunt starea de a fi. A fi pelerin înseamnă să fi tu însuți în disoluție cu Universul. Asta o spune un fost discipol al lui Toma Didymus.

A te contopi cu Creația e atât de minunat. A te simții în comuniune cu natura, a simții un regret și milă pentru bieții raci din acvariul de la hotel ce își așteaptă sfârșitul funcție de plăcerile unui om, care face această alegere numai pentru a își satisface o plăcere carnală, toate aceste emoții nu pot fi descrise în cuvinte, ele trebuiesc trăite pe viu. De mult am uitat că nu suntem singurele ființe pe care Divinitatea le-a creat. În egoismul nostru ne credem stăpânii întregii lumi.

Dragi prieteni, mergeți pe El Camino și redeveniți ce ați fost odată: "Cetățeni ai Universului".

Cu acest zbor se încheie călătoria unui discipol al lui Toma Didymus pe El Camino. Călătoria se încheie aici doar fizic vorbind, căci spiritual ea continuă. El Camino nu e decât un început de drum spiritual, drum

Coadă la control frontieră

La încheierea ”aventurii” o poză pe Aeroportul din Lisabona demnă de un Învingător

pe care odată plecat, nu poți să îl mai abandonezi, un drum ce duce inevitabil către regăsire, reconciliere și reintegrare în esența a ceea ce suntem, adică reprimirea dreptului de a fi ”Cetățeni ai Universului”.

Dragi prieteni, nu vă așteptați să vi se întâmple ”miracole fizice” pe El Camino, căci ajungând la capătul acestui drum ați beneficiat deja de un miracol, unul spiritual, un miracol mult mai prețios decât orice miracol fizic.

Pilotul anunță că am intrat în spațiul aerian al României. Mai e puțin și vom ateriza pe aeroportul Otopeni. Cu 43 de zile în urmă, tot de pe acest aeroport plecam într-o lungă călătorie. Comandantul anunță să ne punem centurile căci în 20 de minute aterizăm. Da, aterizăm, dar de data asta pun piciorul pe pământul natal, mai bogat spiritualicește, mai tolerant și mai înțelept.

Dragi prieteni, mergeți pe El Camino, e sfatul unui discipol al lui Toma Didymus.

Numai bine vă doresc.

Postscriptum

În primele 5 zile am crezut că El Camino e doar o modă, ceva cool. Acum la sfârșit, concluzia mea este că El Camino e un drum profund spiritual, dacă acesta e motivul pentru care ai plecat pe el.

El Camino este un proces, nu un drum. Este un proces de redescoperire și reconciliere cu tine însuși și cu Dumnezeul din noi, dar și o redescoperire și reconciliere cu cei din jurul nostru și cu natura care ne este și aliat și partener.

Cel mai frumos cadou pe care ți-l poți oferi în viață, este El Camino, care este o experiență ce nu poate fi descrisă în cuvinte.

Să vezi peștișori înotând într-o apă limpede și să te bucuri văzându-l cum înoată fără grijă, e ceva ce nu poate fi descris, decât fiind parte din ”ansamblul”: tu, apa limpede ce curge liniștit și peștișorii care se bucură de viață.

Nu încercați să ”trăiți” ce descriu eu aici, aceste înscrisuri sunt doar o palidă imagine a naturii din care și noi facem parte. Deci încercați să vă reîntoarceți la timpul în care eram parte din natură, și veți fi fericiți.

El Camino e un proces de redescoperire și reconciliere și bucurați-vă că el există, chiar dacă pentru localnici, El Camino a devenit doar un business.

Acum mă culc și nu va mai trebui să mă scol cu noaptea în cap. Mă culc cu mulțumirea că El Camino, în care foarte mulți nu au crezut, există și e guvernat de un spirit, Spiritul El Camino, un spirit ocrotitor al tuturor pelerinilor care cred în el.

Mă culc liniștit știind că eu, un discipol al lui Toma Didymus, am găsit esența și scopul lui El Camino. E clar pentru mine acum că El Camino este un drum spiritual de redescoperire și reconciliere.

(din cugetările mele din ultima zi de pe El Camino 28 iulie 2017 seara la Finisterra)